

کتبی ژماره (۶۶)

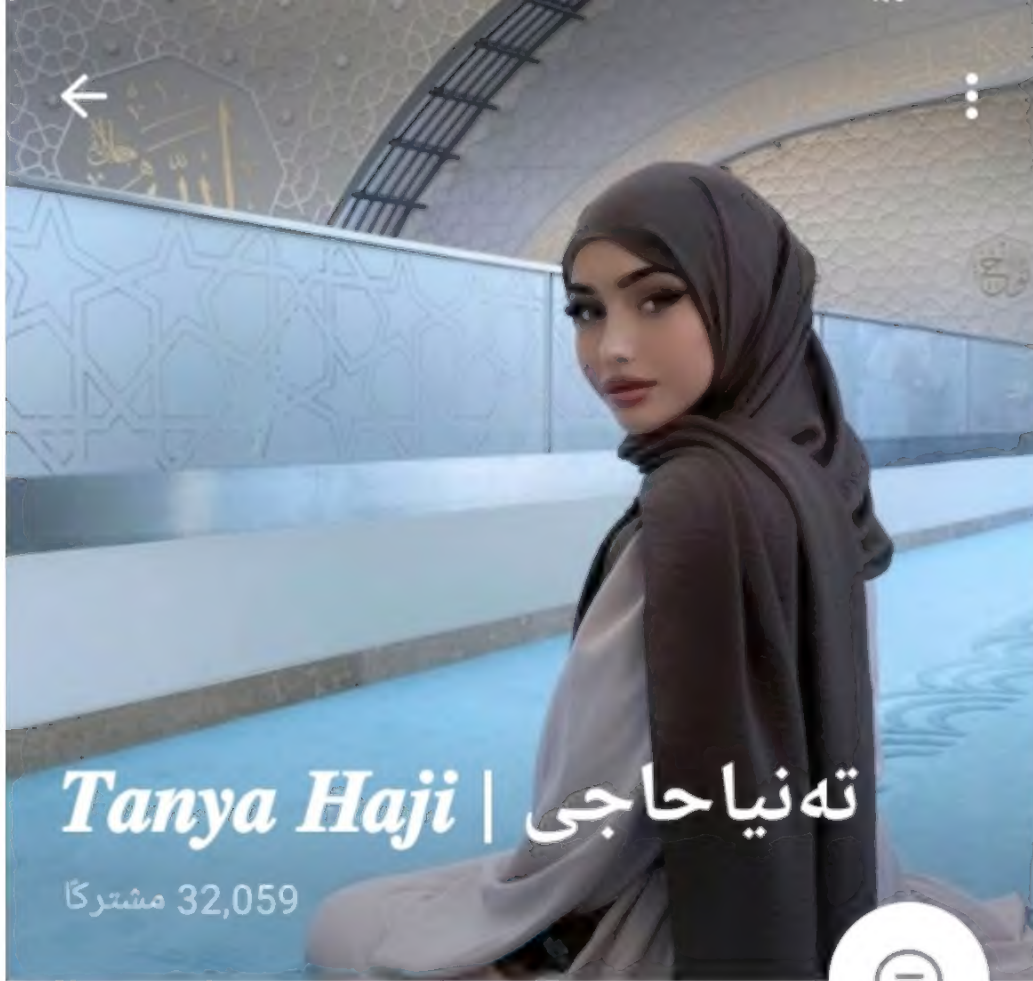

ژووره سپیلم

هه ژار سه لام

ته نيا حاجی | *Tanya Haji*

32,059 مشترک

الوصف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
♥ جہ نالیک تاییہ ت بہ کتیب و بابہ تی جیاواز ♥
المزید

t.me/tanyahaji7

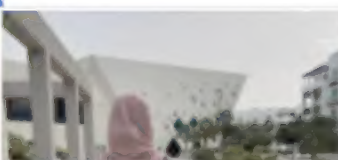
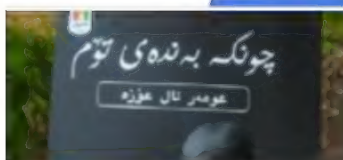
رابط الدعوة

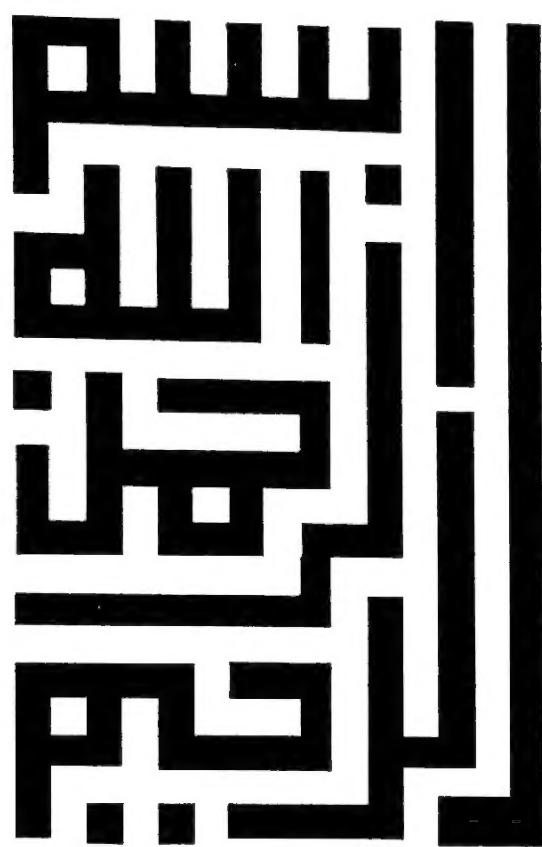

الإشعارات | له لایہن (محمد عبدالرحمن)
مفعلة به pdf کراوه

الوسائط

الروابط

پروژہی بیرى میانرہو (٦٦)

ژوورہ سپیہ کم

نووسینی:

هه ژار سه لام

پیداچوونہ وهی:

قانع خورشید

ناوی کتیب: ژووره سپییه کهم
 بابەت: ئە دەبی - نۆقلیت
 نووسەر: هەژار سەلام (١٩٩٩ز -)
 پێداچوونەوه: قانع خورشید
 دیزاینی بەرگ: رەها حەسەن
 دیزاینی ناوەوه: هاوسانی
 بلاوکار: ریکخراوی هاوسانی و ناوەندی رینوین
 نۆبەتی چاپ: یەکەم (٢٠٢١)
 چاپ: ناوەندی رینوین
 تیراژ: (٥٠٠) دانە
 نرخ: (٤٠٠٠) دینار
 ئەندازەی لاپەرە: (١٢×١٩,٥) سم
 ژمارەی لاپەرە: (١٦١)
 ژینک (ISBN): ٩٧٨-٩٩٢٢-٦٤٦-٦٠-٢
 لە بەرپۆشەرایەتی گشتی کتیبخانە گشتیەکان، ژمارەی
 سپاردنی (١٦١٠) ی سالی (٢٠٢١) ی پێ دراوه.

مافی لە چاپدانەوه پارێزراوه ©

ناوەندی رینوین
 07701932749 - 07501269689
 hakem1423@yahoo.com
 renwan2009@yahoo.com
 سلێمانی - بازاری ئاوبازیک - نهۆمی یەکەم
 بەرامبەر کاسۆمۆل - دوکانی ژماره (٦٦)

هاوسانی
بۆ پەرۆردە و مەعرفە
 www.hawsani.org
 Hawsani :: هاوسانی
 facebook.com/hawsani
 t.me/hawsani
 باشووری کوردستان

پیشکش به :

پہرستارہ کہ ...

ناوه پړوك

۷	پيشه كي:
۹	مه كته ب
۲۱	زاله
۳۷	زيندان
۴۹	گرياني كچانه
۵۹	نؤتؤمبيلی دهوله مه نده كان
۶۹	كؤندؤم
۸۳	ثانيا
۹۹	شه شي دوو
۱۱۵	باو دهش
۱۳۵	سپي
۱۶۱	سهره تا

پیشہ کی:

"ژیان زۆردار و دلپہقہ، بہ لام زۆر جوانیشہ."

(میکاسا ئاکہ رمان)

بهشی به کهم

مه کته پ

سەير كە، دەزانم من وەك تاوانبار دەبينيت، ئەگەر گويم بۆ ناگریت تا كۆتايى، تكايە گوئ مەگرە چونكە دەزانم ئەگەر تا كۆتايى گويم بۆ نەگریت، من وەك ديوەزمەيەك ديمە بەرچاوت. ناحەقيشت ناگرم، خو ھەموو ئەوانەى باسى دەكەم پەنجەى تاوان بۆ من رادەكيشن، من ۱۵ سال بووم، ۱۵! لە ژيانى خوڤدا ھيچ شتيكى ھەلەم ئەنجام نەدابوو، لەوانەيە تاكە شتيك ھەلەم كردبيت ئەو ھەبوو كە زياتر بە قەلەمە رەشەكە دەمنووسى نەك شينەكە و مافى شينەكەم دەخوارد. بەلام ئەو كاتەى بووم بە پۆلى ۱۰ى ناوھندى و مەكتەبەكەم گۆرى، ھەموو شتيك گۆرا.

لە مەكتەبە تازەكەم كۆمەليك برادەرى تازەم ناسى، كۆمەليك خەلكى نوئ و بىرۆكەى نوئ ھاتنە ناو ژيانمەو، من پيشتر كەسيكى زۆر زيرەك بووم و پۆژانە واجبەكانى خوڤم دەكرد، ناليم يەكەمى پۆلەكە بووم، بەلام ھەميشە لە يەكەمەكان بووم و تەلەبەيەكى زيرەك بووم. بەلام لەگەل

ناسىنى ئۇو برادەرە تازانە شتەكان گۇران، نالىم خراپ و
ناخۇش بوون، خۇش بوون، بەلام منيان گەياندە ئۇم پۇژەي
ئۇو تا لە زىندانەو ئۇم چىرۇكە دەنووسمەو بۇ ئۇو ھىچ
كەسىك ھەمان رېگەي من گرتەم، نەگىتە بەر و تووشى
ھەمان ھەلە نەبىتەو.

لەگەل ناسىنى ھەندىك كوردا لە مەكتەبەكەم، دونىاي من
گۇرا، كورېك كە ۲ سال لە خۇم گەورەتر بوو و دەيگوت كە
بە ۷ سالى چوۋە بۇ مەكتەب و سالىكىش ماۋەتەو بوو بە
نزيكترين برادەرم، كۇدۇ كە ناۋى ئۇو كورە بوو ببوۋە
جىگەي متمانەي تەواۋەتتى من، ھەر لە پۇلىش لە تەنىشت
يەك دادەنىشتىن و لەناۋ دەرس و شت زۇر قسەي نەدەكرد.
بەلام ھەر لەگەل زەنگى پشووۋەكان لىي دەدا دەستى بە قسە
دەكرد و پرسىياري زۇرى لى دەكردم. ئىنجا ئۇو برادەرى زۇر
بوو، بۇيە زۇربەي كات ئۇو شوينەي من و كۇدۇ زۇر
قەرەبالغ دەبوو لە پۇلەكە. ھەريەكەيان باسى دنياي خۇيانيان
دەكرد كە چۇن ژيانيان بەرپى دەكەن و خەرىكى چىن. ئۇو ھى
من سەرنجم دابوو كەس باسى خويندن و شتى نەدەكرد،
ھەموۋى باسى ئۇو ھى دەكرد چەند كچ فۇلۇۋى كردوۋە و
چەند سىناپى كچانى لايە و سىترىكى لەگەل چەند دانەيان
ھەيە. دواي چەند مانگىك من بىركردنەوۋەكانم بەتەواۋەتى
گۇرابوون، ھەستم دەكرد كاتىك ئۇوان باسى ئۇو شتانەيان

دەکرد من بە دەمیانەو پێدەكەنیم و هەستم بە كەمى دەکرد
كە منیش هەمان كار ناكەم، لە خۆم دەپرسی، یەنى من بى
توانام؟ یەنى من ناتوانم سنایى كچىكم لا بێت، ها؟

بۆیە رۆژىك كە لەگەڵ كۆدۆ دەروشتینەو مالهو، وتم:
«ئەرى كاكە مێشكتان بردم بەم باسكردنى سناپ و
فۆلوانەتان، دە یەك دوو دانەم دەیه منیش فۆلویان بكەم و
سناپەكانیان ببینم.» كۆدۆش پێكەنى، وتى: «كاكە ئەم شتانە
بۆ تۆ نابن، تۆ خەرىكى سەعییەكەو بە»، وتم: «نا منیش
دەمەوئى هەندىك چیرۆكم هەبى لەناو پۆل لەگەڵ كورەكانا
باسى كەم. چىیە حەسوودیت پێدى بە یەك دوانىكم
بناسىنیت؟» كە ئەو رۆژەم بە بیر دیتەو قیز لەو قسەكردنەى
خۆم دەكەمەو، چونكە ئەوكات وەك ئەوەى كچ شتىك بێت
ئەموت یەك دوانىك، وەك ئەوەى ئەوان مرقف نەبن و
كالایەك بن كە ئەو یەك دوانىكم پشان بدات. وتى: «باشە
باش، تۆش ئەوەندە جددى مەبە، خۆم بچمەو گرووپىكى
سناپ لەگەڵ دوو دانەیا دروست دەكەم بۆت» وتم: «ئێه
بتبینم كۆدۆ، بزەنم چىم بۆ دەكەى!»

كە چووینەو مالهو، لە عەسرەو من چاوەرێ بووم، هەر
سناپەكەم دەكردەو و هیچ نەهاتبوو، سەرىكم لە ئىنستاگرام
و فەیسبوك دەدا، دووبارە دەهاتمەو سناپ، خۆم لەناو
سىرچى ئىنستاگرامەكەما دەبینییەو و چەندین سەعات كات

رۆشتىبوو. تا شەو كە كاتى خەوم ھات، سەعات ۱۱ى شەو
 كۆدۆ گرووپەكەى دانا و وتى: «چۆنن جەماعەت؟»، من ئەو
 كاتە ئەبوايە بخەوم، لەناكاو تەزوويەك بە گيانما ھات و بىرم
 كەوتەوہ بۆ يەكەم جارە ئەمپۆ من دەستم لە كتيب نەداوہ.
 ئەى ھاوار! سبەى چى جوابى مامۆستا بدەمەوہ؟ بەس ئەو
 بىرۆكەيە زوو لەناو مېشكەم بزر بوو كاتيگ لە چاتەكە كۆدۆم
 بىنى نوسىبووى: «كچينە ئەمە تواناي برادەرى خۆمە.
 كورپىكى تا بلىي باشە، يەكەمى پۆلەكەى خۆمانە جەماعەت.»
 ھەردوو كچەكە نوسىبوويان خۆشحال بووين، من نەمدەزانى
 بلىم چى يەكەم جارم بوو قسە لە گرووپىكى وادا بكەم،
 نووسىم: «زۆر سوپاستان دەكەم، منىش خۆشحالم. من
 توانام و لەگەل كۆدۆ پۆلى ۱۰ين.» وتيان «ئىمەش پۆلى
 ۱۰ين.» كۆدۆ وتى: «ئەم برادەرە ژيانى ھەر سەعى و شت
 بووہ كچينە، ئىتر خاترىكى بگرن.» منىش نەمدەزانى بلىم چى
 و لە قسەكەى كۆدۆش تىنەدەگەشتم، بەلام بۆ ئەوہى وا
 دەريخەم منىش لە خۆيانم، چەند ئىمۆجىيەكى پىكەنينم نارد.
 لەو شەوہوہ ئىتر من كاتى خەوہكەم لە دەست دا، پىشتر
 بەيانيان سەعات ۶:۳۰ بەخەبەر بووم و نانم دەخوارد و زوو
 دەپۆشتم بۆ مەكتەب، لەو شەوہوہ من شەوانە لە گرووپەكە
 قسەم دەكرد لەگەلىان و زۆر درەنگتر لە جاران دەنووستم،
 بەيانيان ۷:۳۰ بەخەبەر دەھاتم و بە قەلبىكى قورسەوہ

دهچووم بو مهکتهب. له بهر ئه وهی خه وه کهم زور ناریک بوو،
 دواي مهکتهبیش هه ره ستم به ماندویتی دهکرد و دهبوايه
 بخهوم، که ئیواران هه لده ستم، می شکم هه ر لای ئه وه بوو
 ئه مشه و له گرووپه که چی بلیم و باسی چی دهکری، منیش
 قسه ی تیدا بکه م. بویه ورده ورده له ده رسه کانم دوور
 ده که وتمه وه و سه عیم که متر و که متر ده کرد، ئه وه نده شی
 ده مخویند به ته رکیزه وه نه بوو و می شکم له لایه کی تر بوو.
 دواي هه فته یه ک له گرووپه که، شه ویک کوډو ستریکیکی نارد
 له ژووره که ی خوی و وتی: «یه لا سه رو ستریکیک بکه ن با
 ژووره کانیشستان دیار بیت، بزانی ژووری کاممان جوانتره!»
 هه ر زوو دوو کچه که ش ستریکیکی ژووره کانیا ن کرد و زور
 زور لام سهیر بوو که هه روا به ئاسانی وینه ی خویان نارده
 گرووپه که، ئاخر من ته نیا یه ک هه فته یه ده یانناسم.

لیزان و شینی، دوو ناو بوون که به رده وام له گه ل کوډو دا
 له خه یالم بوون، به یه که وه به ته نیا له گه ل کوډو هه ر باسم
 ده کردن، ئه مو یست بزانی چوون و چی ده که ن و چی ناکه ن.
 ئه و شه وه که بینیم، هه سستیکی زور زور خوشم هه بوو،
 یه که م جارم بوو هه سستی وام بو دروست بیت. هه ردوکیان دوو
 کچی زور جوان و پیک و پیک بوون، ژووره کانیا ن جوان و
 پیکخراو و خاوین بوون، له وینه که ی هه ردووکیشیاندا
 کتیبخانه ده رچوو بوو. وتم: واو، ئه مانه ئه شخویننه وه! کات

هات و پوشت، شهوان ستريک زيادی کردبوو له
گروپه که مان و من زياتر هوگريان دهبووم، نو به يانييه دواي
مه کته به کوډوم وت، باشه تو شينی و ليزانت بينيوه له
نزيکه وه برا؟ وتی: نهی چووون، نه ههفته يه دای دووباره
کوډوونه وه مان ههيه، نه چينه هو ليک بهس ته مه نی خو مانين
هالووين و شت نه کړی و جلی سهير سهير له بهر ده که ين و
له وی کو ده بينه وه، بو توش نايه؟

وتم: ها؟ هالووينی چی؟ بو ليرش نه شتانه ههيه؟
وتی: نا تا حه يفت نه کرد نه مه سييه م ساله نه کړی هه ر سی
سالیس برات له وی بووه

وتم: چونه؟ چی ده که ن؟
وتی: به خوا توانا گيان خوو نه زانی من هيچت لی
ناشارمه وه، سه رتا يه که م سال، نه ها تاقه کچيکيش چيه ليی
نه بوو، حه فله يه کی ساردمان کرد، به لام سال به سال خه لکی
زياتر بوی دین و خوشتر ده بی. نه مسالیس وهک پار شینی و
ليزانیش دین. هه ر خووی من پار له وی نه وانم بينی و ناسيمن.

وتم: کوره وه لا ديم، نه مه که يه؟
وتی: پينجشه ممه ی داهاتووه سه عات ۹ ی شهو ده ست پی
ده کات.

وتم: نوو، يه عنی به شهو نه کړی؟

وتى: ئا، ئا، ھالۆۈين ھەر شەۋە.

وتم: بە خوا باۋەر ناكەم مالاۋە بەيلىن بىم، ئىتر ھەۋلى
خۆميان لەگەل دەدەم، بزانم چۆن دەبى.

ھەفتەكە پۆشت و منىش زۆر زۆر ھەۋلم دا لەگەل مالاۋە
تا پىگەيان پىدام لەگەل كۆدۆ بچم بۆ ئەو ئاھەنگە، بەو
مەرجەى سەعات ۱۱ لە مالاۋە بىم. منىش لە خوايەكم دەۋىست
پىگەم بدەن، وتم كاكە ھەر ۱۰:۳۰ لە مالاۋەم. كۆدۆ ئەو
شەۋە سەعات ۸:۳۰ ھات بە دوامدا و بەيەكەۋە بە سەيارەكەى
باۋكى ئەو چوۋىن بۆ شوۋىنەكە، ئەو ناۋ ناۋە سەيارەكەى
باۋكى دەھىنايە دەرەۋە، خۆ ئىجازە و شىشى نەبوو، بەس
ئىتر زۆر سىقەى بە خۆى بوو و ئەيوت كورە برا لەگەل
سەياق سەركەۋتوۋى خۆ گالته نىيە.. گەشتىنە ھۆلەكە،
ھۆلەكە ئەۋە نەبوو من چاۋەپى بووم، من كە ئەيانوت ھۆل،
بە ھۆلى بوو كگواستەنەۋە و شىت تىگەشتىبووم، بەلام لە
پاستىدا شوۋىنىكى ۋەك كەلاۋە ۋا بوو كە پازاند بوۋيانەۋە و
گلۆپى پەنگاۋرەنگ و موكەبەرەى زۆريان لى دانابوو. لەۋى
بۆ يەكەم جار شىنى و لىزانم بىنى و دووبارە وتمەۋە كە
خۆشحال بووم و ئەۋانىش پىدەكەنن.

سەعات بوو بە ۱۰ و من وىستم بە كۆدۆ بلىم با بىۋىن
دەرەنگە، بەلام شىنى لىم ھاتە پىشەۋە و كۆدۆ لەگەل لىزان

پۆشتن، پېش ئەوھى من ھىچ شتىك بە كۆدۆ بلىم شىئى ھات
و وتى: «ئىھھ-توانا! زياتر ھەزەت لە چ كىتەپكە؟»

منىش چونكە يەكەم جارم بوو كچىك قسەم لەگەلدا بكا،
زۆر دلم خوش ببوو، ئاگام لە كات و شت نەما.

شىئى بەردەوام لەسەر يەك پرسىياري دەکرد و منىش بە
دوور و درىژى وەلامم دەدايەو و مناقەشەى كىتب و شتمان
دەکرد. ئەوھى پىم سەير بوو ئەوھى بوو شىئى زۆر زۆر لەگەلم
كراوھ بوو، وەك ئەوھى بلىي دە سالە برادەرمە، كە قسەيەكى
كۆمىدىمان دەکرد دەستى لە شانم دەدا و قاقاي پىكەنىنى كات
و شەوى بىرى من بردبۆوھ... دواى قسە و باسكى زۆر،
ھۆلەكە بەرە بەرە چۆل دەبوو، كۆدۆ ھات و وتى: «كاكە،
ئەرى نەپۆين؟ درەنگى كەردووە بە خوا.» لىزانىش بانگى
شىئىنى كرد و وتى: «ھەستە برۆين كچى باش! چاك گەرمەتان
كەردووە ئەم دوانەتان.» وتم «بۆ سەعات چەندە كۆدۆ؟!» وتى:
«كاكە ئەوھى بوو بە ۱۲ و نىوى شەو، ئەوھى بۆ ھەلئاستى؟»
وتم «ھا؟!» زۆر ترسام، ئاخىر بەللىنم بە مالەوھى دابوو بۆ ۱۰ و
نىو لە مالەوھى بم. بەلام خۆم تىكەندا بۆ ئەوھى لەبەر چاوى
شىئى تەرىق نەبمەوھى، وتم: «ئا بەراست، دەيەلا با برۆين.»

«شىئى گيان، خوشحال بووم، شەو شاد.»

كە چوومەوھى باوكم و خوشكە بچوكەكەم خەوتبوون،
بەلام دايكم لە مەتبەخەكە چاوەرپى دەكردم، وتى: «جەناب بۆ

وه لامي ته له فوون نادهيته وه ها؟ له كه يه كه وه ئاوا درهنگ
دييته وه تو؟»

وتم: «دایه، به خوا ئاگام له کات نه مابوو، ئی خو هه ر یه ک
جاره.» ئیتر به قسه ی خوش ئاشتم کرده وه.

به یانی جومعه بوو، له نیوه پۆ كه هه ستام راست سه یریکی
مۆبایله كه مم كرد، شیننی نامه ی بۆ خۆم نارد بوو، یه كه م جار
بوو له دهره وه ی گرووپ نامه بنیتریت، نوو سیبووی: «چۆنی
توانا گیان؟ دوینی شه و زۆر خوش بوو.» دلکیشی دانابوو.

منیش وتم: «زۆر سوپاس شیننی گیان!» دلکم بۆ دانایه وه.
ئیتر شه و له گرووپ قسه دهکرا و من و شینیش له
دهره وه ی گرووپه کهش قسه مان دهکرد.

كه کاتی ستریک هات ستریکمان نارد بۆ گرووپ و ئه و
ستریکیکی نارد تایبته بۆ من، به لام زۆر جیاواز بوو، له بهر
ئاوینه یه ک بوو و جلی خه وه که ی له بهردا بوو، ئیتر منی ۱۵
سالییش ئه و کاته له لوتکه ی هه ز و ئاره زووی خۆمدا، وتم: با
ستریکی زیاتر بنیترین شیننی! ئیتر چه ند دانه یه کی ترمان نارد
و هه ر جاریک ئه و جوانتر دهرده که وت و منیش زیاتر هه زم
بۆی ده جوولا. كه ئیستا بیر له خۆم ده که مه وه، وه ک ئاژه لیک
بیر له خۆم ده که مه وه كه داواکردنی ستریکه کان له و له بهر
ئه وه نه بوو پیزی لی بگرم یان خوشم بوی، به لکه ته نها

دهمویست جهستهی زیاتر ببینم. ئه و شه وه و ستریکه کانی
منیان گه یاند به و پوژهی له یه که می مه کته به که مه وه بیم له
زیندان چیرۆک بو ئیوه بگێرمه وه.

زیندانه که ی من له زیندانی ناو فیلمه کان ناچی، نازانم،
پیشتر بینومه زیندان، هه ندیک شیشی ژهنگخواردوو و
ژووریکی سارد و ناخۆشه، به لام ئیره نه ژهنگی لێیه و نه
ناخۆشیشه، به لام چونکه هه ر له و ژوورهم، ئیتر ده زانم
زیندانه ئیره.

بہشی دووہم

زللہ

من و شینى بۆ چەندىن مانگ لە دەرەوہى گرووپە کە قسەمان
 دەکرد و پرسىارمان لىک دەکرد و ئەو وینەى خۆى بە سەد
 شىوہ و وەستانى جیاوازەوہ ھەموو شەویک بۆ دەناردم، لە
 راستیدا من چونکە تەلەبەىھە کى زیرەک بووم لەو چەند مانگەدا
 بەردەوام خويندەکانى خوشم دەکرد، بەلام لەم دوايانەدا
 زیاتر بیرم لە چات و شینى دەکردەوہ، خوشم ھەستم بەوہ
 کردبوو کە خەریکە لە خويندەکەم دوا دەکەوم. من و شینى
 تەنیا دوو ھاورى بووین، بەلام نازانم ھەمیشە ھەستىکى
 سەیر لە مندا ھەبوو کە دەمویست وەک خوشەویستىک
 مامەلەى لەگەڵ بکەم و خوشەویستىشى نەبم، تەنیا ھاورى
 ب، چونکە پىم وا بوو ئەگەر خوشەویستىکم ھەبیت لەناو
 قەفەزىک دەبەستریمەوہ، بەلام ھاورىیەکى وەک خوشەویست
 شتىکى خوش دیار بوو. چونکە ھەزم دەکرد کچىک ئەو
 شتانەم بۆ بکات کە خوشەویستىک بۆ خوشەویستەکەى
 دەکات، دەمویست منیش ئەو ھەستانە تاقى بکەمەوہ و
 بیانزانم، چونکە بەردەوام کۆدۆ و ھەموو کۆرەکانى تری

پۆله كه باسيان ده كرد. هه رچۆنك بيت، قسه كانمان به رده وام
 بوو تا نيوه ي سال ته واو بوو و زستانيش كۆتايى هات. له
 پشوو ي به هاره من به جاريك هه ستم به وه كرد كه ژيانم
 به هوى كۆدۆ و دوو كچه هاوړييه كه يه وه - كه شتيكى تازه
 بوون له ژيانى مندا- چهند گۆراوه. گرنگترينيان كه خۆم
 هه ستم پى كرد و پى بيتاقت بووم دابه زيني نمره كانم بوو،
 من له هه موو ژيانم له هيج دهرسيك له ٩٠ كه مترم نه هيناوه،
 به لام ئه مجاره له بيركارى ٧٨م بۆ هاتبووه و پى خه مبار
 بووم، به لام لاي ئه وان دهرمنه ده خست، چونكه ده مويست
 وهك ئه وان بم و گرنگى به دهرجه نه دهم، به لام شتيك له
 ناخى مندا هه بوو جياواز بوو و به ده ست خۆم نه بوو گرنگى
 هه بوو لام.

له م پشوو ي به هاره يه دا گۆرانكار ييه كان به ته واوه تى زهق
 بوونه وه، چونكه هه ر چوارمان بريارمان دا بوو كه بيستى سى
 واتا رۆژيك پيش هاتنى نه ورۆز له كافيه ك كۆ ببينه وه و
 جه ويك بگۆرين.

له كاتى پلان دانانه كه وه تا ئه و رۆژه هات، من خهريك بوو
 شيت ده بووم، هه ر رۆژيك به ساليك لى ده پۆشت و زۆر
 به په رۆش بووم. چونكه ئه و شه وه ي هالۆوينم به بير
 ده هاته وه، ده مويست شينى ليم نزيك بيت و بۆنى به سه رم دا
 بروت، زۆر به تامه ز رۆييه وه ده مويست ئه و هه سته دووباره

بکه مه وه. ئەو ئیوارەیه من کاتژمێر پینجی ریک له کافیه که
 بووم، دواى نیو سهعات لیزان هات و دواى توزیکیش کۆدۆ و
 شینى یهک له دواى یهک به دههه کهوتن. من و لیزان تا هاتنى
 کۆدۆ و شینى قسه یهکی ئەوتۆ نه بوو له نیوانماندا جگه له
 چاکى و چۆنى و چۆنییه تی به پیکردنى پشووه که. ههه که
 شینى هات، من ههستیکى زۆر خوش و تایبهتم هه بوو،
 جلیکی زۆر جوانی له بههه بوو. ئەو به دههوام جلی مۆده و
 کلاویکی رهشى کورانهی له بههه بوو، قژی له ژیر کلاوه که وه
 به دهه دایه وه. ئەو ستایلهشى زۆر سههه رنجی منى پاده کیشا،
 ئەو ئیوارەیه زۆر له گهه یه کترى پیکه نین و قسه ی خوشمان
 کرد، باسى خه لکیمان ده کرد و مه وقیفه کۆمیدیه کانی
 مامۆستا کانمان ده گیرایه وه. دواى نانی ئیواره من ده مزانی
 ئیستا دایکم ده ست به ته له فۆن کردن دهکا و ده لى وه ره وه
 ماله وه، بۆیه پیش ئە وه ی ئە وه پرووبدا، نامه یه کم بۆی نارد و
 وتم دایکه مۆبایله که م شه حنى تیدا نه ماوه و ده کورژیتته وه، من
 ئە مشه و درهنگ دیمه ماله وه. پیش ئە وه ی وه لامى دایکم
 ببینه وه، یه کسه ره مۆبایله که م کرده فلایت مۆد بۆ ئە وه ی نه
 نامه که ی ببینم و نه به شتوانى ته له فۆنم بۆ بکات. شه وه هات و
 بوو به کاتژمێر ۹، لیزان و کۆدۆ زۆر له یهک نزیک بوون و
 زیاتر قسه یان بۆ یهک ده کرد و له گهه یه کترى پنده که نین،
 ئە وهش وای کرد بوو من و شینى زیاتر لیک نزیک ببینه وه. جا

من ئەو ساتانەم ھەرگیز بیر ناچیتەو، کاتژمیر ۹:۵۴ دەقە
 بوو کە کۆدۆ و لیزان وتیان ئیمە دەبی بەجیتان بیلین و
 کاریکی گرنگمان ھەیه. من ئەو کاتە نەمدەزانی مەبەستیان
 چییە، بەلام بۆ ئەو ھەوی خۆم وا دەربخەم کە تیدەگەم و منیش
 یەکیکم لەوان، بە پیکەنینەو وەتم ئیسراحتی خۆتان وەرگرن.
 ھیچ بیرم لەو نەکردەو کە من شەوی ھالۆینە کە بە سەیارە
 کۆدۆ پۆشتبوو مەو، ئەمجارە لەگەڵ کێ بچمەو؟ تاکسی؟
 نازانم شەو تا دی درەنگتر دەبی و من ھەرگیز بەم کاتانە بە
 تەنھا لە دەرەو نەبووم و تاکسیم نەگرتوو.

من و شینی ھەر لە کافیکە بووین و قسەمان دەکرد، بەلام
 تا دەھات زیاتر خەمی ئەو لە ناخم گەشە دەکرد کە کاتە کە
 درەنگ بوو و بەراستیش دەترسام، بەلام خۆ نەدەبوو باسی
 ئەو ھەستانە بکەم، دەنا لاواز و وەک تەلەبە یەکی زیرەک
 دەرە کە وەتمەو لای شینی. ئەو لە من زۆر زۆر زانتر بوو،
 وتی چییە توانا بیر لە چی دەکە یەو؟ ھەست دەکەم لێرە نیت،
 نا! وەتم: وەلا بلیم چی، کۆدۆ پۆشتوو، من بەم کاتە ی شەو
 چۆن لەگەڵ تاکسی بچمەو مالاو؟ کە ئەو قسە یەم کرد،
 خەندە یەکی ناسک و کچانە ی کرد و دەستی لە سەر شانم دانا
 و وتی، ئە ی باشە من بۆ لێرەم گیانە کەم؟ خۆ منیش سەیارەم
 پییە! ئەو ھەر کە ئەو قسانە ی کرد، من چاوم زەق بوونەو و
 دلم تەپە تەپی دەکرد، نازانم ئەو گویی لێ بوو یان نا، بەلام

من ههستم دهکرد که دلم ئیستا ئیسکهکانی سنگم دهشکینیت،
 ئارهقهیهکی ساردم کرد و له یهک ساتدا سهه پرسیار له
 میشکما دروست بوون. باشه ئهه و کچه بۆ دهست لهسهه
 شانم دادهنی؟ بۆ به من دهلی گیانهکهه؟ که من ئهه بیرانهه
 دهکردههه، دهستی هینا و دهستیکی گرتم و خهندهیهکی تری
 کرد، ههناسهه تهنگ بوو و یهک دنیا پرسسیاری تر هاتنه
 میشکمههه، ئاخه منیش دهستی بگرمههه یان نا؟ ئهه و کچه بۆ
 سهه یارهه پیهه؟ جارێ تههه نیکی وای نییه ئهه سهه یاره یان
 چۆن پیه داوه؟ ئهه باشه سواری هه مان سهه یاره به که ئهه
 لیه دهخوری؟ ئایا له گهل ئهه بچمههه؟ باشه هه رام نییه؟
 ئهه دهه جهه کانم بۆ وا خراپ بوون؟ دایکم خهه وتوهه؟ نازانم
 پرسسیاره کان چی بوون، به لام ئهه وهنده دهزانم زۆر په یوهندیان
 بهیه که وه نه بوو، وهک ئهه وه وا بوو لایهکی میشکم بووبیت به
 مندالیهکی ٤ سالان و لایه کهه تر بووبیت به باوکی که نازانیت
 پرسسیاره سههیر و سهه مههه و تیکه لهکانی منداله کهه وه لام
 بداته وه. به لام هیه کام لهه پرسیار و وه لامانهه له میشکما
 هه بوون له دهه نه هاتنه دهه، بی ئهه وهه بیر لیه بکهه وهه
 دهستم لهسهه دهستی دانا و وتم خوشمهوینی شینی.
 ئهه وکات و ئیستاش نازانم بۆچی وام کرد، به لام ئهه وهه
 پوویدا، پوویدا...

ئەو كاتە زۆر بەخىرايى تىيەپى، من ئەو ھەندە دەزانم سوور
سوور بېوومەو ە دلم خىرا خىرا لى دەدا، كاتىك بەھۆش
خۆم ھاتمەو ە لەناو سەيارەكەى شىنى بووم، دەستم لەسەر
دەسى بوو ە سەيارەكەشى ناو ەو ەى زۆر خۆش بوو، بىرم
نايە زۆر لە دەرەو ەى سەيارەكە چۆن بوو، بەلام بە ناو ەو ەى
ديار بوو كە سەيارەيەكى زۆر مۆدىل بەرز ە جوانە، ناو ەكەى
و ەك تاريكى شەو رەش بوو. بۆ ساتىك تىرامام ە بىرم
كردەو ە، منىك كە ئەو كاتانە لەناو جيگا بووم ە خەوم بە
تاقىكردنەو ە ە كويىزەو ە دەبىنى ە رادەچلەكىم، بەم ۱۱ى
شەو ە چى دەكەم لەناو سەيارەى ئەم كچە؟!

پىم وايە بەھۆى ئەو رابردو ە پاك ە گوپرايەلىيەى
ھەمبوو، لەو ى وىژدانم ھاواری دەكرد كە بەسى كەم ە واز
بىنم، بەلام سوودى نەبوو، ئاخىر چ كاتىك ھاواری وىژدان لە
بەرانبەر خەندەى كچىك سەركەوتوو بوو ە تا ئەو ەى من
دوو ەم جار بى؟

شىنى وتى: «ھا توانا، ەزت لە چ گۆرانىيەكە؟ ئىستا
ئەو بەم پىاسەيەكت پى ئەكەم، تا ئىستا پىاسەى واو
نەكردى»، كە واى دەگوت، ھەموو شتىكم بىر چۆو ە ە بابەتى
وىژدان مرد ە لە بىركردنەو ەكانمدا جگە لەو قسانەى ئەو
دەيكرد، شتىكى تر بوونى نەما. لە وەلامى قسەكانىدا وتم،
«و ەلا شىنى گيان، ئەو ەى تۆ پىت خۆش بى منىش پىم

خوشه.» من مه به ستم له گورانییه که بوو، به لام ئه و نه یه یشت زور به جوانی قسه که م ته و او بکه م، وتی: «به راست، ده باشه نه گهر بلیم پیم خوشه نه مشه و نه چیه وه مال و لای خوم بی ده لینی چی؟» که وای وت نه مده زانی ده بی وه لامه که م چی بی، ناخر نه گهر ره تم کردبایه وه هر له وی به درو ده هاتمه وه و ده بوومه وه کوره زیره که لاوازه که، وتم: «تو چی بلینی نه وه خوشه، ئیتر له وه خوشتر نییه که ده یلینی.»

راستییه که ی من هر نه مده زانی شینی باوکی ناوی چیه؟
کینه و له کوی ده ژین؟ نه شمده زانی بو کویم ده بات!

به گورانییه ئینگلیزی و ئیسپانییه کانی نه وه وه هر رۆشتین و پیش نه وه ی له شه قامی سه ره کیی ناوشار ده رچین، پیچی کرده وه و چووه ناو ریزیک شوقه ی هاوشیوه ی یه کتری، من دلنیا بووم له شار ده رنه چووبوون، به لام ده کری بلیم له رۆخی شاردا بوون، دوور له بازار و له ناوه راستی شاره که، دوور له مالی خومان و دوور له مه کته به که شم. که گه شتین، وتی: «نه وه ش شوینه که مان.»

وتم: «ئیره مالی ئیوه یه شینی؟» وتی: «نه باب، مالی ئیمه ی چی؟ من باوک و دایکم چوون بو سويسرا بو گه ران و من ته نیام، ئیره ش پرۆژه یه کی باوکمه، ئهم شوقانه هه مووی هیی ئیمه ن، ده نا مالی خومان وا له شاره وه دوور نییه.» منیش ده مم کرابووه و وتم: «ئا به راست!» به پیکه نینه وه وتم: «چییه

شىننى دەولەمەندىشەن!» وتى: «ئائا، ھەمووى لە خزمەتى
تۆدايە گيانەكەم.»

ئاخ كە ئىستائەو كاتانەم بىر دەكەوئەو، چەند خۇم بە
گەمژە دىتە بەرچاۋ! ئاي چەند گەمژە بووم! ئاخىر نازانم ئەقلى
من ئەو كاتانە لە كۆي بوو كە پرسىياريكى لە خۆي نەكرد تا
تووشى ئىرە نەبم. چۆن مۇبايلەكەم داخست ئاخىر، چۆن
لەگەل كچىكى ئاۋا پۇشتم؟ ۋەك ئەۋەي منى ئەۋكات ئەو
منەي ئىستائەبوۋىت، نازانم چۆن ئەو كارانەم ئەنجام داۋە!

ئىتر چوۋىنە كۆتا شوقەي ئەم پىۋژەيە و لەۋىش بە
مەسەدەكە چوۋىنە سەرى سەرەۋە، وتى تۈانا من كە
دايكمۈان دەرۋۇن ھەر لىرە دەمىنمەۋە، ژوۋرىكى زۆر خۇش،
مەتبەخ و دوو ژوۋرى نوستن و ھەمامى تىدا بوو. تا ئىستائە
شۈينى ۋا رىك و خۇشم نەبىنيۋو، ئاۋا بۇنىكى خۇشى لى
بىت و ئاۋا رىكخرايى.

شىننى سۈيچى سەيارەكەي فېدايە سەر قەنەفەيەك و
چاكەتەكەي خۆي دانا، زۆر ئازادانە مامەلەي دەكرد، ۋەك
ئەۋەي ئىمە چەندىن سالا بى لىرە و بەيەكەۋە ژىابىن.
گۆرىيەكانىشى دانا و ھەر فېرى دايە سەر قەنەفەكە و وتى:
«تۈانا گيان، حساب كە مالى خۆتە، من دەچم ھەمامىك دەكەم
و دىمەۋە.»

که نه و نهو قسه و رهفتارانهی دهکرد، من سهرم لی شیوابوو، ئاخر من بهس له فیلمهکان بینیبووم خه لک دواي هموو چوونه دهره وهیه که حه مامیک بکا و بهو شیوازه مامه له بکات، نه مدهزانی چی بکه م و چی بلیم! نه مدهزانی له کویم و شیننی به ته مای چیه؟ له جیی خۆم تاسابووم.

توزیک بهر له وهی شیننی له حه مام بیته دهره وه، من گویم له ته قه ی چه ند پیلاییک بوو که له ژووره که نزیک ده بوونه وه، جا نه و ساتانه م ریک وهک خوی بیره، ریک وهک نه وهی شریتیک بی و هه رکاتیک به وهی بتوانم سهیری بکه مه وه. له ناکاو و بی هیچ ئاگادار کردنه وهیه که چه ند پیاویک له دهرگا که وه هاته ژووره وه و ریک له و کاته دا، ریک له هه مان ساتی هاته ژووره وهی نه وانه دا شینیش له حه مام هاته دهره وه، من نه مدهزانی چی پرووده دا، هه موو نه وهی بیرمه له و ساته دا نه وهیه که زۆر ده ترسام! بیرم نایه پیشتر و ترسام. که ئاوړم دایه وه بو نه وهی بزانه شیننی چی دهکا و نه وانه کین، دووباره حه په سام، چونکه بینیم شیننی بی نه وهی هیچ جلیکی نه ووتوی له بهر دا بی، به قژیکی ته ره وه هاواریکی سهیر دهکا و دهلی: «توانا گیان! توانا گیان! خۆزگه وامان نه کردایه، ئیستا چی بکهین!»

من نه مدهزانی بلیم چی، ئاخر چیمان نه کردایه؟ من به دریزایی نه و کاته له ناوه پراستی شوقه که به حه په ساوی

دانیشتبووم و هیچ شتیکی ئەوتۆم نه وتبوو نه کردبووشم.
 بهلام شینن وا هاواری دهکرد، وهک ئەوهی شتیکی پروویدابن.
 پیاوهکان له دواى هاوارهکانییهوه به تورپهی و به جنیودانهوه
 بهرهو پروم هاتن، نازانم چهند پیاو بوون، بهلام دهزانم له
 دوو کهس زیاتر بوون. من ویستم به پرێزهوه قسه بکه،
 چونکه هیچ بژاردیهکی ترم له بهردهست نهبوو، وتم: «فهرموو
 به پرێزم چیتان دهوێ؟» پیش ئەوهی به جوانی قسهکهه تهواو
 بکه، شتیکی زۆر رهق و قورس بهر لوتم کهوت و بهرچاوم
 بۆ ساتی تهلخ و تاریک بوو و سههرم بهر فهرشی شوقهکه
 کهوت، له کهلینی دهرگاکهوه بینیم که ژنیکیش له دهروهوه به
 قاتیکی هاوشیوهی قاته رهشهکهی پیاوهکان وهستاوه و
 عهینهکیکی رهشیشی له چاوه، تهنها له دوورهوه سهیرمان
 دهکات، کۆتا دیمهنی ئەو ساته بیرم بێ، دهنگی شینیه که
 دهیگوت زۆر بهقوووت لیتدا.

که چاوم کردهوه له زیندان بووم و ههستم دهکرد ههموو
 ئەوه خهونیکه و ئیستا نا ئیستا خه بهرم دهبیتهوه...

ئەو کاتهی که بهخه بهر هاتمهوه، کهسیک هاواری دهکرد:
 «توانا... توانا کییه؟ با بیته سهردانیکه ری ههیه.» من جاری
 چاوم به تهواوهتی نهکرا بووه و شوینهکهه نه بینیبوو، بهلام
 ههه که بههوی دهنگهکهوه چاوم کردهوه، زانیم شوینهکه
 زیندانه و ئەو کهسهی بانگم دهکا پۆلیسه، ههه پیم وا بوو

خه وه، به لام له ناو خه وه كه دا به ئاگام، ئه ها هه نديك خه وه هه يه
چونكه زور ناخوش و نه گونجاوه، هه ر له ناو خه وه كه ده زاني
كه خه وه و راستي نيه.

كه ناوه كه ي خويندمه وه به دهنگيكي كزه وه وتم: «به لي
منم، چي بووه؟ له كويم؟» وتي: «تو سهيري ئه مه ناكه ي!
له سه ر كه تنه كه گيراوه و خوي له گيليش ددا، هه سته هه تيو
سه ردانيكه رت هاتوون.»

كه چوومه ده ره وه له زيندانيه كه، ده مگوت ته واو ئيستا نا
ئيستا خه به رم ده بيته وه، به لام تا زياتر له زيندانه كه دوور
ده كه وتمه وه، چاوم روونتر و رووناكتر ده بووه و شته كان
زياتر له راستي ده چوون، تا ئه و كاته ي گه شتمه ژووريكي تر
و دايك و باوكم بيني...

دايكم ده گريا و باوكيشم به تورپه ييه وه جنيوي پي ددام و
سوور هه لگه رابوو، ئه و كاته وهك ئه وه ي له خه وه كه راپه رم
و يه كيك ئاوم پيدا بكا، له خه وه كه به خه به ر هاتمه وه، به لام
بوم ده ركه وت ئه وه ي وامده زاني خه وه ناخوشه كانه، راستيه!
ئه و كاته وهك ئه وه ي شتيكي زور قورس به ر سه رم كه وييت
له ناكاو هه موو شته كان گوڤان بو شتي راستي، گريانه كه ي
دايكم، جنيوه كانى باوكم، پيكه نينه ناشرينه كه ي پوليسه كه ي
مني برد بو لايان، هه موو شتيك بوو به راستي و زانيم ئه وه
ئيتر خه و نيه و هه موو ئه وانه ي ليرهن مروفي راسته قينه ن،

ئىتر دەنگى دايكم نايە و خەبەرم كاتەوہ بۆ مەكتەب، ئەوہ
 واقعەكەيە كە تىيىدام. كە زانيم ھەموو شتەكان راستين و ئىرە
 زيندانە و ئەوانەيش دايك و باوكمن. ئەوہيش خوشكە
 بچووكەكەمە، بۆوا بەسەيرى تەمەشام دەكا؟ سەيرە، خوشكم
 ھەرگىز بەو شىئوہيە نارېك نەبووہ، دايكم ھەميشە جلى زۆر
 جوانى لەبەر كردووہ و قژيشى بۆ داھىناوہ، ئەمپۆ بۆچى وا
 شىر و شەپريو دىتە بەرچاوم! بۆچى ھەست دەكەم شىئوہى
 دەگۆرئ؟ يان وەك ئەوہى ئاوبىت سەما دەكا جەستەى؟
 شتىكى نا ئاسايى ھەيە دەربارەى خوشكم بەلام ئىستا يەك
 پرسىار لە مېشكم دىت دە دەچىت، باشە بۆچى لىرەم و چى
 منى گەياندە ئىرە؟ ھەمان ئەو پرسىارەم لە دايك و باوكم كرد!
 بەلام ھەر كە قسەكانم تەواو كرد، باوكم زللەيەكى زۆر توندى
 لى دام و دواى ھەندىك جنىو، وتى: «من وام پەرودەردە كردى
 بە دوازەدى شەو لە شوقەى كچى خەلكى بتگرن!؟»

كە باوكم ئەو قسانەى كرد لەرزىك بە جەستەم داھات و
 زانيم بەھۆى پياوہكانى شوقەكەى شىئوہ لىرەم، بەلام
 دەمزانى ھىچ شتىك پرووینەداوہ و من ھىچم نەكردووہ،
 كەچى دەم تەتەلەى دەكرد، نەمدەتوانى لەبەرانبەر باوكم و
 فرمىسكەكانى دايكمدا يەك وشەش چىيە بىلیم. ئىتر لىرەوہ
 ژيانى زيندانى من دەستى پى كرد و گەشتم بەو پۆژەى بىمە
 چىرۆكنووس و ژيانى خۆم بنووسمەوہ، با ئىستا من سەرتان

زیاتر نه هیښیښم، خوښم هیلاکم له تاو بیرکړدنه وه و پرسپاره
بیوه لومه کانم، پوژیکي تر قسه کانم ته واو ده که م.

به‌شی سیه‌م

زیندان

من هەرگیز پوژنیک له پوژان پیش رووداودکهی ئەو شەو
نەبوو بوومە ھۆکاری گریانى دایک و باوکم، ھەمیشە کورپىكى
ئاقڵ و زیرەك بووم. بەلام كە ئەو شەو لەناو شوقەكەى
شیتى ئەو پیاوانە بە بۆكسینك منیان لە ھوش خۆم بردەود و
خۆم لە زیندان بینییەو، ھەموو ئەو ئاقلى و زیرەكییەى
را بردووم سەپییەو. منم توانا، خۆ دەمناسییەو؟ پیشتر دوو
بەشى چیرۆكى ژيانى خۆمم بلالو كردبوو، ئەمە سێنەم
بەشە.

دایک و باوکم كە ھاتبوون لە زیندانەكە بمبین، ھیچ وەك
خۆیان نەبوون، ھەردووکیان بەو شەو بە قەد ۱۰ سال پیر و
لاواز بوو بوون، ماندویتی بێركردنەو لە چاوانیاندا دیار بوو.
دایكم ھیچ قسەى نەدەكرد و ھات لە باوەشى كردم و ماچى
ئەكردم و بە گریانەو دەيگوت: «پۆلە بۆ وایان لى كردى؟ كى
ھەلیفریواندى؟ چۆن من ھێشتەم ئەو شەو بجیتە دەرەو؟
ئاخر چۆن وامان لى ھات! نەورۆزەكەیان لى كردین بە ژەھرى

مار...» ئەو كاتەى دايكم دەيلاواندمەوہ و ھەلەكەى لەسەر من
 لادەبرد و برادەرەكانى تۆمەتبار دەكرد، من لەناكاو بىرم
 كەوتەوہ كە ئەو شەوہ خۆ شەوى نەورۆز بوو و بۆ بەيانى
 ئەبوايە بچين بۆ سەيران! من چۆن لە مالى شينى مامەوہ!
 ئاخر چۆن بە چ ئەقلىكمەوہ؟ باوكم بە توورپەيىوہ كە يەكەم
 جار بوو ئەوہندە توورپە بيبينم، دايكى لى كردمەوہ و وتى:
 «ئاخر توانا، من ئاوا پەرەردەم كردى؟ چۆن شتيكى والەگەل
 ئيمە دەكەيت؟ كەم نانمان دايتى؟ هيچت ويستووہ نەمانكرىبى
 بۆت؟ رۆژيک ژوورەكەت سارد بووہ سەرما ت بى ئاخر؟
 رۆژى هيشتوومانە گەرما ت بى؟ بۆ وامان لى دەكەى توانا،
 بۆ؟!» كە باوكم ئەو شتانەى دەرژمارد كە بۆ منيان كردووہ، من
 ھەم تەريق دەبوومەوہ و ھەم بىرۆكەى ئەوہ لەسەرم گەشەى
 دەكرد كە من وەك مريشكيك يان بزنيك لەو مالا گەورە
 كراوم، چونكە باوكم وا قسەى دەكرد وەك ئەوہى من
 مريشكيك بووبم و گەرەيان كردبم. راستيىكەى نا، نامەوى
 بيسفەت بم و تاوانەكە لەسەر خۆم لا بەرم، ھەرچەندە من
 ۱۰۰% دانيام لە شوقەكەى شينى نە دەستم بەرى كەوتووہ
 و نە بىريشم لە شتيكى خراپ كردۆتەوہ، بەلام كە دايك و
 باوكم قسەكانيان دەكرد، بۆم دەرکەوت من لەسەر ئەوہ
 گيراوم كە گوايە ئەو كچەم بردووہ بۆ ئەو شوقەيە و فيلم لى
 كردووہ، ئەوان دەيانگوت ئاخر چۆن تۆ بەم تەمەنە منداليىوہ

بیر له کاریکی وا دهکەیهوه؟ من تا دههات بهرچاوم زیاتر
 پوون دهبووهوه که بۆچی له زیندان بهخه بهر هاتوومهتهوه!
 دواتر بینیم دوو پیاوهکه و ژنیکی کهنج به هات و هاوار
 هاتن و ژنهکه پهنجهی بۆ من رادهکیشا و دهیگوت: «لێت
 خوش نابم، لێت خوش نابم!» من تا ئهوکاته هیچ قسهیهکم
 نهکردبوو و ههر شوک بووبووم. بهلام دواتر به ددنگیکی
 شهرمهزارهوه وتم: «باوکه گیان، دایه گیان، بهس پیم بلین
 لهسههه چي گیراوم؟» دایکم دهستی کردهوه به گریان و
 باوکیشم زلهیهکی توندی لی دام و ههستا زیاترم لی بدات،
 بهلام پۆلیسهکان گرتیان و وتیان، کاتی سهردانی کوتایی هات.
 منیان بردهوه ئهو ژوورهی لینی هاتبوومه ددردهوه. من ههر که
 باوکم زلهکهی لی دام وهک مندالینکی ساوا دهستم به گریان
 کرد، ئاخه ئهوکاته ههر مندالیش بووم، تهنیا ۱۵ سال بووم،
 ۱۵! که چوومهوه ژووردهکه، یهکهه جارم بوو ژووردهکه به
 تهواوی بینیم، چونکه من دوینی شهوم بیر نهدههاتهوه،
 ئهوهی بیرم بێت تا ئهوکاته بووه که پیاوهکان شستینکیان له
 سهرم دا و کوتا شتیش بینیبیتم شینی بوو که به پیکهینهوه
 وتی زۆر به قوهت لێت دا، ههتیو! له ژووردهکه چهند کهسیکی
 تری لی بوو، ههر که پۆلیسهکه منی به گریانهوه برده
 ژووردهکه، ئهوان له دهورم کۆ بوونهوه و دلایان دهمامهوه، خو
 من نه دهناسین و نه ههرگیز ئهمانه بینیبوو، بهلام

ھەموویان تەمەنیان لە خۆمەو ھە نزیك بوو. من سەرەتا
 نەمدەزانی بۆ لە تەمەنی خۆمدان، بەلام وتیان: «ھا بەخیری
 برا، دزیت کردوو ھە یان لە مائی کەپل و شت گیراوی؟ بە خوا
 دەموچاوت بە جەماعەتی خۆمان ناچی، ئەو تۆیان بۆ
 گرتوو؟ بۆ دەگریە؟» من وتم: «ھا؟ ببورن بەپێزان، من بە
 ھەلە گیراوم، دڵنیام ھەلە ھەلە کە روویداو ھەلە گیراوم، بە
 حاکمیش ببینم خۆم تێدەگەیێنم!» کە ئەو قسە ھەم کرد،
 ھەموویان دایان لە قاقای پێکەنین، وتیان: «نە بابە؟» وتم:
 «وہ لا بە راستمە، بۆ پێدەکەن؟» وتیان: «کۆرە تۆ بە تەمای کێ
 ھەلە تێنی! پیش ئەو ھەلە بێتەو، لە پۆلیسە کەمان پرسی،
 جەنابتیان لە ھەمام لە گەل کچی خەلکا گرتوو.» دانە یەکیان
 کە تەمەنی لە ھەموان گەرەتر دیار بوو وتی: «ئۆوۆۆ مامە،
 چییە بردووتە ھۆتیل و شتیش!» من نەمدەزانی چی بڵێم!
 ئاخر من کوا چووم بۆ ھەمام؟ ئەو ھۆتیلی چی؟ من لە
 ھەموو ژیانم ناو ھەو ھۆتیلیکم نەبینیبوو!

چەند پۆژیک لەو شوێنە پۆشت و من بە تەواوەتی
 نەمدەزانی بۆ گیراوم! راستە شتە کە وردە وردە پروون دەبۆو
 کە شینی تەلە ی بۆ داناوم و لەبەر ئەو گیراوم، بەلام خۆم
 باوەڕم نەدەکرد شینی شتیکی لەو جۆرە لە گەل من بکات. ئەو
 کۆرپانەشی لە زیندانە کە لە گەل بوون زۆر قسەیان دەکرد و
 ھەندیک جاریش بابەتیان لەسەر من دەکردو ھەو قسە ی زۆر

ناخووشیان دهکرد. به لām چارم ناچار بوو، نه مده توانی هیچ بلیم، دواتر دواى چهند پوژيک بۆم پروون بۆوه ئهم زيندانهى منى ليم، تايبه ته به كه سانى خوار ۱۸ سال و بۆيه ئه وانهش ئه وهنده به فشه شته كه يان وه رگرتووه، چونكه سزاي كه سانى خوار ۱۸ سال زور قورس نيه و زوو ئازاد دهكړين.

من له لايهك خه مى داىك و باوكم بوو، له لايهكى تره وه خه مى ئه وهم بوو مه كتەب دهستى پيكر دبووه و دهرسه كانم له دهست دهچوون، نه مده زانى هانا بو كى بهرم و پيوسته چى بكه م... پوژيک به يانى زوو، بانگيان كردم و داىك و باوكم هاتبوون، ئه مجاره به پيچه وانهى جاره كهى تره وه نه داىكم له خوى دها و دهگريا، نه باوكيشم توورپه بوو و نه هاواريشى دهکرد. ههردووكيان سهري خويان كز كردبوو و زور بيتاقت و دلتهنگ دهردهكه وتن، چوومه پيشه وه ليسان. وتم: «دايه، بابيه گيان، چى بووه تيمگه يينن، بو وا بيتاقته تن؟» باوكم به دهنگيكي كز و نووساوه وه وتى «هيچ نيه كورم، ان شاء الله سبهى ليژه ئازاد دهكړي» من كه واى وت، دلām زور زور خوښ بوو، باوهشم به داىكمدا كرد، به لām ئه وهىچى نه كرد، ته نيا دهستى به گريان كرد، ويستم دهستى باوكم ماچ؛ وتى: «پيوست ناك، ئيمه ئيستا دهرپوين، سبهى خوت حازر كه.»

من ئه وه شه وه له خووشيا نه مده زانى بخه وم يان تا به يانى هه ر به خه به ر بم، بو ئه وهى سبهى هه ر كه هاتن، بيانينم و

برۆینه وه مالى خومان! شه و لای سهعات ۱۰ و ئهوانه، ئه و
 كوره ی له هه موومان گه وره تر ديار بوو له زیندانه كه و پێيان
 دهوت حاجی وتی: «چیه بۆ وا دلخۆشی؟ یهك نه زانی دهلی
 له جهه ننه م نه جاتی ده بی!» وتم: «وه لا دلم خۆشه حاجی
 گیان، به یانی ئازاد ده کریم، دياره بۆيان ده ركه وتوو به تیاوانم.»
 كه ئه و قسه یه م كرد، هه موویان دایان له قاقای پێكه نین،
 حاجی وتی: «كوره هه ی داماو، داخوا ئیستتا چۆن باوكت و
 دایكتیان پرووتاندۆته وه! ئه وه به راستته تو؟!» وتم: «چییه؟
 پرووتاندنه وه بۆ؟» وتی: «هه تیو، ئه م كچ و شته ی له هۆتیل
 چووی بۆ حه مام له گه لیان، ته له یان بۆ داناوی، دلنیا به تا
 ئازادت كه ن و لیّت خۆش ببن، یهك دنیا پاره یان له باوكت
 سه ندوو هه قیییییر! كه ئه و قسه نه ی ده كرد، حه زم ده كرد
 هه ستم به هه ردوو ده ستم به خنكینم، به لام هه مووان لای ئه و
 بوون، بۆیه گه ر وام كر دایه ته نیا لیدانم ده خوارد. داخه ئه وه
 بوو قسه كانیشی له راستی ده چوون، هه م له بهر ئه وه ی
 پیده چوو ئه زموونی هه بی له زیندان، هه م له بهر ئه وه ی دایك
 و باوكم ئه و پۆژه دلایان زۆر توند بوو.

ئه و شه وه له و بیركردنه وان هه دا بووم، تا درهنگانی شه و
 خه وم لای نه كه وت، كه به یانی خه بهرم بۆوه، به نوكه شه قی
 حاجی خه بهرم بۆوه كه ده یگوت: «هه سته، هه سته مندال!
 برۆ، ئیره شوینی تو نییه!» من به په له هه ستم و له گه ل

پۆلیسە که رۆشتم، که چوومه لای ئەفسەرە که باوكم ئیمزای
 لەسەر وەرەقە یە ک دەکرد و ئەو ژنەش لەوئ بوو که یە که م
 رۆژ لە زیندان هاواری دەکرد که لیم خوش نابیت. من هیچ
 قسە یە کم نە کرد، چونکه نە مدهو یست باوكم زیاتر بیهیوا بکه م.
 که تەواو بوون، ئەفسەرە که پێی وتم وەرە تۆش ئێرە ئیمزا
 بکه و پەنجە مۆریشی بکه، من بێ ئەو هی شتە که بخوینمە وە
 هەردووکیانم کرد و باوكم بە ساردییە وە وتی، با برۆین،
 تەواو. منیش دلم زۆر خوش بوو لەو شوینە تەنگ و داخراو
 که دەرۆمە دەری، بەلام باوكم هیچ لە دلخۆش نە دەچوو،
 تەنانەت نەشیوت پیروژه و بە خیرییە وە ماله وە. دواتر لە بەر
 دەرگای ئەو شوینە باوكم تاکسییە کی راگرت و ناو نیشانیکی
 سەیری بە تاکسییە که دا که من نە مدهزانی بو دەچین بو ئەو
 شوینە! شوینە که لە قەرەغی شار بوو، لە ناو تاکسییە که ش
 خۆم راگرت و هیچ قسە یە کم نە کرد، چونکه نە مدهو یست باوكم
 لەو زیاتر خەمبار بی.

که لە گەرەکیکی تۆزاوی و پر خۆل و خاشاک لە
 تاکسییە که دابەزیین، بە باوكمم وت: «باوکه، ئە هی بو بە
 سەیارە ی خۆت نە هاتی؟ چی دەکەین لێرە؟ با بچینە وە مالی...»
 که ئەو قسانە م کرد، باوكم زۆر بە تورپەییە وە دەستیکی گرتم
 و فری دامە سەر ئەرزە که، وتی: «ئاخر لە بەر زەوقی
 جەنابتانە ئیمە ناچارین سەیارە و خانوو بفروشین و بیین بو

ئەو كولانە سەگە بژىيەين، ئەو ەش بەرپزتان، بزائن كە كچى
خەلكى بە يارى دەزانن و دەيبەن بۆ ھۆتيل! «من نەمدەزانى
باوكم باسى چى دەكا، بەلام لەو ەندە تىگەيشتم بەھۆى منەو ە
خانوو و سەيارەكەمانمان لە دەست داو ە و ئەو یش زۆر
تورپەيە. وتى: «ھەستە، ھەستە... خۆت فەقير نەكەى! ھەستە
بە مى شكاوت، برۆ ژورى، ئەو ە كولانە سەگەكەيە كە
لەمەودوا لى دەژىيەين، ھەمووى لەبەر ەمامىكى جەنابتان»
من قورگم پرى گريان بوو و و فرمىسك بە چاومدا دەھاتنە
خوارى، بەلام نەمدەويست وا خۆم نيشان بەدەم كە دەگرىيەم.
ھەستام و چوومە ناو ئەو خانووي باوكم بەردەوام پى
دەگوت كولانە سەگەكە. كە چوومە ژورەو ە دايكم بەپەلە ەات
و باو ەشكى پيدا كردم. لەبەر خۆيەو ە ھەر دەيگوت: «كورم،
بۆ؟ بۆ؟ ئاخىر بۆ وات لى كردين؟!» منيش ئەو كاتە بە تەواوى
لەو ەالەى تىيدا بووم بىزار بووم و پرسىم: «دايكە، بەس
تىمگەيىنن چى بوو؟ بە قورئان نازانم، بە خوا نازانم، نازانم
چى بوو! بەس تىمگەيىنە!» دايكىشم باو ەشەكەى لى
كردمەو ە و چۆو ە جيگاكەى خۆى دانىشت و بە دلىكى پرەو ە
وتى: «ھىچ نەبوو ە ەلا كورم، تۆ چووى كچى خەلكت
بردوو ەتە ەمام و برا و باوكى كچەش گرتوو يانى و تىريان
تىھەلداوى، ئىنجا بۆ ئەو ەى لىت خۆش بىن و نەگىرييت،
ھەرچىمان ھەبوو فروشتمان بۆ جەنابت، بۆ ئەو ەى پارەكەى

بدهین به خیزانی کچه که تا لیت خوش بین. ئیستا تیگه شتی؟
جوان تیگه شتی!»

ئەوکات پشتم به دیواره که وه دا و سهرم خسته ناو کوشی
خۆم، تیگه یستم هه ولدان بو ئەوهی بلیم بیتاوانم بی سووده،
زانیم که هیچ که سییک باوه ریم پی ناکات که من دهستم له
شینئ نه داوه، زانیشم که ئیستا ئیمه مالیکی هه ژارین و هیچ
شتیکمان نه ماوه، به لام به لاین بی، به لاین بی تولهی ئەوه تان
لی بکه مه وه، ده بی په شیمان تان بکه مه وه له وهی به منتان کرد،
منتان له که سیکی باش و زیرهک و خاوهن سیقه وه کرد به
که سیکی پیس و چه په ل، که بووه ته هوکاری هه ژاری
خیزانه که ی. چاوه ریم بن من بهو شیوهیه وازتان لی ناهینم.

بهشی چوارهم

گریانی کچانه

يەك دوو پوژ لە مالهوه مامهوه و بۆ نانخواردن و
 ئاوخواردنهوه نهبيت له ژوورهكهى خۆم نهدههاتمه دهرهوه،
 ئەوانهيشم هەر لهبەر دلى دايك و باوكم دهکرد، ئەگينا هيچم
 پى نهدهخورا، ريك دواى ۳ پوژ دايك و باوكم زوريان ليم
 كردهوه كه بچمهوه مهكتەب، ئەوان دهيانگوت دهبن بهسەر
 ئەو پرووداوه زال ببى و داهاتوويهك بۆ خۆت بونيات بنيت،
 من نهمدەويست لهوه زياتر دليان بشكىنم كه ئىستا
 شكاندوومه، بۆيه هەرچيهكيان وتبايه، دهموت بهلى،
 بهسەرچاو. هەر كه بهيانىي ئەو پوژە ههستام بچمهوه بۆ
 مهكتەب، ههستم كرد ئەمرو پوژىكى ئاسايى نايت و له
 پوژىكى باشيش ناچيت، يهكەم لهبەر ئەوهى له كابووسى
 شينيدا بهخه بهر هاتم كه لهگهڵ كۆدۆ و ليزاندا پيم پندهكهين؛
 دووهم لهبەر ئەوهى بهم بههاره ههريكى رهشى هينابوو و
 وهك زستانىكى سارد باران دهبارى. هەرچونيك بيت ههستام
 و وهك پوژانى پيش پروودانى ئەو پرووداوه، نانم لهگهڵ دايك
 و باوكم خوارد، پيشتر دهنگى پيکهنينمان دهگهشته دهرهوه و

باسی دەرەجە و شتی خۆم بۆ دەکردن، بەلام ئەو پۆژە، لەو
 مالەدا، نە لە من و نە لەوانەو یەک وشەیش نەبیسترا و زۆر
 بە ساردی و قورگی پڕ گریانەو بەرێکەوتم بۆ مەکتەب، کە
 لە دەرگای مەدخەلە کە چوومە دەرەو، باوکم وتی: «پارەت
 پێیە بە پاس بچی؟» وتم: «ئائا، خەمت نەبی!» و خیرا پۆشتم،
 چونکە دەمزانی بمینمەو گریان وازم لێ ناهێنیت. من لە
 خەیاڵی ئەوەدا نەبووم مالمان گواستراوەتەو بۆیە باوکم
 دەلی بە پاس بچۆ، کە چوومە دەری ئینجا بیرم هاتەو ئیمە
 لە خانوو خۆشە جوانەکە خۆمان نەماوین و ئیستالەم
 کەلاوێە دەژین کە زۆر لە مەکتەبە کەمەو دەورە! ئەوکات
 نەمتوانی خۆم ڕاگرم، هەر یەک تۆز لە مال دوور کەوتەو،
 دەستم کرد بە گریان، بەلام ئەوەی تێبینیم کرد ئەوە بوو،
 هەستم دەکرد بەو ماوە کەمە زۆر تەمەنم گەرە بوو و
 بیرکردنەو کەم گۆراون! کۆمەلێک بیرۆکە زۆر سەیر
 مێشکیان داگیر کردم کە لەوەو پێش بە خەیاڵیشمانە هاتوون.
 لە ڕێگا لەگەڵ پاسە کە پۆشتم و نزیکە ٥ دەقە پێش
 ئەوەی دەرسی یەکەم دەست پێ بکا، گەیشتمە مەکتەب. لە
 بەردەرگای مەکتەب تۆزێ وەستام و هەناسە یەکی قوولم
 هەلکێشا، منێک بەو هەموو وزە و پێکەنینەو دەهاتمە بەر
 ئەم دەرگایە و وەلامی هەموو پرسیاریکی مامۆستام پێ بوو،
 ئیستا خۆیشم نازانم بۆ لێرەم و نازانم چ وائەیه کمان هەیه و

کام مامۆستایه ئه مرۆ دهرسمان پێ دهلی... لهو بیرکردنه وانهدا بووم جهرهسی چوو نه ژووره وه لیدا و به کزی چوومه وه پولە که ی خۆم و بینیم، کوډۆ هەر وهک جارن له شوینه که مان دانیشتوه، که چوومه ژووره وه هموو تهلهبه کان سهیریان ده کردم، په کییک لهو براده رانهی کوډۆ که ههرگیز دانوی له گهل مندا نه ده کولا، به دهنگیکی بهرز وتی: «هااااااااا ما تانا، چه نام خوش بو؟» ئەوکاتە ههموو دەمارهکانی دەستم پر خوین بوون و دەمویت بچم به ههموو هیزم مستی لی بدەم تا له ههناسه دهکه وی، به لام بیرم كهوته وه و به خۆمم وت:

«چییه تانا، دهته وی دووباره دیك و باوكت گرفتار بكه يته وه؟» بویه هیچم نەوت، بەلام كوڊۆ به جواب هات و وتی: «وس به تو له خۆته وه ناگا ت له هیچ نییه و ههڵدهیتی!»

وتیشی: «وه ره توانا گیان، من لیت تی ده گهم، وه ره دانیشه له چیگاههی خۆت!»، ههر كه ئەو قسه كهي كرد، مامۆستا له پشتمه وه دهركهوت و وتی: «توانا، بۆ دانانیشی كاكه؟ دانیشه ده ست پی ده که ين.» من سهرم سوڕ ما بوو، چون كوڊۆ قسه له گهل من دهكات؟ ئەسلەن چون رووی دي قسه له گهل مندا بکا؟ ئەو کاره ساته ی به سه هرم ها تو وه ههووی دهستی كوڊویه، ههووی خه تای ئە وه، ئاخړ ئە گهر ئەو مني به شینی نه ناساندبایه، من ئیستا ئە وه حالَم نه ده بوو، ئاخړ چون رووی دي به من بلێ له ته نیستی دانیشم، چون؟

ئەو ۴۰ دەقەيەي ئەو دەرسى يەكەمە، بۇ من وەك ۴۰ پۇژ
 وا بوو، نەدەرپۇيشت و نەدەرپۇيشت، ئاخىر من دەمويست بزانم
 كۆدۇ بە چ پرويەكەو ئەو قسەيەي كرد! چۆن وا رەفتار
 دەكات وەك ئەوئەي هيچ پروي نەدابی؟ زۆر سەير بوو
 زۆررر! كە زەنگ لييدا، يەكسەر پروم لە كۆدۇ كرد و وتم:
 «ئەرى تۆ تەواوى؟ تۆ چۆن لە پروت دى قسە لەگەل من
 بكەيت ها؟ داوى ئەو ھەموو پروداو و ئەو پەندەي پىت دام،
 ئىستا ھاتووى پۆلى برايهكى گەرە بۇ من دەگىرى و
 پالپشتيم دەكەي ها؟» ئەو زۆر بە لەسەرخۆيى وتى: «توانا
 گيان، من داوى ليپوردن دەكەم بۇ ھەموو ئەو شتەنەي
 پرويان داو، ئەگەر من بە خەتابار دەزانی، ئىستا ئامادەم
 خۆم بكوژم و كۆتايى بە ژيانى خۆم بىنم!» كە ئەو قسەيەي
 كرد، تووشى شۆك بووم! ئەو كۆدۇيە ئەو قسانە دەكات؟
 ئەي ئەگەر ئەوان پيەكەو كار نەكەن، چۆن ئاوا لەگەل يەكن
 ها؟! وتم: «كۆدۇ پۆل مەگىرە عەيبە، باش ئەزانی چىتان
 كردوو و چىتان بەسەر ھىناوم.» ئىتر يەكسەر پۇيشت و
 نەمويست زياتر گوئى بۇ بگرم، كە لە پۆلەكە پۇيشتە
 دەرەو، وتى: «توانا، دلنيا بە شتەكان وەك ئەو نين تۆ
 بىريان لى دەكەيتەو.» چوومە ھەوشەي مەكتەبەكەمان و
 مېشك زۆر زۆر ئالۆز بووبوو، نەمدەزانی چ شتىك پاستە و
 چ شتىك درۆيە... كۆدۇ وا قسەي دەكرد كە من سەرلەبەرى

کاره که به هه له تیگه یشتووم، که چی من وا تیگه یشتبووم فیلم
 لی کراوه و دایک و باوکیشم وا تیگه یشتبوون من فیلم
 کردووه! نه مده زانی کام له م قسانه راستن، به لام ئه وه ندهم
 ده زانی که له ئیستادا نابی گوی بو قسه ی برادر بگرم و
 سیقه یان پی بکه مه وه.

له و بیرکردنه وانه دا بووم مامۆستای بیرکاری وتی: «توانا
 توانا، ئه وه بو ناچیته ژووره وه؟ کهس له ده ره وه نه ماوه، بهس
 توی لیت.» من له بهر بیرکردنه وه کانم ئاگام له وه نه مابوو که
 جهره سی ژووره وه لی داوه و له گه ل مامۆستاکه چوومه وه
 ژوره وه و بی ئه وه ی سه یری ده موچاوی کۆدۆ بکه م
 دانیشتمه وه. جهره سی دووه م لییدا و کۆدۆ یه کسه ر دهستی
 له سه ر شانم دانا، وتی: «توانا گیان، گوی بگره، باوه ر بکه
 شته کان به و جو ره نین که تو بیریان لی ده که یته وه، ته نیا دوو
 - سی ده قه گوی بگره و ته واو!» وتم: «کۆدۆ تۆش له شوینی
 من بوایه ی باوه رت به یه ک وشه یش نه ده کرد که له ده مه ته وه
 دیته ده ری، به لام ده ی بلی بزانه ئه مجاره ده لی چی!» وتی:
 «لیره نابی، لیره نابی توانا، زۆر مه ترسیداره شته که، بۆیه
 دوا ی ده وام وهره کافتریای زیڕ، له وئ هه موو شتیکت پی
 ده لیم، هه موو شتیکت» وتم: «باش، با ئه مه ش به دلی تو بیت
 کۆدۆ، دیم و کۆتا قسه ی خو مان ده که ین.» هه ر چوار
 ده رسه که ی داها توو نه مده زانی که ی جهره س لی ده دات و

بابه تی دهرسه که چیه و ماموستاکه کښه و باسی چی دهکات،
همو و نه وهی بیرم لی دهرده وه قسه کانی کوډو بوو، ناخر
نیوهش له جی من بوونایه هه مان بیرکردنه وه تان ده بوو،
بینگومان نه وان فیلیان له من کردو وه بو پاره، نه وه تاکه شتی که
بوو که من دهمتوانی نه وکاته بیرم لی بکه مه وه.

دوای دهوام به په له و به پاکردن چووم بو نه و کافتريايه ی
که کوډو باسی کرد، زور دوور نه بوو له مه کته به که مان و
پاره ی تاکسیشم پی نه بوو، بویه هه ر به پی پوشتم بو نه وئ،
که چووم کوډوم نه بیني، له سه ر میژیک دانیشتم و چاوه ریم
ده کرد، نزیکه ی ۱۰ دهقه یه ک چاوه رپی بووم و زانیم فیلیکی
تر له گوپییه، بویه یه کسه ر هه ستام برۆم، له بهر دهرگای
کافترياکه کوډو و لیزانم بیني، به یه که وه دههاتنه سه ره وه، که
لیزانم له گه ل کوډو بیني زور تووره بووم، چونکه لیزان و
شینیم به یه ک جوړ دههاته بهرچاو، هه ردووکیان دووکچ
بوون له شی خویان بو پاره ده فروشت! کوډو وتی: «توانا،
تووره مه به، سویندت بو دهخوم که قسه کانم کرد،
بیرکردنه وه کانت ده گوپی، بویه لیزانیشم هیناوه، نه و باشتر
ده توانیت تیت بکه بیني، به لیڼ ددهم نه گه ر قسه کانمانت به دل
نه بوو یان یه ک دانه درویشی تیدا بوو، کوډا جار بی قسه ت
له گه ل بکه م و ئیتر گویم لی مه گره، به لیڼت پی ددهم.»
هه رچونیک بیت له گه لیان چوومه وه ژووره وه و دانیشنتین،

سه‌ره‌تا هيجيان قسه‌يان نه‌ده‌کرد و ته‌ن‌ها سه‌يرى يه‌كيان
 ده‌کرد، دواتر کوډو ده‌ستى به قسه‌کردن کرد، کوډو وتى:
 «توانا گيان، دلنيا به تو يه‌کيکى له هاوړې هره نزیکه‌کانى
 من، نه‌وه‌ى پرويشى دا له‌گه‌ل شينى ده‌زانم شتيکى زور
 ناخوشه، به‌لام دلنيا به راستيه‌که وهک نه‌وه نيه تو بيرى لى
 ده‌که‌يته‌وه. سه‌ره‌تا ده‌مه‌وى پيت بلیم من و ليزانیش تازه
 زانيومانه شينى له و شته تيوه گلاوه، به جوانى گویم بو بگره
 بوت شى ده‌که‌مه‌وه، چونکه من ليزانیشم به و شيوه‌يه
 ناسيوه، نه‌مانه بانديکن، کچى بيسه‌رپه‌رشت و بيکه‌سوکار
 ده‌فرين و هه‌ره‌شه‌يان لى ده‌که‌ن و ده‌ستدریځيان ده‌که‌نه
 سه‌ر و وينه‌يان ده‌گرن، دواتر نه‌و جوړه کارانه‌يان پى ده‌که‌ن
 که شينى له‌گه‌ل تو کردى. به کورتى توانا، با له کاتى يه‌ک
 نه‌گرن، ليزانیش هه‌مان شتى له‌گه‌ل چه‌ندین کور کردووه، تا
 من دوزيمه‌وه و له باند‌ه‌که رڼاندم، نه‌وان له شارينکى تر
 کاريان ده‌کرد، من ليزانم هيناوه بو ئيره و شوققه‌م بو گرتووه
 تاليره بزييت و خوشمده‌ويت، شينيش هه‌مان شته، نه‌و
 کارانه‌ى به زور پى ده‌که‌ن، بو پاره، پاره‌که‌يش يه‌ک دينارى
 بو خوى نيه، نه‌و سه‌ياره‌يه‌ى پى بوو نه‌و شه‌وه ئيمه‌ش
 سه‌يرمان هات که شتيکى وای پييه، چونکه ئيمه‌ش
 نه‌مانده‌زاني شينى به زور کارى پى ده‌کريت، ئيستا له‌وانه‌يه
 بپرسى چون زانيمان شينيش وهک ليزانه و به‌زور نه‌م

کارانه‌ی پی ده‌که‌ن، وا نییه؟ با من پیت بلیم توانا گیان، شیننی زۆر زۆر گریاوه و به گریان‌هوه قسه‌ی بۆ من و لیژان کردووه، ده‌یوت من نازانم چۆن سه‌یری ڤووی توانا بکه‌مه‌وه، به‌لام به خوا به خا نه‌مکردایه هه‌ر له‌ناو شوقه‌که‌دا ده‌یانکوشتم، ئەمانه هه‌مووی به‌هۆی لیژان گیانه‌وه زانیمان، چونکه ئەو سه‌ره‌تا گومانی کرد که شیننیش له کاریکی واوه تیوه‌گلابیت و وتی با بچین قسه‌ی له‌گه‌لدا بکه‌ین، جا که چووین، به گریان‌هوه ئەم قسه‌انه‌ی بۆ ئیمه کرد و زانیمان مه‌سه‌له‌که‌ی شیننیش وه‌ک ئەوه‌ی لیژانه، له‌ژێر هه‌ره‌شه و ترساندن و تۆقاندندا ئەم کارانه‌ی کردووه و تۆیش یه‌که‌م نیچیری بوویته، به‌لام زۆری خوشده‌وی توانا، به خوا زۆری خوشده‌وی...

کۆدۆ به‌رده‌وام بوو له قسه‌کردن، به‌لام که ئەم قسه‌انه‌م بیست وه‌ک بلی ئاگام له کۆدۆ نه‌ما چی تری وت. به‌رده‌وام ئەو قسه‌یه‌ی کۆدۆ که ده‌یوت خوشیدیه‌وی له گویمدا به ده‌نگی شیننی ده‌زرینگایه‌وه و هه‌ر ده‌یوت: به خوا زۆرم خوشده‌وی، زۆرم خوشده‌وی.

بەشى پىنجەم

ئۆتۈمبىلى دەۋلەت مەندەكان

له دواى ئه و شتانه وهى كه كۆدۆ بۆى گىرامه وه و له گه ل
لېزان بيانوويان بۆ كاره كانى شىننى دههينايه وه، بۆ ساتىك دلم
نهرم بووبوو به رانبهر شىننى و خهريك بوو لىي ببوورم، به لام
چه ند پۆژىك دواتر بىرم كرده وه، چۆن كه سىك شىتىكى وا
به رانبهر خىزانىك دهكات ئاخىر؟ چونكه ئه و، ئه و كارهى ته نيا
به رانبهر من نه كردبوو، به لكه به رانبهر هه موو خىزانه كه م
كردبووى. كه به يانيان باوكم ده بىنى ئه وهنده ماندوو و
وهك جاران تاقه تى نه ماوه ريشى بتاشى، كه ده مدىت دايكم
به و كاته كه مه چه نده پىر بووه، نه مده توانى له شىننى خوش
بم، بۆيه پۆژىك چوومه وه لاي كۆدۆ و پىم وت: «نه من ئىوه
ده ناسم، نه ئىوه يش من ده ناسن، نه ده يشتوانم له شىننى
خوش بىم، برۆن خۆتان و چىرۆكه كانتان، من ناتوانم هىچ
شتىكتان بۆ بكه م.

له دواى ئه و كاته وه من هه ولّم دىدا وهك جارنم لى بىته وه،
خۆم له هه موو كه سىك دوور ده خسته وه، وازم له هه موو

سۆشیال میدیاکان هینا و موبایله که مم فروشت، به پارهی
 موبایله که م نایپادیک و موبایلینکی نازیره کم کری که بهس
 ته له فونی پی دهکرا و بهس ژمارهی دایکم و باو کمم تیدا خه زن
 کردبوو، له نایپاده که یشم جگه له یوتیووب و چهند یارییه کی
 زور که م هیچی ترم خه زن نه کردبوو. بهرده وام له سووچیکی
 ژووری خه وتنه که که تاقه ژووری ماله تازه که مان بوو -جگه
 له هۆلیکی بچووک و مه تبه خه که- و دایک و باو کمم دابوویانه
 من، بهرده وام له و ژووره له گهل کتیبه کانمدا بووم، نه و ساله ی
 نه و پرووداوه م به سه ردا هات نه متوانی وهک جارن له
 یه که مه کان بم، به لام شه ویک وهک هه موو شه وه بیده نگه کانی
 تر له کاتی نانخواردن که له گهل دایک و باو کمم هیچ قسه یه کی
 نه و تو مان نه ده کرد، بیده نگیه که م شکاند و وتم: «دایکه، باوکه،
 به لین بی، به لین بی، هه موو ساله کانم له خویندن به یه که می
 ته و او که م، به لین بی قسه له گهل هیچ که سیک نه که مه وه و
 براده رایه تی هیچ که سیک نه که م، کتیبه کانم و ئیوه بکه م به
 باشتترین هاوړیم و سۆشیال میدیاکانم هه مووی دابخه م، ئیوه
 بو من هه موو شتیکن.» دایک و باو کمم هه ردو وکیان دلایان پر
 بوو و هه ستان و باوه شیان پیمدا کرد، دلنیا بووم هه ردو وکیان
 دهگریان، به لام باو کمم وا خوی ده رده خست که ناگرییت، چونکه
 لیتره گریان پیاو عه یبه! له دوا ی نه و شه وه وه هه موو شتیک
 له خیزانه که مدا گۆرا، به یانیان قسه که م که م دهستی

پیکردهوه، باوکم زیاتر و زیاتر دهگهشایهوه و دایکیشم
چیشتهکانی وهک جارانیان لی هاتهوه. ئەو هاوینه لای
برادهریکی باوکم دەستم کرد به فیتەری، هەر به خۆبهخشی
ئیشم لای دەکرد بۆ ئەوهی فیڕ بېم، له یوتیووب بهردهوام
سەیری چاککردنهوهی ئۆتۆمبیلەکانم دەکرد و دەمويست به
شیوازیکی زانستی فیڕی ئیشکردنهکه بـم. دواى مانگی یهکهـم
زۆربهی ئەو شتانهی له شارەکهی ئیمه دهکران بۆ سەیارهکان،
منیش دەمزانی، هەندیک شتیشم دەزانی دەربارەى ئۆتۆمبیلە
ئەمریکییهکان، له یوتیووبهوه فیڕیان بووبووم، زۆربهی
وهستایهکان نهیاندهزانی، بۆیه زۆربهی ئەوانهى سەیارهى
ئەمریکییان هەبوو دههاتنه دوکانهکهى ئیمه بۆ چاکردنهوهى
سەیارهکانیان له دواى چەند سەیارهیهک که من چاکم
دەکردنهوه و وهستایهکهـم سەرى دەسورما، یهکهـم ٥ هەزاری
پى دام و وتى: «هەر بژيیت کورپهکهى مامۆستا ئازاد، به خوا
قهت باوهـر ناکهـم ئەو بهـزمهـى باسى دهکهـن تۆ کردبیتت،
ماشهـللا زۆر زیرهکیت.» منیش زۆر سوپاسى وهستام کرد،
چونکه به راستى لهبهـر خاترى باوکم زۆر هاوکارىی دهکردم
و فیڕى شتهکانى دهکردم.

لهو کاته بهدواوه پۆژانه یهک دوو سەیارهـم چاک دهکردهوه
و وهستاکهـم پارهکهیانى به خۆم دهدا، زۆربهى ئەوانهى
دههاتن سەیارهکانیان مۆدیل بهرزبوون و دهولهـمهـند بوون،

بۆيە سەييارەى ئەمريکىيان کړېبوو و دليان نەدەهات بېبەنە
 شوينى تر. هاوین پوښت و من توانیووم به ئیشەکەم ۷۸۴
 هەزارى رېک کۆ بکەمەو، ئاوئیکیشم به و پارەيه نەکړېبوو،
 چونکە پلانئیکى تايبەتیم بۆى دانابوو. کە دەوام هاتەو،
 ئیشەکەم کەوتە لاو و نەمدەزانى چۆن کاتى بۆ تەرخان
 بکەم، بەلام نەشمەدەویست وازبێنم، بۆيە به وەستاکەم و ت
 ئەو پوژانەى کە بەيانیان دەوامم هەيه عەسرەکەى دیمە ئێرە
 و ئەگەریش نیوهرۆيان دەوامم هەبوو بەيانیان دیم. ئەویش
 پارچە تەختەيه کى به دیوارەکەدا کړدبوو، کاتى کارکردنمان
 نوسیوو بۆ سەييارە ئەمريکىيەکان، شەوانیش يەکسەر دواى
 نانخواردن دەستم به خویندن دەکرد تا دەخەوتم، بەس ئەگەر
 بۆ میوهخواردنئیک شتئیک چووبامایە لای دایک و باوکم، ئەگینا
 بەردەوام دەمخویند، هەندیک شەو زوو له خویندنهکانم
 دەبوومەو، يەکسەر دەچوومەو یوتیووب تا شتى زیاتر
 لەسەر سەييارەکان فیڕ بېم. ئیتر بهو شتوویه دواناوەندیم
 تەواو کرد و چوومە پۆلى ۱۲.

له پۆلى ۱۲یش هاوینەکە له فیتەرى بەردەوام بووم و هەر
 يەکسەریش دەستم به لهبەرکردنى کوردی و ئینگلیزی کرد و
 زوو زوو عەرەبىيەکەیشم دەخویندەو، زۆر بوو، سى مانگ
 بەردەوام سەعی و ئیشم کرد. کە دەوام کرایەو، دایک و
 باوکم سوور بوون لەسەر ئەوێ دەبێ واز له فیتەریيەکە

بېنم و بهردهوام بخوینم تا بتوانم دهرهجهیهکی زور باش
 بېنم، چونکه ئەوان حەزریان لى بوو بېم به دکتور، منیش له بهر
 دلخویشی ئەوان ئاماده بووم هه موو شتیك ئەنجام بدهم. به
 قسه ی دایه و بابە وازم له کارکردن هینا و به دريژایی سالیکی
 خویندن له ژووره که ی خوم و تهخته پهقه که ی مه کته ب زیاتر
 هیچ شوینیکی ترم نه بینى، وام لى هاتبوو زوربه ی کتیبه کانم
 له بهر بوو، دهمتوانی له یه که م وشه وه تا کوتا وشه یان
 بلیمه وه، دایک و باوکیشم ئەو سالا سهر دانییه کانیان زور که م
 کرده وه و ئاگام لى بوو باوکم به ناراسته وخو به هاوړیکانی و
 خزمه کانیشمانى وتبوو که کورمان پولى ۱۲ یه بو ئەوه ی
 که مترین کات میوانمان هه بیټ و دهنگه دهنگ له مالمان بیټ،
 ته نانه ت ته له قزیونیشیان زور به که می پیده کرد و له بهر
 خاتری من کز کزبان ده کرد. لای من پولى ۱۲ شتیکی ئەوتو
 نه بوو و زور به ئاسانی دهمتوانی له هه موو کتیبه کان تیبه گم
 و تاقیکردنه وه کانیش ئەنجام بدهم، هه ر که له کوتا ئیمتیحان
 بوومه وه و چوومه وه ماله وه، به دایک و باوکم وت: «به لانی
 که مه وه ۹۷ دینم، دلنیا بن، به لام لی م گه رین بچمه وه سه ر
 کاره که م، چونکه به راستی دهمه وئ کار بکه م.» به لام ئەو
 رۆژه وتیان نابى بچیه کار و ده چین سه فه ریک ده که ی و له
 چیشتخانه یه ک نانیک ده خوین. ئیتر ئەو رۆژه زور به خوشی
 کوتایی هات و بو به یانی یه کسه ر چوومه وه سه ر ئیشه که م.

له دواى ماوه يهك له سهر كار بووم، دايكم تهله فوونى بو
 كردم، به گريانه وه وتى ۹۸.۷م هيناه وه وتيشى ئهم ئيواره يه
 زوو وه ره وه مال، خوشترين خواردنم بو ليناوى و، به رده وام
 له تهله فوونه كه خوى به قوربان ده كردم. ئهو پوژه زور زور
 دلم خوش بو، چونكه دايكموان وايانده زانى ئه وه تاكه شتى
 باشه بويانم كرديت، نه يانده زانى له ماوه ي سى سالى
 رابردوى ئيشكردنم پاره يه كي وام كوكردو ته وه بتوانين له گه
 خانووه كه ي ئيستاماندا ليكي بده ين و خانووييكي باشى پى
 بكرين، خانووييكي له نزيك شار بيت و له ده وامه كه ي
 ئه وانيشه وه نزيك بيت. كه چوومه وه ماله وه ئه وان به حسابى
 خويان سوپرايزيان بو من كرديو، كيكي و شتيان ئاماده
 كرديو و سهر سفره يان به خواردنى جوړاوجوړ رازاندبووه،
 ههر كه چوومه وه دايكم هاته پيشه وه و باوه شيكي توند
 توندى پيدا كردم و باوكيشم هاته لام و ده ستى له سهر شانم
 دانا، هه ردووكيان پيده كه نين و دايكم له دل خوشييان هه
 هه له ي ليددها، به راستى ئه وه ئهو پوژه بوو كه زانيم ته نيا
 دايك و باوك له خو ت دلخوشتن كاتيكي شتيكي باش ئه نجام
 ده ده يت و شتيكي به ده ست ده هيت، ته نيا ئه وانيش كاتيكي
 شتيكت به سهر دا ديت، دليان له خو ت ته نگر ده يت، كه له
 پيروزبايى و ماچه كانيان بوونه وه، وتم: «دايكه باوكه،
 سوپرايزيكي تريشم هه يه بو تان.» وتيان: «چيه؟ به ته ماي

چیت توانا، ئەممان؟! و تم: «مە ترسن، مە ترسن!» دەخیلە که م
هینا که خۆم له گەراج بە تەختە دروستم کردبوو، و تم:
«سەیری ئەو بەکن، ئەو هەرچی تیدا بوو، لە گەل پارەکانی
خۆتان دەیبەن و خانوویکی باشی لە ناو شار پی دەکرن،
نەک لە شوینیکی وەکو ئێرە!» وتیان: «ئادەیی بزانی چەندی
تیدایە.» باوکم وتی: «من بە معاشی خۆم و دایکت پارەیی نیو
خانووم کۆکردۆتەو، بزانی تۆ چیت کردووە؟» من ئەو سی
سالە نە جلێکم کړیبوو، نە ئاوێک، نە جبزیکم، لە هیچ
شوینیک پارەم خەرج نەکردبوو، هەم ئەو هی دایک و باوکم
پێیان داووم و هەم ئەو هیشی پەیدام دەکرد، هەموویم لە ناو
ئەو دەخیلە کۆ کردبوو، چووم لە سەر قادرمە که چە کوشیکم
هینا و دەخیلە که م شکاند، چونکە ۲۵۰ دیناری تیدا بوو، پر
بوو لە ۵ هەزاری، چەند ۱۰۰ دۆلارییه کیشی تیدا بوو که
کەسە زۆر دەوڵە مەندەکان وایان زانیوو تازە سەیارەکانیان
لای کەس چاک نابیتەو و من بۆم چاکردبوونەو، پێیان
داووم... که پارە که مان ژمارد، باوکم هات و باوەشیک وای
پیدا کردم، تا ئێستا باوەشی ئەو هەندە دوور و درێژی پیدا
نەکردبووم، وتی: «جا خۆ کۆرم ئەمە بەشی ئەو خانووە دەکا
که ماوێه که لە گەل دایکت چاومان چوووە سەری، بەس
چۆن ئێمە دلمان دی پارەیی تۆ بەدەین بە شتی خۆمان؟! کۆرم،
بە خوا قبوولی ناکەین.» و تم: «باوکە، خۆم باش دەزانم من

ھۆكاری لە دەستدانى خانووھكەى ترمەن بووم، بۆيە ھىچ
 لەسەر ئەم بابەتە مناقەشە مەكەن، ھەمووى ھىي ئۆيەيە.»
 باوكم ئەمجارە زۆر لە دايكم زياتر ھەستەكانى لەسەر
 دەموچاوى دەرکەوتن و دلى زۆر لە دايكم خۆشتر ديار بوو،
 بە پىكەننەو وە وتى: «ئەو تۆ چیت کردوو! خو ئەمە تۆزىكى
 ترى لەسەر دابنن، سەيارەيەكيشى پى دى!» دايكم: وتى:
 «نا، نا، پياوھكە تخوا پەلە مەكە با نەبين بە چاوەو، با جارئ
 خانوويكى خۆشمان ھەيىت، خوا گەرەيە بۆ سەيارە، پەلەى
 لى مەكە.»

لە دواى ئەو شەو وە چووین و خانوو تازەكەمان كړى و
 مالمەن دووبارە گواستەو، ئيتىر كە خانووھكەمان خۆشتر بوو
 و وەزعمەن باشتر بوو، ميوانى زياتريشمان دەھات و
 زياتريش پىكەو دەچووینە دەرەو. سەرەتاي پاييز، ناو
 ھاتەو و منيش چوومە زانكو، ھەر بەردەوام بووم لە كاركردن
 و جلى تازەم بۆ خۆم كړى و ژيانمان وەك جارەن و
 باشتريشى لى ھاتەو، لە زانكويش لە يەكەم رۆژەو دەستم
 بە خويندن كرد و چەند ھاوړپىيەكى تازەم ناسى و بپيارم دا
 دەست بە ژيانىكى تازە بكەم و ھەولئ دۆزىنەوھى
 بەختەوھرى بدەم.

بەشى شەشەم

كۆندۈم

سال هاتن و رۆشتن، توانا له پال خويندنه كه يه وه دهستی
دایه ئیشکردن، دووباره گه رایه وه بهر ئیشکردن، به لام
ئهمجاره یان به پیچه وانه ی سالانی پیشووتره وه، ئیشیکی
ده کرد كه له گه ل پیشه ی داها تووی خویشی ده گونجا، چونكه
توانا هه میسه كه سیکی چاك بوو، راسته پرووداوه كانی شینی
ژیانی له بنه وه هه لته كاندبوو، به لام ئه و به كۆلنه دان و
كرینه وه ی خانووه كه بۆ خیزانه كه ی، توانیبوو ئه و برینه
سارپژ بكات كه كه سایه تی ئه و ی كردبوو قوربانی یارییه کی
مه ترسیداری كچیک.

به لئ، منم، توانا، نازانم بۆ هه ندیک جار وهك كه سیك له
ده ره وه ی خۆم بیته شته كان باس ده كه م و وهك كه سیکی تر
له خۆم ده دویم، هه رچۆنیک بیته ئیستا له قوناغی دووه می
كۆلیژم، راسته یه كه می پۆله كه نه ماوم وهك ئاماده یی، به لام
ئیستایش هه ر ده ره چم، له گه ل خويندنه كه مدا له ده رمانخانه ی
براده ریکی باوكم ئیشیش ده كه م، باوكم به و بۆنه وه ی له میژه

مامۆستایه، یه کیک له تهله به کانی دهرمانخانهی داناوه، ئیتر
ئیسنا من له وی ئیش دهکه م.

دهرمانخانهکه، دهرمانخانهیهکی زۆر خوش و ناوازهیه،
له سههر شیوازیکی ئه ورووپایه دروست کراوه، هه میسه
خاوینه و بۆنی خوشه. سپی سپیه و پروناکه، چونکه له
یه کیک له شوینه هه ره خوشه کانی شاره که ماندا دروست
کراوه که به وه ناسراوه ماله دهوله مهنده کان لهوین، ئه وهی
راستی بی توژیک دهرمانه کانیشمان گرانتره له شوینه کانی تر،
چونکه شوینه که هی دهوله مه ند و کار به دهسته کانه.

تهواو له گه ل ئیشی دهرمان و بازاری پزیشکی ئاشنا
بوو بووم، ئه و شتانهی که له سه ره تای چوونم بو پزیشکی
بیرم لی ده کردنه وه وا دیار بوو وا دهرنه چوون، چونکه
هه ندیک له و پزیشکانهی خاوه نی دهرمانخانه که م ئیشی له گه ل
ده کردن، له پیناو ئه وهی کۆمپانیای دهرمانه که پاره یان بداتی
یان سه فه ریکی ولاتانی تریان پی بکات، دهرمانی خراپیان به
نه خوشه کان ده دا، بۆم ده رکه وت هه رچه ند راسته پزیشکی
پزگارکردنی ژیا نی خه لکانی تره، به لام له هه مان کاتدا تیکدانی
ژیا نی خه لکانی تریشه. زۆر شتی سه یر له دهرمانخانه که فیڕ
بووم، به تایبهت که له و شوینهی شار بووم وا ئه و هه موو
خه لکه دهوله مه نده ی لی بوو. به پیچه وانیهی دهرمانخانه کانی
ناوبازار و گه ره که کان که بیستبووم ئه و دهرمانانهی ده بنه

هۆی ئەوەی ژنان زووتر دووگیان بن یان دوانەیان ببیت،
دەفرۆشن، لیڤه کۆندۆم زۆرتەری فرۆشی هەبوو، ئیتر شەوان
لە دواى کاتژمێر نۆو زۆربەى موشتەرییەکان پیاو یان ژن،
بۆ کۆندۆم دەهاتنە دەرمانخانەکە. نازانم بۆ، بەلام وا دیارە
خەلکە هەژارەکە حەزیان لە مندالی زیاترە و دەولەمەندەکانیش
مندالی کەمتریان دەوێ.

ئەوەی من هەرگیز لە دواى تەواوکردنى قوناغى یەكەمەوه
بیرم لى نەکردبوو پووداوه ناخۆشەکانى رابردووم بوون،
من بۆیە ئەم چیرۆکە دەنوسمەوه و دەمەوێ خەلک
گوێبیستی بن، چونکە نامەوێ هیچ کەسێک بەو ناخۆشییانەدا
تیپەرپیت کە منى پێدا تیپەرپیم... راستە من بیرم لە پووداوهکانى
رابردووم نەدەکردەوه، بەلام شەویکیان لە دەرمانخانەکە نیو
ساعات پیش ئەوەی دەرمانخانەکە داخەم و بگەریمەوه بۆ
مالەوه، خەیاڵم رۆیشتبوو، بیرم لەوه دەکردەوه چەند مانگی
تر لیڤه کار بکەم دەتوانم سەیارەیهک بکرم، خەیاڵم تەواو
رۆیشتبوو بۆ ئەو بابەتە، بە جۆریک تێیدا نقوم بووبووم،
ئاگام لەوه نەبوو کە کریانیک هاتۆتە ناو دەرمانخانەکەوه، کە
وتى سلاو، من پووم لە دەرمانەکان و پشتم لەو بوو، تا خۆی
قسەى نەکرد، هەستم نەکردبوو کەسێک هاتیبێتە ناو
دەرمانخانەکەوه.

که کریاره که وتی سلاو، راسته وخو شله ژام، چونکه زور
له ناکاو بوو و منیش ته واوله خه یالی خومدا ون بوو بووم،
به په له هه ستمه وه سه رپی و وتم: «فه رموو، به خیرینیت،
چون ده توانم یارمه تیت...»

پیش ئه وه ی قسه که م ته واوله بکه م ناسیمه وه، ئه ویش که
منی له ناو سه درییه کی سپیدا بینی، چاوه کانی به ته واوله تی
زه ق بوونه وه.

به لی، ئه و کریاره به و نیوه شه وه، شینی بوو...

من نه که هه رگیز به خه یالما نه هاتوو شینی بو دهرمان
کرین بیته ئه م دهرمانخانه یه، به لکو بیرم نایه ئه سلان کوتا
جار که ی بوو خه فتم له و بابته خواردبوو و بیرم لی
کردبووه، چونکه من به ته واوله تی خوم بو خویندن و کارکردن
له بابته پزیشکیه کان یه کلای کردبووه، نه سوشیال میدیام
هه بوو، نه هیچ شتیک تا ئاگادری ئه و دونیا ناخوشه ی ئه وان
بم، بویه ئه و شه وه که شینی له به رده م پرووناکیه سپیه کانی
دهرمانخانه که ماندا به جوانی دهرکه وت و ناسیمه وه، ریک
تووشی شوکی کردم.

قسه که مم ته واوله نه کرد، نه موت چون ده توانم یارمه تیت
بده م، راسته وخو وتم: «کاتی دهرمانخانه کوتایی هاتوو،
ببووره هیچ دهرمانیک نافروشین، فه رموو بو دهره وه!»

ئەو هیچ قسەيەکی نەکرد، تەنیا وەستابوو و بەحەپەساوی
سەیری ناو چاومی دەکرد، ئاگام لێ بوو کە وردە وردە
دەلەرزى و چاوی پڕ ئاو دەبوون، تا دەستی کردە گریان،
بەلام نە هیچ هەستیکی بەزەهیم دەجووڵا، نە دەیشمويست
هیچ شتیک بلیم، چونکە کامیزای دەرمانخانە کە هەموو شتیکی
پیکۆرد دەکرد، ترسم لە بوختان نەبوو وەک جارەکەى تر،
تاکە شتیک بیرم لەو کاتەدا لێ دەکردهوه، گریانى دایک و
باوکم بوو، کاتیک لە زیندانە کە هاتبوون بۆ لام. تاکە شت
سەبارەت بەم کچە لە خەیاڵم بوو، گریانەکانى دایک و باوکم
بوون و بەس، کە هۆکارەکەى ئەم کەسە بوو و لەبەر دەمدا
وەستاوه و دەیهوێت بە فرمیسکەکانى دووبارە فریوم بداتەوه.
وتم: «فەرموو خاتوون، بۆ دەرەوه، کاتى دەرمانخانە
کوئایى هاتوو، ببووهره دایدەخەین.»

من هەر لە جێى خۆمەوه ئەو قسەم چەند جارێک دووبارە
کردهوه و ئەویش تا دەهات زیاتر چاوهکانى گەوره دەبوون و
فرمیسک بە پروومەتیدا دەهاتە خواری و مکیاجەکەى
دەموچاوی لێ دەکردهوه.

وتى: «توانا، تۆ لە کوێیت؟ توانا، باوەر بە چاوهکانم ناکەم
تۆ ئاوا گەوره بوویته و ئەو جلە سپیانەت لەبەر کردوو،
ئێستا رێک بە دکتۆریکی تەواو دەچیت، توانا، نامەوێ بلیم
داواى لیبۆردنت لێ دەکەم، چونکە هیچ شتیک لە بابەتە کە

ناگوریت، به‌لین بیت ئەمە کوتا جاریش بیت بینمەوہ بۆ ئەم
دەرمانخانە، چونکە نامەوی ئەوەندە ئیانتەم تیکداوہ زیاتر
تیککی بدهم، تەنیا دەمەویت پیت بلیم دلنیا بە. من لە ناخی
دلەوہ خوشمەدەویتی و رۆژیک دیت لەو تیددکەیت کە بۆ
ناچار بووم ئەو کارە ئەنجام بدهم...

پیش ئەوہی زیاتر قسەکانی تەواو بکات قسەکانم پی بری
و وتم: «کۆدۆ ھەموو ئەو قسەکانی تو دەیکەیت پی و تووم،
بۆیە تکایە واز یینە و ھەرگیز مەگەریرەوہ، نامەوی لە
خەوہکانیشمدا بتبینمەوہ، فەرموو بۆ دەرەوہ...

شینی ئەو شەوہ بی ئەوہی بلی بۆچی ھاتووەتە
دەرمانخانە، بی ئەوہی منیش لینی بپرسم، لە دەرمانخانە کە بە
گریانەوہ رۆشتە دەرەوہ و دەستەکانی لە یەکتەر ئالاند و
رۆشت...

من نەموست میشکی خۆمی پیوہ مەشغول بکەم، بۆیە
ئەو شەوہ ۲۰ دەقە زووتر دەرمانخانە کەم داخست و زور
بەپەلە گەرامەوہ مالەوہ...

بۆ سبە، چووم بۆ زانکۆ، وەک ھەموو رۆژەکانی تر بوو
زانکۆکەم، زۆر دلم خوش بوو لیرە دەخوینم، ھەمیشە بیرم لە
دایک و باوکم دەکردەوہ کە بەھوی ئەوہی من دەبم بە
پزیشک ئەوان دلایان چەند خوشدەبیت و شانازیم پیوہ
دەکەن، بۆیە ھەمیشە لە زانکۆ زەردەخەنە لەسەر لیوم بوو.

ھەر بەبۇنەي ئەو زەردەخەنەيشەو ە من بوو بووم بە برادەرى
زۆربەي ئەو كەسانەي لە مەرحەلەكەي خۇمان بوون، لە
زانكۆيش لەناو تەلەبەكاندا كيشە زۆر بوون، ھەستم دەکرد
بابەتي ەك من و شينيش پرویداو ە لەناویاندا، چونكە
زۆربەي تەلەبەكان منیان بە كەسینكى جینگەي متمانە دەزانى
و دەردەدلیان بۇ دەكردم، ھۆكاریكى تریش وای لەوان كەردبوو
بین كیشەكانیان لای من باس بكەن ئەو ە بوو، من سۆشیال
میدیاكانم بەكارنەدەهینا، بۆیە ئەوان دەیانزانى من ناچم لە
نامەيەكدا نەینییەكانیان بكەمە نوكتەيەك و لە گرووپینكى
كۆرپانەدا بلاوى بكەمەو ە، ئەو كەسانەي قسەیان لەگەل من
دەكرد دیار بوون، چونكە ھەر لە باخچەي زانكۆكەي خۇمان
پنكەو ە دادەنیشتین، ئیتر بۆیە شتەكان پروون بوون.

ھەمیشەش ئەوان خویان دەھاتن قسەكانیان بۇ دەكردم،
من ھەرگیز نەبوو ە چیرۆكى خۆم بۇ ھیچ یەكینیان باس
بكەم، بەلام ئەوان خویان قسەكانیان بە من دەوت، بەسەرھاتی
سەیر سەیری تیدا بوو، ھەندیکیان كیشەي كۆر و ھەندیکیان
كیشەي كچ، ھەندیک كیشەي پارە و ھەندیک كیشەي دایك و
باوكیان.

لە ھەموو ئەو چیرۆكانەي تەلەبەكان بۆیان گێراومەو ە
كاریگەرتر، ئەو چیرۆكە بوو كە ھیمن بۆی دەگێرامەو ە. ھیمن

کوریکی زور له سه رخو و باش بوو، که سیکی چاوتیر و له خیزانیکی دهوله مەندیشه وه هاتبوو، باوکی بازرگانی دەرمان و دایکیشی دکتوره بوو، به لام وهک خوئی هه میسه به هه ناسه سارده کانیه وه دهیگوت، «به چی دهچی؟» ئەو هه میسه باسی ئەوهی دهکرد که له مندالییه وه بیبه شه له نازی دایک و باوکی، تا ئیستا نانیکیان به ئیسراحت به یه که وه نه خواردوو، هه میسه له سه ره ئەو سفره یه ی خزمه تکاریک بۆیان ئاماده دهکات، ده بیت به مناقه شه ی پاره و سه روه ت و سامان و نانه که یان لی ده بی به قوزه لقورت، وهک خوئی دهیگوت...

من نامه وی ئەم کتیبه ی دهینووسمه وه، جگه له چیرۆکه که ی خووم، چیرۆکی ژیا نی که سانی تریشی تیدا بنووسمه وه، به لام بۆیه له ناو هه موو چیرۆکه کاندایا باسی چیرۆکه که ی هیمنم کرد، چونکه زور کاریگه ری له ژیا نی من کردبوو، هه میسه کاتیک دهچوومه وه مالی خوومان و ده مبینی سه یاره که ی باوکم باشتین سه یاره نییه که له شاره که مان هه یه، به لکه سه یاره یه کی ئاساییه، ده مبینی ناو ماله که یشمان ناو مالیکی ئاساییه، هیچ خه فه تم له و شتانه نه ده خوارد، چونکه ئیمه هه میسه له سه ره سفره کو ده بووینه وه و به یه که وه باسی خه ونه کانی خوومانمان دهکرد و به یه که وه پیده که نیین، من زور سوپاسگوزار بووم بۆ ئەو بابته، هه میسه نمونه ی هیمنم له پیش چاو بوو...

رۆژان هات و پۆشتن، له دەرمانخانه کهم رووداوێکی سهیر
 روویدا، پێک لهو کاتهی له سههر کورسییه کهم له دەرمانخانه که
 ههستام بۆ ئهوهی دایبهم، واتا پێک ۱۲ ی شهو، کچیک
 خۆی به ژووریدا کرد، راستیه کهی نه مدهزانی کچه یان ژنه،
 به لام زۆر گهنج دیار بوو، زۆر په شوکاو دیار بوو، پێش
 دهچوو رایکردی، چونکه هه ناسه برکێی بوو، وتی: «توخوا
 تکت لی ده کهم له شوینیک بمشارهوه، نه مشاريتهوه دلنیا به
 یان ده مکوژن یان ده مفروشن، توخوا کاکه گیان، کاکێ دکتۆر،
 رزگارم که، بمشارهوه به لێن بی هه رچیت بوی بۆتی ده کهم،
 بهس رزگارم بکه!»

که ئهو قسانه ی کرد، من زۆر زۆر ترسام، هه ریه کسه ر
 بابه ته کو نه کهی خۆم بیرکه وته وه، ده ترسام دووباره بوختام
 بۆ بکریتته وه، به لام لهو کاته دا که ده موچاوی ئهو کچه م
 ده بینی چه ند به کوڵ ده گرییه ت، نازانم چ شتیک له ناخمه وه
 پالی پتوه نام بيشارمه وه، خوشم که ئیستا بیر لهو بابه ته
 ده که مه وه سه یرم پی دیت ئهو شه وه چۆن ئهو کاره م ئه نجام
 دا. هه رچۆنیک بیت وتم: «باشه، بهس ده نگت نه یه، له پشته وه
 تواییتیکمان هه یه، برۆ ئه وی، منیش ده رگا که کلیل ده ده م،
 بهس ده نگت نه یه و نه گرییه یت!» ئهو کاته بیرم له وه ده کرده وه
 ئهو کچه به هیه شیه وه یه ک ناتوانی وه ک شینی بکات، چونکه
 له دەرمانخانه که دا کامیتر هه یه و شایه تی ئه وه یه من هیه

شتیکم نه کردووه. که شاردمه وه دواي نزيکه ي ۲ دهقه يه ک،
 چەند پياويک و دوو کچی تر هاتنه دەرمانخانه که، پياوه کان
 له و پياوانه دهچوون که ئەو شه وه هاتنه ناو شوقه که ي شيني
 و له منيان دا، هه مان ستايلى جل و بهرگيان هه بوو، هاتنه
 ژووره وه و سللاويان کرد، ئەوان خويان وا دهرنه خست که
 هاتبن به دواي که سيکدا بگه رين، تهنه يه کينک له و کچانه ي
 له گه ليان بوو وتي: «دکتور گيان، سه رم زور ديشيت، ئەگه ر
 ئەزيه ت نيه پاراستولينکم بدهيتي زور سوپاست ده که م.»
 منيش به بي هيج قسه يه ک حه بيکم دايه و سه يري پياوه کان و
 کچه که ي ترم ده کرد که بهرده وام سه يري ئەولا و ئەولايان
 ده کرد، تهنانه ت پياويکيان له کاتي پارهدانه که زور هاته
 پيشه وه و سه يري بهرده م شووشه که ي پيشميشي کرد، بو
 ئەوه ي ئەگه ر من هيج شتيکم له ژيره وه شاردبيته وه، بيبي نيت.
 ئەوان زور زيره ک بوون، وا ديار نه بوون هاتبن بو ئەوه ي
 کچيک بدوزنه وه و بيگرن، ئەگه ر من کچه که م له وي
 نه شاردبايه وه، هه رگيز گومانيکي وام له چەند پياويک نه ده کرد
 که تهنيا هاتبن پاراستولينک به رن...

دواي ئەوه ي رويشتن، نيو سه عاتي تريش هه ر له
 دەرمانخانه که مامه وه، نه من قسه م له گه ل کچه که کرد و نه
 ئەويش ده وييرا قسه بکات، من نيو سه عاتيک خوم تاخير کرد
 تا ئەو پياوانه به ته واهه تي دوور بکه و نه وه، ئينجا برومه وه

مالی، هەر که بووه سه‌عات ۱۲ و چاره‌کینک، دایکم ته‌له‌فونی کرد، وتی: «توانا کورم، بۆ تا ئیستا دیار نیت؟ خۆ هیچ نه‌بووه؟» ئاخر من رۆژان ۱۲ به‌رێ ده‌که‌وتم بۆ ماله‌وه و به‌ چاره‌کینک ده‌گه‌یشتمه‌وه، وتم: «نا دایکه‌ گیان، هیچ نه‌بووه، ئه‌مشه‌و نیو سه‌عاتیک تاخیرتر ده‌رمانخانه‌که داده‌خه‌م، ئیوه بخه‌ون.»

دواتر، سه‌عات ۱۲ و نیو به‌ کچه‌که‌م وت: «ده‌رگاکه‌م کردۆته‌وه، وه‌ره‌ ده‌ره‌وه، ئه‌وانیش له‌و ناوه‌ دیار نه‌ماون.» هاته‌ ده‌ره‌وه، هه‌موو گیانی بووبووئه‌ره‌قه‌ و له‌ ترسانیشدا میزی به‌خۆیدا کردبوو. من نه‌مه‌دوویست وای ده‌رخه‌م بینومه‌، هه‌ر هه‌ولم ده‌دا هه‌ست به‌وه‌ نه‌کات، تا ته‌ریق نه‌بیته‌وه، به‌لام ئه‌و به‌و هه‌موو له‌رز و ئاره‌قه‌وه‌ی کردبووی، وتی: «زۆر زۆر سوپاست ئه‌که‌م کاک دکتۆر، به‌ ژيانم قه‌رزارتم، توخوا تو گویم بۆ راگره‌، به‌ خوا من نامه‌وێت تیکه‌لی ئه‌مانه‌ بم، من دایک و باوکم نه‌ماون، لای نه‌نکم ده‌مامه‌وه، تا براده‌ریکم هات و وتی ئیشت بۆ ده‌دۆزمه‌وه، منی به‌وانه‌ ناساند، ماوه‌یه‌ک له‌ سالۆنیک ئیشم کرد، به‌لام ئه‌مشه‌و داوای ئه‌وه‌یان لێ کردم بچم کوریک هه‌لبه‌هه‌تینم و دواتر داوای پارهی لێ بکه‌م و هه‌ره‌شه‌ی لێ بکه‌ین، به‌لام قبوولم نه‌کرد، چونکه‌ وا په‌روه‌رده‌ نه‌کراوم شتیکی وا بکه‌م، که‌چی ئه‌وان هه‌ره‌شه‌ی کوشتنیان لێ کردم.

که ئەم قسانەم بیست، نەمتوانی هیچ شتیک بلیم، یەکسەر
بەبی یەک و دوو تەلەفۆنم بۆ باوکم کرد و هەموو شتیکم بۆ
گیرایەوه، وتم: «باوکە، نامەوێت وەک جارەکهی ترم لێ بیت،
تو پێم بلی چی بکەم؟ دەری بکەم یان چی؟»

که وام وت، کچەکه زیاتر لەرزى و دەموچاوی سپی
هەلگەرا، باوکیشم نەیدەزانی چی بلی، بەلام لەبەر ئەوەی
هەمیشە لەو کەسانە بوو باوەڕپێکی پتەویان بە خودا هەیه و
دەبویست یارمەتی خەلکی بدا، وتی: «کورم، بیهێنەوه مالهوه،
ئێمە ئەمشەو رایدەگرین، بزانی خۆ چ دەکا، دەیدەینە دەست
خۆ...»

که ئەمانەم بە کچەکه وت، زۆر دلی خوش بوو و بەردەوام
دەلەرزى، باوکم خۆی بە سەیارە بە دواماندا هات، بۆ ئەوەی
کەس بەو نیوەی شەوه ئەو کچە بەو شیۆهیه نەبینیت،
چوینەوه مالهوه و ئەو شەوه تا بەیانی کەسمان نەخەوتین...

بەشى ھەوتەم

ئانیا

ئەو شەھەر ئەو كچە لە مالى ئىمە مایەو، بەلام باوەر ناکەم،
نە من، نە دایک و باوكم بۆ دەقەیه كیش خەو چووبیتە
چاومان، چونكە كچىكى لەو شىوازە كە زۆر زۆر ترسابوو و
نەيشماندەزانى تەنانەت ناویشى چىيە، لە مالىمان بوو. هەستم
دەکرد كە دایک و باوكم بە ئەنقەست پرسىاریان لى نەدەکرد
بۆ ئەوێ هىلاک نەبیت، چونكە هەر خۆى زۆر ماندوو بوو.
دایكم مەكسىيەكى خۆى دایە كە بۆى زۆر گەورە بوو، چونكە
هەموو جلەكانى خۆى تەر بووبوون، بەگشتى ئەو شەو هەچ
قسەيەك نەكرا، چونكە هەر كچەكە دانىشت، دواى ماوێهەكى
زۆر كورت خەوى لى كەوت.

من و دایک و باوكم سەيرىكى يەكترمان کرد و باوكم
پەنجەى شایەتمانى برده لای دەمىيەو و بە ئامارە پنى وتین
كە بى دەنگ بین، لى گەريین بخەویت، چونكە زۆر هىلاک
دیاره.

بۇ بەيانی من ھەر كە دەوام تەواو بوو، بەپەلە گەرامەو
مالەو، نيوەرۇ لايدابوو، نزيكى سەعات يەك و نيو
گەيشتمەو مالەو، كە گەيشتمەو كچەكە هيشتا لەو
جیگایەى دوينى شەو خەوى لى كەوتبوو، ھەر خەوتبوو،
تەنيا ئەو بوو دايكم بەتانییەكى تریشى پىدا دابوو.

دايكم، كە بەدریژایی رۆژەكە لە مالەو خەرىكى خواردن
ئامادەكردن بوو، دەيگوت، كچە ھەر لە خەويدا قسەى كردوو
و ھاواری كردوو، بەلام بۇ يەك دەقەش خەبەرى نەبۆتەو
ھەروا خەوتوو! من تا خۆم گۆرى، بينيم باوكيشم ھاتەو.
باوكم بە دايكمى وت ھەلبەسینىت تا نانێك بخوات و بزانی
كێیە و بۇ وای لى ھاتوو، چونكە خۆ ناكړى لە مالى خۆمان
ئاوا بیهێلینەو، لەوانەىە ئیستا مالىيان خەمى لى بخۆن. من
دەمزانی ئەو كچە دايك و باوكى نەماو، بەلام هیچم نەوت،
چونكە دەمويست خۆى باسى بكات.

كە كچەكەيان ھەستاند، لەپەر پاپەرى و سەرەتا ترسا،
دواى بیری ھاتەو لە مالى ئیمەىە، وتى: ز»ۆر داواى
لئبور دنتان لى دەكەم، بوومە عەزىيەت بۇ ئیو.» دايكم پىنى
وت: «نا، قسەى وا مەكە كچی خۆم، بەس ھەستە دەست و
دەموچاوت بشۆ، با شتيك بخۆين، ئینجا بزانی تو بۇ وا حالت
شیواو؟ چى پرویداو؟ چۆن وات لى ھاتوو؟»

کچه که به دهنگیکی نزم وتی: «زۆر باشه دایه گیان!» خیرا
 ههستا و دهموچاوی شوشه، زۆر شهرمىشی دهکرد، چونکه
 ئەو کاتهی هاتبووه ناو دوکانهکهی من زۆر دهله رزی و
 میزیشی به خۆیدا کردبوو، باوکم به دهنگیکی ئارامه وه وتی:
 «کچی خۆم، شهرم مه که، هه رچی پۆی پۆی، ئەوهی گرنگه
 ئەوهیه ئیستا تۆ سهلامهتی، ئیستا وهره سهه سفره که و
 بۆمان باس بکه بزانی چۆن وات لی هاتووه!»

به دهه نان خواردنه وه کچه که سههبر سههبر دهستی به
 قسه کردن کرد، به لام باوکم پیتی بری، وتی: جارێ کچی خۆم،
 پیمان بلی ناوت چیه؟ ئینجا دهست بکه به گێرانه وهی
 چیرۆکه کهت..»

کچه که وتی: «ناوم ئانیایه و ۲۰ سالم..» ئەنجا وتی: «من
 باوکی خۆم نه بینیوه و دایکیشم به سههبر منه وه مردووه، بۆیه
 ئەویشم نه بینیوه، هه ره له لای نه نکم بووم و ئەو به خێوی
 کردووم...» پاشان وتی: «با زۆر دوور و درێژی نه که مه وه،
 چونکه ده زانم زۆر له کاتتانه گرتووه...» چاوی پر بوون له
 فرمیسک و دهیگوت، له ته مه نی ۱۶ سالی له پێگه ی هه ندیک
 براده ری مه که ته بییه وه دهستی کردووه به ئیشی سالۆن،
 له وێ پاره ی خۆی کۆ کردۆته وه و مه سه ره فی خۆی له سهه
 خۆی بووه. دهیگوت، دوا ی نزیکه ی سالی که له ئیش کردن له
 سالۆنه که نه نکیشی کۆچی دوا ی کردووه که تاکه که سی

بووه متمانه‌ی پێی هه‌بووه و خوشی و یستوو. هه‌ر که باسی نه‌نکی ده‌کرد، فرمی‌سک له‌ چاوه‌کانی رانه‌ده‌وه‌ستا، ئیمه‌یش هیچمان ده‌ستمان له‌ نانه‌که نه‌دابوو، هه‌ر سی‌یکمان به‌وردی گویمان لی گرتوو بزانی چیرۆکه‌که‌ی به‌ کوی ده‌گات.

وتی، دوا‌ی مردنی نه‌نکی، مامه‌کانی هاتوون و خانوو‌ه‌که‌یان لی ستاندوو و فرۆشتوو‌یان، ئه‌ویش نه‌یتوانیوه له‌ به‌رانبه‌ریاندا هیچ بکات، بۆیه ناچار بووه داوا له‌ خاوه‌نی سالۆنه‌که بکات له‌وێ بمینێته‌وه و له‌ به‌رانبه‌ردا پارهی کرێ بدات به‌ خاوه‌نی سالۆنه‌که، ئه‌ویش رازی بووه، ئه‌وه‌ی زۆر دلی منی توند کرد ئه‌وه بوو که وتی، له‌ دوا‌ی مردنی نه‌نکه‌وه وازم له‌ خویندنی‌ش هینا، چونکه ده‌بوا‌یه له‌ سالۆن ئیشی زیاتر بکه‌م بۆ ئه‌وه‌ی بژێوی ژیا‌نی خۆم دا‌بین بکه‌م. بۆیه به‌ناچاری وازی له‌ خویندن هینابوو.

تا ئێره به‌گشتی کێشه‌کان گه‌وره نه‌بوون، به‌لام ئه‌و کاته‌ی کچه‌که ده‌ستی خسته سه‌ر ده‌موچاوی خۆی و وتی، لێره‌وه کێشه‌ گه‌وره‌کانی ژیا‌نی من ده‌ستی‌ان پێ کرد... زانی‌م لێره‌وه باسی ئه‌و پیاوانه‌ی دوینی شه‌و ده‌کات!

وتی: «من له‌ سالۆنه‌که ئیشی خۆم به‌ریکی ده‌کرد و به‌ پاره‌که‌ی ده‌ژیا‌م، زۆر هه‌ولم ده‌دا پاره‌ کو بکه‌مه‌وه بۆ ئه‌وه‌ی تا ته‌مه‌نم ده‌گاته ١٨ سال بتوانم خانوو‌یی‌ک بۆ خۆم بکه‌م،

به لام وهك دهبينن ئه وه ٢٠ سالَم و ئه وه يش حاله كه مه، ته نيا
ئه وه ي هه مه مه كسييه كه ي ئه و خاتوونه به ريزه يه!»

دواتر وتى: «دواى چه ند سال كار كردن له و سالوونه، به بى
كيشه فيرى زوربه ي شته كانى سالون بووم، زوريشم هه ز
لى بوو خوُم دوكانىكى تاييه ت به خوُم بكه مه وه، ئه و كاته هه م
ده توانم وهك مال به كارى بينم، هه م قازانجى زياتر يش ده كه م.
بويه زور هه ولم دها بتوانم شوينىكى تاييه ت به خوُم
هه بيت. سى مانگ به ر له ئىستا له سالوونه كه، شه ويك كه
نزىكى كاتى خه وتنم بوو، لاي سه عات ١١ بوو، خاوه نى
سالوونه كه به توندى له ده رگا كه ي دا و هه ر به كليله كه ي خوى
ده رگا كه ي كرده وه، له گه ل دوو پياو كه قاتى ره شيان له به ر
بوو، هاتنه ژووره وه و كچىكى هاوته مه نى منيان له گه لدا بوو،
رىك وهك من ده گريا و هه موو گيانى ته ر بوو. كچه كه هاوارى
ده كرد: تكايه وازم لى بينن، من نامه وى ئه و كاره بكه م، توخوا
وازم لى بينن، ئه وان به پرچ گرتيان و فرتيان دايه ژووره وه.
خاوه نى سالوونه كه وتى: تو برؤ ژوورى پشته وه و وا بزانه نه
هيچت بينيوه و نه هيچيش ده بىستى، ئه و شتانه ي
ئه مشه ويش به هيچ شيوه يهك له بىرت نامينن، تيگه شتى
ئانيا؟!

تا ئه وكات ئه وم وا به توو ره ييه وه نه بينبوو، به ترسه وه
وتم: به سه رچاو، به سه رچاو. وام زانى ئه و كچه كچى خاوه نى

سالونه که یه و شتیکی کردووه وای لی ده که ن، به لام دواتر
که گویم له قسه کانیاں بوو تیگه شتم مه سه له که شتیکی تره.
کچه که ی هاواری ده کرد، به وهیدا که ژنی خاوه نی سالونه که
هاواری به سه ردا ده کرد و جنیوی پی ددها، زانیم کچه که ناوی
لیزان بوو، من نامه وی نیستا له به ران به ر نیوه دا جنیوه کانی ژنه
دووباره بکه مه وه. پیی ده گوت چهند ساله راما نگر تووی، وای
ده زانی له به ر چاوی کالته؟ نه ی نابی دوو نیشمان بو بکه ی و
دوو دینارمان بو پهیدا بکه ی؟

پیاوه کان به رده وام له کچه که یان ددها و قژیان راده کیشا،
کچه که یش هاواری ده کرد و ده یقیژاند، هه ر ده یگوت: توخوا
نه و کورهم زور خوشده ویته، ناتوانم نه و کاره ی له گه ل بکه م،
چیتان ده وی ده یکه م، به س واز له و بیتن.

نه وانیش هه ر زیاتر جنیویان پی ددها و لییان ددها، تا بو
ساتیک هه موو شتیک له ناکاو بیده نگ بوو، کچه که له هوش
خوی چووبووه وه و دوو پیاوه که هه لیانگرت و بردیانه
ده ره وه، ژنه که یش هه ر له ویدیوی ده رگا که وه به منی وت: ئانیا،
شهوت شاد، وهک وتمان، نه هیچت بیستووه و نه هیچت
بینیوه.

من له ترسی خومدا هه ر نه مده ویترا جوابی شی بده مه وه، له
لایه ک بیرم له وه ده کرده وه نه گه ر له شوینه که ده رم بکات، بو
کوی بچم، له لایه کیشه وه بیرم له کچه داماره که ده کرده وه.

دوای ماوهیهک و سى پوژ بهر له ئیستا، شهویکی تر
 ژنه که هاته وه سالونه که، نه مجاره به ته نیا بوو، که سى له گهل
 نه بوو، ههر خوی به سه یاره که ی خوی هاتبوو، منیش دهرگام
 لی کرده وه و زور به خیرهاتنم کرد، دانیش و قاچی له سهر
 قاچ دانا، وتی: ئانیا، گوی بگره، نه وه چوار ساله تو لای من
 ئیش ده که یت و پارهت پی ددهم و ده هیلم لی ره بمینیه وه،
 وایه یان نا؟ منیش ههر دهمگوت وایه، تا کوتایی قسه کانیشی
 ناو ناوه ده یگوت وایه یان نا؟ منیش دهمگوت وایه، ریزان خان!
 ئیتر زور هینای و بردی، له کوتاییدا بوم دهرکه وت ده یه ویت
 کاری له شفرۆشیم پی بکات، نه وه ده یگوت، ده بی بجیه کافتريا
 تیکه لاوه کان و خوت جوان بگوریت و سه رنجی کوریک که
 هه ست ده که ی ده وله مهنده بو خوت رابکیشیت، دوای نه وه
 ئیمه شوقه یه کت ده ده یینی، ده یبه یته وه مالی خوت و ئیمه ییش
 پیاو ده نیترین تا بیگرن، خه مت نه بی ناهیلین ده ستت لی بدات،
 ته نیا نه وه یه ده یگرین و ده لئین مه سه له که شه ره فه، بو نه وه ی
 که س نه توانی بلای وایه، ئیتر به و بونه یه وه پاره ی زوری لی
 ده ستینین.

که ریزان خان نه وه قسانه ی ده کرد، تیگه یستم نه و کچه ی
 پیشتر هینایان بو سالونه که و لیان ده دا هه مان کاریان پی
 ده کرد، به لام دیار بوو به راستی کورپه که ی خوشویستوه و
 نه یوانیوه کاریکی وای له گهلدا بکات، من ئاگام له و نه مابوو،

به لام تیگه یشتم ئه گهر کاره که رهت بکه مه وه به دهردی ئه و
کچه م ده به ن، ئه وه نده م لی دهن تا له هوش خوم ده چم.

زور دهرسام و نه مده ویرا هیچ قسه یه ک بکه م، به ریزان
خانم وت بیرى لی ده که مه وه، با یه ک دوو روژ کاتم بداتی.
دواى یه ک دوو روژ بریارم دا له سالونه که را بکه م، سه عات
هه شتی شه و بوو، ته نیا یه ک جانتام له گهل خومدا هینا و له
سالونه که هه لاتم، جانتاکه م هه موو پاره کانمی تیدا بوو که له و
چوار ساله دا کوم کردبوونه وه، به لام که له سه ر ریگا منیان
بینی، ناسییانمه وه و دوام که وتن، بویه ناچار بووم جانتاکه م
فری بده م تا بتوانم خیراتر را بکه م، ئه وان سه یاره یان پی بوو،
بویه رام کرده ناو کولانه کان و جانتاکه م فری دایه
که لاوه یه ک که پینه ده چوو که سی لی بژیت بو ئه وه ی دواتر
بیهینمه وه...

ئه و شه وه زیاتر له سه عاتیک رام ده کرد و نه یشمده زانی
ئه وان له کوپوه به دوامه وه ن، تا ئه و کاته ی خوم کرد به
دهرمانخانه یه ک که توی لی بوویت و هاتمه ئیره... توخوا...
زور داواى لیئوردن ده که م، ده زانم ژیانم لی تیکداون، به س
بروا بکه ن هیچ شتیک له ده ست خومدا نه بووه!

له و قسانه دا بوو له قسه کردن وه ستا و سه یری ده موچاوی
ئیمه ی کرد، دایکم دهستی کردبووه گریان و من و باوکیشم
شوک بوو بووین، چونکه به پی قسه کانى ئه و بیت، لی زانی

هاورپيشم، ئه وهى پيشتر ناسيبووم، ئه و كچه يه كه ئه و باسى ده كرد و له گه ل كودودا راي كردوو، به لام من ئه وه م بو پروون نه بووه كه ليزان له شارىكى تره وه هاتبوو، چون ئانيا ده يناسيت، هه رچونيك بيت، له و كاته دا من بىروكه ي ئه وه م بو ده هات كه شينيش سهر به هه مان بابته و به زور كاره كه ي پى كراوه. ئه و كاته نه مده زانى چ هه ستىكم هه بيت، هه ست به په شيمانى بكه م يان كارىكى راستم ئه نجامداوه كه شينيم به و شيوازه به جيھيشتوو، به لام جارى كاتى ئه و بىركردنه وانه نسه ...

باوکم به ئانیای وت: «ئەگەر ئیستا بچین، دەتوانی کە لاوێکە
بناسیتەوێ و پارهکانت بێنیهوێ، چونکە پارهکانت زۆر گرنگ
بۆ ئەوێ بێتوانی بژیهیت.»

وتی: «به‌لئ، به‌لئ مامه، ده‌توانم بیاندۆزمه‌وه، به‌س توخوا
نامه‌وئ عه‌زیه‌تی ئیوه بده‌م!» باوكم وتی: «هه‌سته كچم،
عه‌زیه‌ت نییه، چاره‌یه‌كیش له‌و كیش‌ه‌یه‌ی تۆ ده‌كه‌ین، هه‌چ
شتێك نییه چاره‌سه‌ری نه‌بی‌ت، خوا هاوكار بی‌ت ناهێلم كه‌س
ده‌ستت لێ بده‌ا، با برۆین...»

ٲانيا و باوڪم به پڙي ڪه وٽن و ههر زو و سھ عاتيڪ،
 ڪه ڀانه وه، ڪه ڀانه وه و جانتا يه ڪي ڀه مهه بيان پڙي بو، به هڙيه وه
 ٲانيا ته و او ده موچا و ڳوڙا بو و ترسه ڪهي نه ما بو، ديار
 بو ڀاره ڪاني هه موو تنڊا بوون و ڪه س ده ستي لڳ نه دا بوون.

به راستی ئیمه نه مانده زانی چی بکهین و پیویسته له گهل
ئانیا چۆن قسه بکهین، چونکه ئیمه یه کتریمان نه ده ناسی،
دواتر ئیمه ییش خۆمانمان پی ناساند و ئیتر دایکم چوو و ههر
به پاره کانی خۆی هه ندیک جلی بۆ کری، ئه ویش ورده ورده
شیوه ی که سیک ئاسایی وهرده گرتیه وه.

پیم سهیر بوو دایک و باوکم بهو شیویه له گهلی باش
بوون، چونکه ئه و شیویه له و کچانه نه ده چوو که باوک و
دایکم ههزی پی بکهن، که چی به پیچه وانیه بیرکردنه وه کانی
منه وه دایک و باوکم له گه لیدا زۆر باش بوون.

ههر بۆ ئیواره ی ئه و پۆژه، هه موومان به یه که وه قسه ی
زیاترمان کرد، هه یچ کاتیک نه بوو ئه و به ته نیا قسه له گهل
یه کی کماندا بکات، من و دایک و باوکم به یه که وه قسه مان
له گه لی ده کرد، باوکم لێ پرسى به ته مای چیه؟ پلانی چیه؟
ئایا ده یه ویت پۆلیس له باب ته که تی بگه یینیت یان نا؟ ئه ویش
ههر که ئه و قسانه ی باوکمی بیست، خیرا وتی: «نا، نا، تخوانا،
پۆلیس نا!» وتمان: «ئێ بۆ نا؟ له وانیه باشترین شت بی،
ئه وان هه زیان هه یه، ده توانن ئیشه که چاره سه ر بکه ن.» وتی:
«ئاخر خۆ خۆیشم ههر له سه ره تاوه ئه وه م ده زانی، به لام
یه کی که له کچه کان، که دواتر من ههر له ریگه ی خاوه نی
سالۆنه که وه زانیم، چوو بوو شکاتی لی کرد بوون، به حسابی
خۆی ئه وان بگیری، که چی خۆیان گرتبوو، تا ئیستایش که س

نازانیت سەر و سوراغی چیه و بزر بووه! ئهوان دهلین
خودی پولیسیش دهستی له گهلیان تیکه ل کردوو، چونکه
ئیشه که له ماوهیه کی کهمدا پارهیه کی خه یالی قازانج دهکات،
بویه هه موویان وهک باندیکن، تکایه مه مدهنه دهست پولیس،
چیتان دهویت بۆتانی دهکه م...

دایک و باو کم سه ییریکی یه کتریان کرد و هیچیان نهوت،
باو کم وتی: «باشه، جاری ئه م ماوهیه له مالی ئیمه بمینه وه، تا
بزانین خودا ده رگایه کمان لی دهکاته وه، به لام ئاگادار به هه ر
هه له یه کی بچو کیشیت لی قبول ناکه یین، چونکه ئیمه پیشتر
باجی کاریکی هاوشیوه مان زور به قورسی داوه، بویه
ئاگاداری کرده وه کانت به.» به و قسه یه ی باو کم ئانیا یه کسه ر
چاوی پر بوو له گریان، منیش پی م سهیر بوو باو کم قسه یه کی
وا ره قی کرد، به لام باو کم درێژه ی پی دا و وتی: «کچی خۆم،
ده زانم تو کچیکی گه نجیت و به و ته مه نه که مه وه نار هه تی
زۆرت چیشتووه، به س ده بی تۆیش له ئیمه تی بگه ییت که
نامانه ویت خیزانه که مان - به هو ی چاکه یه کی خۆمانه وه که
ته نها له بهر خودا ئه نجامی ده ده یین - تیکبچیت. ئه ی وا نییه
کچی خۆم؟»

ئویش که لیوی ته ته له ی ده کرد، وتی: «با بابه گیان، وایه،
ته واو، خه مت نه بی، به خوا هیچ هه له یه ک ئه نجام ناده م،
ده زانم هه موو چیش تیکیش ئاماده بکه م، ده زانم مال پاک

بکه مه وه و قاپ بشۆم، پارهی خۆیشم ههیه، دُنیا به ئه رکتان
قورس ناکه م، به س بمپاریزن و مه هیلن بمدۆزنه وه!»

له و شه وه وه ئانیا بوو به به شییک له ماله که ی ئیمه،
به راستی من باوه رم نه ده کرد که سییک بتوانیت به و شیوه یه
خۆی له گه ل خیزانیکی نه دیو و نه ناسیودا بگونجینیت، هه ر بۆ
ماوه ی ۲-۳ رۆژ به ته واوی وه ک یه کییک له خیزانه که ی ئیمه ی
لی هات، قاپه کانی ده شوشت و ماله که ی پاک ده کرده وه،
ته نانه ت هه موو کات که من له زانکۆ ده هاتمه وه به بی ئه وه ی
هیچ کام له دۆلابه کانی ژووره که بکاته وه، ژووره که می
رێکده خست، هیچ کات دهستی له هیچ شتیکی تایبه ت نه ده دا،
ته نیا جیگا که می رێکده خست و شته کانی له جیگای خۆیان
داده نا و گسکی ده دا.

منیش ئه م بابته م لای هیچ که سییک نه درکاندبوو و باوکم
چه ندین جار ئه وه ی دُنیا کردبووه که نابیت ئه م بابته ته لای
هیچ که سییک بدرکینم.

رۆژان هاتن و پۆیشتن، ئانیا تا ده هات زیاتر له ناو شیوازی
مامه له کردنی خیزانی ئیمه دا ده توایه وه و پهنگی ئیمه ی
ده گرت، هه ر دوا ی یه ک دوو هه فته، رای خۆی له سه ر بابته ته
په یوه ندیداره کان به دیکۆری ماله که وه ده گوت، دایکیشم زۆر

پالپشتی دهکرد و بهیه‌که‌وه کاریان دهکرد، قژی دایکمی
بریبوو و ستایلیکی نویی پی دابوو، له یادی هاوسه‌رگری
دایک و باوکم ئەو کاره‌ی کردبوو، بویه که باوکم ئەو رۆژه له
ئیش گه‌رایه‌وه و بینی ماله‌که وا رازاوه‌ته‌وه و دایکم به‌و
شیوه‌یه قژی چاککراوه، زور زور دلی خوش بوو، من و ئانیا
له ژوره‌که‌ی منه‌وه سه‌یرمان دهکردن که باوکم چون به
چاویکی بریسکه‌داره‌وه سه‌یری دایکمی دهکرد. دیکوری
ماله‌که و قژه تازه‌که‌ی دایکمی زور به‌دل بوو، دایکمی
به‌توندی له باوه‌ش گرت و ماچی نیوچاوانی کرد... که ئەو
دیمه‌نه‌مان دیت ده‌رگا‌که‌مان داخست و بهیه‌که‌وه به‌بی ده‌نگی
له ژوره‌که‌ دانیش‌ستین، هه‌ردوو‌کمان سه‌یری ناو چاوی
یه‌کتریمان دهکرد، دوا‌ی چهند هه‌فته‌یه‌ک بو‌یه‌که‌م جار بوو
به‌و شیوه سه‌یره ئانیا ببینم، هه‌ستیکی سه‌یر بوو، ئەو رۆژه
زور جوانتر و وه‌ک ژنیکی مه‌رد له پیش چاوم ده‌رده‌که‌وت!

به شی هه شته م

شه شی دوو

دواى ئەو رۇژەى يادى ھاوسەرگىرى دايىك و باوكىم، شتەكان
 لە مالى ئىمە زور گوران، ئانیا زور زياتر لەگەلمان تىكەل بوو
 و ھەولى دەدا مالەكەمان خوشتر بىت. باوك و دايكىشم تا
 دەھات ئەويان زياتر خوشدەويست، ھەم لەبەر ئەوھى
 كەسىكى رىكوپىك و زمانپاراو بوو، ھەم لەبەر ئەوھى
 كەسىك بوو كە ھەر بەراسىتى دەويست مالەكەمان
 برازىننیتەو، رۇژىك كە من لە دەوام بووم و باوكىشم
 بەھەمان شىو، تەلەفونىكم بۆ ھات، ئانیا بوو، بە گریانەو
 ھاوارى دەكرد بگەپىمەو مالەو، دايكم لە قادرمەكان
 بەربۆتەو و لە ھۆش خۆى چوو، من كە ئەو قسانەى كرد
 گويم رانەگرت بزنام دواى ئەوانە چى دەلى، خىرا مۆبايلەكەم
 لە گىرفانم نا و رامكرده دەرەو، لە زانكۆ دەرچووم و بەپەلە
 چوومەو مالەو، تا من گەيشتم بىنيم ئىسعاف لە پىش
 مالەكەمان وەستاو و ئانیا بە گریانەو دەستى دايكىمى
 گرتوو و كارمەندەكانى تەندروستى دەيبەنە ناو ئىسعافەكەو.
 ئەوھى بەلامەو سەير بوو ئەو بوو دايكم ھۆشى ھەبوو و

ھەر ھاۋارى قاچى دەکرد، بەپەلە رامكرده لايان و بە
 كارمەندەكانم وت خویندكارى پزیشكیم و دەبى لەگەلیان بم،
 ئانیایش بە ھەمان شیۆه ویستی بى، بەلام رىك لەو كاتە
 باوكم گەیشتهوه مال و وهزعهكەى بىنى، پىش ھەموو شتىك
 دەستى ئانیای گرت و بردییهوه ژوورەوه، ھەر ئەوه پرویدا و
 ئیمە بۆ نەخۆشخانه بەرئى كەوتىن، من لەناو ئیسعافەكەدا
 تاكە شتىكى لە خەيالم بووبیت ئەوه بوو دایكم سەلامەت بىت،
 ھەر دەمپرسى: «دایكە، چۆنیت؟» تەنیا ھاۋارى قاچى دەکرد و
 لەتاو ئازاردا ھىچ شتىكى تری بۆ نەدەوترا، زۆر دلم تەنگ
 بووبوو بۆى. پىشتر لە نەخۆشخانه نەخۆشى لەو شیۆهیم
 بىنبوو، بەلام كاتىك كەسىكى نرىكى خۆت نەخۆش دەكەویت
 ئەو كاتە ھەست بە ئازارى ھەموو نەخۆشەكانى تر دەكەیت و
 دەزانیت ھالىان چۆنە. كە گەشتىنە نەخۆشخانه سوپاس بۆ
 خوا پزىشكىكى خۆمان لەوى بوو كە لە زانكۆیش دەرسمان
 پى دەلێت و منى دەناسى، خىرا بە دەممانەوه ھات و پرسى:
 چى بوو؟ پىم وت دایكم لەسەر قادرمە بەربۆتەوه. خىرا
 ناردى ئەشیعەيەكى بۆ بگرن و سەیریكى كرد، چۆكى
 ئەستوور بووبوو، پىمى وت: «ھىچ نییە، پىناچىت ھىچ
 شكانىكى ھەبىت. ئەگەر وەرگەپان بىت، ئەوا باشتان كردوو
 ھىناوتانە ئىرە، ئىستا خۆم بۆى چاك دەكەمەوه، ئەگەر
 شكاویش بىت، ئەوا دەبىت لە گەچى بگرن.»

ماوهیهک چاودریمان کرد تا نهشیعهکه گيرا و هاتهو، سوپاس بو خوا و دیار بوو هیچ شوینیکی دایکم نهشکاوه، تهنیا عهزیهتی خواردوو و قاچی وهرگهراوه. ههر لهوی دکتورهکه سهبارت به من له زانکو، لهگهل دایکمدادستی به قسه کرد، من تووشی شوک بووبووم که دکتورهکهمان بهو شینوازه لهگهل دایکمداقسهی دهکرد و دروی دهکرد، چونکه نهو باسی نهو دی دهکرد گوايه من له زانکو بهردهوام خهریکی قسهکردنم لهگهل کچاندا و پیدهکهنم و نهو بابتهانه! دایکیشم که گویی لهو قسانه بوو، زهردهخهنهیهکی کرد و ههر ریک لهو کاتهدا دکتورهکه جوولهیهکی لهناکاوی به چوکی دایکم کرد و دایکم هاواریکی کرد، ئینجا وتی: «الحمد لله، دکتور نهوه چیت کرد؟ خو ئازارهکهمنه ما!»

دکتورهکهیش وتی: «نهوه دایکی توانا، نهو قسانه ی دهکردن تهنیا بو نهوه بوو سهرنجت بو بابتهیکی تر راکیشم تا ئازارهکهت له بیر نهمینیت و نهو جوولهیه بکهمن و قاچت چاک بکهمهوه، دهنا توانا لهو جووره کورانه نییه، خوا هه لئاگرئ کورپیکی زور ریکوپینکه.» نهوکاته له خووشیی نهویدا ههم دایکم سهلامهت بوو و ههم دکتوریکیش بهو شیوهیه باسی دهکردم و متمانه ی پیم بوو، دهمم کرابووه و پیدهکهنیم. دوا ی نهو شستانه، دایکم وتی: «کوره توانا، خیرا ته لهفون بو مالهوه بکه با بزائن باشم و هیچ نهبووه، خو نهو کچه خو ی کوشت

ئەوئەندەى بگريهت، هەر پىشتى شكا فەقيرەى كە منى هينايە
دەرەو و هەلى گرتەو.ه»

خيرا تەلەفونىكم كرد، ئانيا كە هەليگرت هەر دەگريا، وتم:
«هېچ خەمت نەبى ئانيا گيان، دايكم سەلامەتە و شوكر بۆ خوا
هېچ شتىكى وانيه، تەنيا عەزىيەتى بينيوە، دكتور وتى چەند
رۆژىك ئيسراحت بكات چاك دەيىت.» ئەويش زۆر بەسەيرى
دەنگى بەرز كردهو و وتى: «تخوالا؟ وەللا زۆرم پى خوش
بوو، دە با لەوي ئيسراحت بكا، تا دىنەو خواردن حازر
دەكەم.» ئەو قسانەى كرد و تەلەفونەكەى داخستەو، هەر
دواى تۆزىك دكتورەكە هاتەو لاما و وتى: «دايكت كاتى
روداوەكە لە هۆش خۆى چوو؟» وتم، من لەوي نەبوومە،
بەلام تەلەفونيان كرد كە بەلى لە هۆش خۆى چوو. هەندىك
پرسىارى ترى كرد، ئايا پشاوئەو يان هېچ شتىكى ترى
بەسەر هاتوو؟ دايكم خۆى وەلامى دايەو و وتى نەخىر.
دكتور وتى: «مادام لە هۆش خۆى چوو، پىم باشە فەحسىكى
ترىشى بۆ بكەين، سى تى سكانيكە بۆ ئەوئەى دانيا بين كە لە
كاتى بەربوونەوئەكەدا هېچ شتىكى خراپ بەسەر مېشكىدا
نەهاتوو.»

من لەوي زۆر دلم دەترسا و نەمدەزانى چى بكەم، لەو
قسانەدا بووين باوكيشم گەيشتە نەخۆشخانە، دايكميان برد

بو ئەو ھەي ئەو فەحسەي تری بۇ بکەن و وتیان دەبی شەش
سەعاتی تر لیرە بمینیتەو، چاودیری بکریت.

من زور دودل بووم و دەترسام، نەیشمەزانی چی بکەم و
چی بلیم، چونکە جاری زور زوو بوو بو من، من تازە
مەرحەلە دوو بووم، ئەو شتانەم نەدەزانی... ھەرچونیک بیت
دوای سەعاتیک شتیکی وانەبوو و دایکم ورده ورده باشتر
دەبوو، دواتر دووبارە ئانیا کە بەتەنیا لە مالهەو بەجیمان
هیشتبوو، تەلەفونی بۇ کردمەو و دەیگوت بۇچی نەهاتنەو؟
خو هیچ رووینەداو؟ منیش وتم، نا، بەلام پیویستە تا ئیوارە
لیرە بین بۇ ئەو ھەي دلنیا بین هیچ شتیکی خراپ رووینەداو،
خیرا وتی: «باشە، من خۆم خواردن بۇ دایە دینم. باش؟» من
وتم: «نەخیر ئانیا، تۆ مەیه دەرەو، خۆمان ئەگەر شتیکی
پیویست بیت بۆی دەکرین.»

ئەو شەش سەعاتەي دکتور دایناوو وەک شەش مانگی
لئ هاتبوو، سوپاس بۇ خودا هیچ شتیکی ئەوتو نەبوو و
دوای ئەو چووینەو مالهەو. کە چووینەو مالهەو و دایکمان
برده ژوورەو، ئانیا ھەر لە حەوشەدا بوو، خیرا هات و
باوەشی بە دایکما کرد و دەستی کردە گریان، من و باوکم
تووشی شوک بوو بووین، نەماندەزانی ئەمە ھەر بەراستی
ئەو ھەندەي خوشدەویتی یان تەنیا دەیهویتی خۆی لای دایکم
خۆشەویست بکات! بەلام گریانەکەي ئەو ھەندە بەکول بوو، لە

شتیکی درۆیییه نه ده چوو. چووینه وه مال و دانیشستین، ئانیا هه موو شتیکی ئاماده کردبوو، ته نانه ت سوپیکیشی به تایبته بو دایکم ئاماده کردبوو. دواى ئه وانه هه موو شتیک باش دیار بوو، به لام دایکم چۆکی هه ر ده هیشا و دکتۆر پێی وتبوو پنیوسته چهند رۆژیک ئیشی ماله وه نه کات و ئیسراحت بکات. که ئیمه ئه و قسانه مان ده کرد، ئانیا هاته جواب و وتی: «به خوا ناهیلیم تا حهفتهیه کی تر ده ست له هیچ شتیک بدات، ئه وه نییه منیش لیرهم، خو نابێ له و ماله دا به س بخۆم و بخهۆم، ئه ی نابێ هه ندیکیش ئیش بکه م؟ ئیتر خو م ئیشه کانی ماله وه ده که م، ئیوه هیچ خه می ئه وه تان نه بێ.»

چهند رۆژیک تیپه ری و دایکم قاچه کانی باش بوون، ئه ستورییه که یان نه ما و ئازاره که یشیان نه ما، دایکم که هه ستایه وه و بینیی ماله که مان وه ک پێشتره و بگره خاوینتریشه، زۆر ده ستخۆشیی له ئانیا کرد که ئه م ماوه یه ته واوی ئه رکی مالی گرتۆته ئه ستۆ.

رۆژیک دواتر که له ده وام هاتمه وه، ئانیا بانگی کردم، وتی: «ئه مڕۆ شتیکی سه یر پوویدا توانا!» وتم: «چی بووه؟» وتی: «باوکت زۆر زوو له ده وام هاته وه و له گه ل دایکتدا وتیان ده چینه ده ره وه، پێشیان نه وتم ده چن بو کوی، ده بی چی بکه ن؟ توخوا من زۆر ده ترسم!» منیش پیم وت: «له چی ئه ترسی ئانیا؟ هیچ نییه، له وانه یه شتیک بکرن یان له وانه یه

سەردانى ھاۋرىيەكياڭ بىكەن، ئىمە با لە خۇمانەۋە يەكسەر
بىرپار نەدەين. «ئىمە لەۋ قسانەدا بوۋىن دەنگى دەرگاگە ھات،
دايىم و باۋىم ھاتنە ژوورەۋە، ھەردوۋىكياڭ زۆر دىلخۇش ديار
بوۋىن و زەردەخەنە لەسەر لىۋيان بوۋ، باۋىم ويىستى دەست
بە قسە بىكات، وتى: «توانا...!» بەلام دايىم يەكسەر پىيى بىرى و
وتى: «توانا، بۇ ئانیا ناكەيە ژنى خۇت؟»

كە دايىم ئەۋ قسەيەيەى كىرد، باۋىم پىدەكەنى و من و
ئانىياش توۋشى شۆك بوۋىن، كەسمان ھىچ قسەيەكمان
نەكىرد، من ئارەقەم كىرد و سوۋر بوۋمەۋە و نەمزانى لە
شەرماندا بۇ كۆيى بىرۇم، ئاخىر ئەۋ شتەي باسپان كىرد زۆر
لەناكاۋ بوۋ، نەمدەزانى بىلىم چى، پىش ئەۋەي ئىمە ھىچ
شتىك بىلىن، دايىم دىرژەي دايى و وتى: «دەي دەي، خۇتان
تەرىق مەكەنەۋە، جارى تۇتوانا، ۋا دەزانى گويم لى نەبوۋ لە
نەخۇشخانە كە تەلەفۇنت لەگەل ئانیا كىرد، وتت (ئانیا گيان)؟
ئىنجا ئانیا، بە خوا خۇيشت توانا دەناسى، نەلىم كۆرى خۇمە،
كۆرىكى قۆز و رىكۆپىكە، دەبىتە دىكتۆرىش و كۆرىكى
ئىشكەرىشە، دىليام بەيەكەۋە دوانەيەكى زۆر جۈانتان لى
دەردەچىت!»

جارى من و ئانیا ھەر لە حالەتتىكى شۆكدا بوۋىن، باۋىشىم
دەستى بە قسە كىردن و وتى: «بەلى كۆرى خۇم، من و دايىك
ئەۋرۇ بۇ ئەۋە چوۋبوۋىنە دەرەۋە تا لەسەر ئەم بابەتە قسە

بكهين، جا بىگومان بريارى كوتايى له دهست خوتاندايه، پيم
 باشه بهتەنيا بچنه ژووردهوه و بهيهكهوه قسه بكه و
 ماوهيهك بيرى لى بكهنهوه، بزائن ئايا لهگهله كترى
 دهگونجىن يان نا، چونكه خوتان دهزائن هاوسه رگرى
 پرؤسه يهكى قورسه و بهرپرسيارىتتى زياترتان دهخاته
 سه رشان، من و دايكىشت پيمان باشه بو يهك بن،
 ههردووكتان ريكوپيكن، هه زيشمان ليه هه له ماله دا
 له گهله خوماندا بمينهوه و وهك ئيستا به خوشى بهيهكهوه
 بژيين، ئيتر نازانم خوتان ژى دهلئين؟ ئه گه ر دايكت بهيللى، راي
 خوتان بلين، بزائن پيتان چونه؟»

هه ر باوكم قسه كانى تهواو كرد، ئانيا يه كسه ر هاته جواب و
 وتى: «من هيچ كيشه يه كم نيه، من تا ماوم سوپاسگوزارى
 ئيوهم و ئيوهم وهك دايك و باوكى خوم داناوه، ئيتر ئه گه ر
 هه ر به راستيش ئيمه ببين به خيزانيك، من هيچ كيشه يه كم
 نابيت و بهلكو زوريشم پى خوش دهبيت، جا بزائنم توانا
 گيانيش دهلى چى!»

جا كه ئانيا به دهنگى جياواز لهو دهنگه ي پيشتر قسه ي
 پى ده كرد وتى توانا و گيانيشى به دوا دا هينا، ههستىكى سهيرم
 بو دروست بوو، بويه وتم: «دايه، باوكه، من پيم وايه ئهم
 بابته پويستى به بيركردنه وهى زياتره و من و ئانيايش ده بى
 بهيهكهوه بهتەنيا قسه ي زياترى له سه ر بكهين، ئه ي وا نيه؟»

باوكم وتى: «بيگومان كورم، ئىمه خومان ئەم نيوەرۆيه
هەر بەتەمابووین برۆينه دەرەو، جا ئیو بەتەنیا بەجی دیلین
قسەى خوتان بکەن و دواىی ئیوارە کە هاتینەو، وەلامیکمان
بدەنەو، ئەگەر کرا ئەو باشە، هەر لەناو خوماندا بە
ئاهەنگىکى بچووک کۆتایى بە شتەکە دەهینین، ئەگەریش
رێک نەکەوتن، ئەو خۆ هیچ نەبوو و زۆر ئاساییە، وەک
پیشتر بەیەکەو دەژیین.»

جا پیش ئەوئەى ئەوان برۆنە دەرى، دایکم ئاورىکى دایەو
و بە زەردەخەنەو وتى: «کورم، ئاگاتان لە خوتان بى،
ئەوئەندەى ئىمه لیترە نیین، کەتن و شت نەکەن!»

ئانیا لەژیر لیوییهو پیدەکەنى و منیش دووبارە سوور
بووبوو مەو و نەمدەزانى چى بلیم، خوا خیرى باوكم بنووسى
وتى: «دە ژنەکە لییان گەرئ، بۆ ئەوئەندە تەریقیان
دەکەیهو؟!» ئیتر ئەوئەیان وت و پۆیشتە دەرەو.

من و ئانیا بەتەنیا ماینەو، ئەوئەى راستى بى، نەمدەزانى
چۆن قسە بکەم و چۆن دەست پى بکەم، چونکە راستە پیشتر
چەند جارێک بە چاوێکى جیاوازهو سەیرى ئانیا کردبوو،
بەلام هەرگیز بیرم لەو نەدەکردەو بیکەم بە هاوسەرى خۆم،
بۆیە بۆ من شتىکى زۆر لەناکاو بوو.

چووینەو ژوورەو و بەیەکەو لەبەرانبەر یەک دانیشتىن،
ئەو دەستى بە قسە کرد و وتى: «توانا گیان، گوێ بگرە، هیچ

زهخت له خوت مه که، راسته من یه کسه ر به داواکه ی دایک و
 باوکت رازی بووم، به لام بریاره که له دهست تودایه، من
 قهرزاری نه وانم که منیان وهک کچی خویان لیره هیشتوو ته وه
 و تا ماویشم قهرزاری توم که منت پرگار کردوو، شتیکی
 زور ئاساییه نه گهر منت نه وی، ههر پرسیاریکیشته هیه
 ده توانی لیمی بکهیت، یان ههر شتیک هیه تا ئیستا بیت
 نه وتووم، نه و ده توانی بی دوودلی پیمی بلیت.»

من سه ره تا دهمم تیک ده ئالا و نه مده زانی چی بلیم، به لام
 دوا ی که میک خوم کو کرده وه و وتم: «ئانیا گیان، نه وه ی
 راستی بیت تو هه موو شتیک دهر باره ی خیزانه که مان ده زانیت
 و باوهر ناکه م شتیک هه بیت نه یزانیت، ته نیا یهک نهینی
 دهر باره ی ژیانی من هیه نایزانیت، ئیتر من نه و شتهت پی
 ده لیم، نه گهر دوا ی زانینی نه و نهینییه ش ههر منت قبول
 بوو، نه وای بیگومان منیش به تو رازیم و زوریش خوش حال
 ده بم له گهل تودا بژیم، که که سیتیکی زور چالاک و خوینشیرین
 و زیرهک و به ریزیت و هه ول دده دیت له سه ره پییه کانی خوت
 بوه ستیت.»

وتی: «چییه توانا؟ پیده چیت شتیکی زور گه وره بیت!»
 وتم: «به لی زور گه وره یه...» ئیتر پیش نه وه ی نه و هیچ
 قسه یه کی تر بکات، ته وای به سه رهاته که ی خوم و شینیم بو

گنڀايه وه تا ئه و کاته ی که گیرام و ئازاد کرام و خانووه کهم بۆ
دایک و باوکم کړییه وه

گورج دهستی کرده گریان و زیاتر لیم هاته پیشه وه و له
باوهشی کردم، وتی: «توانا، من رازیم و له هه موو قسه کانت
به ته واوی تیده گهم. خۆزگه شتیکی وا ناخۆش به سه ر
که سیکی باشی وهک تۆدا نه ده هات.»

من ئه و کاته هیچ قسه یه کی ترم نه کرد، ته نیا باوه شه که یم
قبوول کرد، بۆ یه کهم جار بوو له دوا ی باوهشی دایکه وه،
هه ست به ئارامی و نه رمییه کی له و شیوه یه بکه م، باوهشی
ئانیا شتیکی تایبه تی تیدا بوو، هه سستیکی تایبه تی به من
به خشی، دوور له هه موو غه ریزه یه ک... ته واوی هه سته کانم
بۆ ئانیا کرانه وه و هه ر به پاستی له و یوه به ته واوه تی که وته
دلمه وه و خۆشمو یست، هه ر له و ییش به لێنم پێی دا ئازادی
رابدووی بۆ بگێر مه وه و تۆله ی ئه و ناخۆشی یانه ی بۆ
بکه مه وه که به سه ریان هینا وه.

زۆر زیره ک بوو، بۆ ئه وه ی له و مه وقیفه عاتفییه ده رمبێنی،
وتی: «تۆله ی میز به خۆدا کرد نه که یشم لیان ده که یه وه؟» ئیتر
هه ردو کمان به چاوی پرفرمیسه که وه له ناخی دلمانه وه
پیکه نین و له یه کتری دوور که وتینه وه، چونکه هیچمان
نه مانده ویست له وه زیاتر لای یه ک بین، نه وه ک تاوانیک
ئه نجام بده ین. ئیتر هه ر خۆم ته له فۆنم بۆ دایکم کرد و وتم:

«دایه گیان، نه وه که ی دینه وه» وتی: «وه لا کورم ئیمه هر له پینش دهرگاین، بو هیچ کوی نه رویشستووین، چاوه ری بووین ته له فون بکه ن و بینه وه ژووری بزانی چ ی پوویداوه، نه هااا نه وه دینه وه.» نه و قسانه ی کرد و ته له فونه که ی داخست، دهنگی دهرکا که هات، هاتنه وه ژووره وه.

هه ردووکیان چاوه کانیان هیوای ژیانیکی خوشیان لی دهباری، منیش به دایکم وت: «دایه گیان، ئیتر له مه ودوا بوکیکیش له ماله که دایه، هیوادارم خه سوویه کی باش بیت!» له خوشیان خیرا هه له هه یه کی لیدا و باوکیشم زور جوان دهستی کرد به پیکه نین، ئانیایش دهستی به ده می خویه وه گرت و پی دهچوو شهرم دایگرتبیت.

نه و پوژه ریک، شهشی مانگی دوو بوو، له مالی ئیمه پوژیکی زور تایبه ت بوو، چونکه خه نده ی دایک و باوکم خه نده یه کی زور راسته قینه بوو، زور زور دلم خوش بوو به و شیویه دایک و باوکم دهبینی، له لایه کی تریشه وه ههسته نیرینه ییه کانم به هه مان شیوه دلایان خوش بوو که ئانیا ده بیت به هی من، چونکه هه ر به راستی له دوا ی نه و قسانه وه به چاوی کچیک سهیری ئانیام کرد، نه ک وه ک قوربانیه ک. بویشم دهرکه وت ئانیا هه ر به راستی یه ک پارچه گوله. چه ند له میژه له و ماله دایه، که چی هه موو نه و ماوه یه هه رگیز به

چاوی کچیک سەیریم نە کردبوو، بۆیە جوانی و ناسکییە کەیم
نە بینیبوو.

ئانیا، کچیکی وردیلە بوو، دەم و لووتیکی زۆر زۆر پێکی
هەبوو، لە گەل دوو چاوی تیزێ بێتاوان، بە پاسستی هەر ئەو
کاتە کە سەیرم کرد، جەستە یەکی یە کجار سەرنج پراکیشیشی
هەبوو، نە مدەزانی من چۆن ئەم هەموو ماوەیە ئەو هەموو
جوانییەیم نە بینووە، لە واتە یە هەر خودا خۆی یارمەتی دابم
چاوم لە راست جوانیی ئانیا کوێر بێت، بۆ ئەوەی نە کەومە
هیچ هەلە یە کەوێ.

هەموو شتێک ئەو پۆژە جوان بوو، هەموو شتێک...
خەندەکانی دایک و باوکم، شەرمە کە ی ئانیا، بێرکەندەوێ کانی
خۆم و هەموو شتێک، لە پۆژیکی زۆر ئاسمانی دەچوو.

هەر ئەو شەوێ لە سەر ئامادە کارییەکان دەستمان بە
گفتوگۆ کرد. باوکم وتی: «دەبێ هەر سبە ی ماره بکری،
چونکە دەزانم مادەم شتێکی وا لە گۆپییە و لە یەک ماییشدان،
هەستتان بۆ یە کتری دەجولێ.» کە باوک و دایکم قسە ی وایان
دەکرد، ئێمە هەردوو کمان سوور دەبووینەو، بە لام پێیشمان
خۆش بوو، ئێتر هەر بۆ پۆژی دوایی مەلایەکی هاوپی
باوکم هات، ئێمە ی لیکدی ماره کرد و بۆ پۆژی دواتر چووین
بۆ مەحکە مە و هەموو شتێکمان تەواو کرد.

ئانیا لە ڕینگەیی مەحکەمە دەستی گرتە و وتی: «توانا، من دەمەوێ بەو پارەیی کۆم کردۆتەو سەیارەیک بۆ خۆمان بکرم، جیا لە سەیارەیکە بابە، تۆیش بەو پارەیی هەتە ژورەیکە خۆت بکە ژووریک بۆ هەردوو کمان و بە جوانترین شێوە بەیەکەو دەپرازینینەو، هەر بەراستی تۆ موعجیزەیکە زۆر جوانی، لە ژیانی مندا ئاوا لەناکاوە پەیدا بوویت.» منیش تەنیا زەردەخەنەیکەم بۆ کرد و وتم: «بەسەرچاو ژنەیکەم!» و هەردوو کمان دامانە قاقای پێکەنین....

بەشى نۆيەم

باوەش

له رۆژی هاوسه رگيريه كه مانه وه من و ئانيا به ته واوی
 ژيانمان گۆرا، هه ر به راستی من ئه وه موو ماوه يه ی ئه وه
 كچه له ناو ماله كه ماندا بوو، چۆن ئه وه موو جوانيه يم
 نه بينبوو؟ نازانم! زۆر سه رم له وه شته سور مابوو، ته نانه ت
 هه نديك جار بيرم له وه ده كرده وه بچم به كه سيكي شاره زا
 بلیم، چۆن و بۆچی شتيكي وا پرويداوه، بۆچی هه رگيز ئانيام
 وا نه بينبوو كه كچيكه و له ماله كه ماندايه، تا حه زم بۆی
 بجوولیت و به چاويكي تايبه ته وه سه يری بكه م...؟! زۆرم لا
 سه ير بوو!

به لام ئیستا كه بووه به هاوسه ری خۆم، هه ر به راستی پیم
 وایه ناتوانم وه سفي جوانيه كه ی له چيروكه كه مدا جی
 بكه مه وه، پيشم سه يره حاله تيكي وام به سه ردا هاتووه،
 هه رگيز ئه وه هه سستانه م بۆ هيچ كه سيك نه بووه كه بۆ ئه وه
 كچه هه من، به راستی ساتيكي زۆر سه يره له ژيانمدا. راسته
 دايك و باوك خۆشه ويستن، هه سته كه م خۆشه ويستی دواي

ھاوسەرگیریش وا بیټ، زور بیر دهکه‌یته‌وه، نازانیت ئه‌و
 که‌سه‌ت بۆ خوش‌ده‌و‌یت، به‌لام دل‌نیا‌یت زورت خوش‌ده‌و‌یت،
 وه‌ک دایک وایه، هه‌رچه‌ند له‌گه‌لتدا خراپیش بیټ و هیچ
 چاکه‌یه‌کیشت به‌رانبه‌ر نه‌کات، له‌وانه‌یه نه‌توانی ده‌ست له
 ئه‌شق‌ه‌که‌ت بۆی هه‌لب‌گری، ئه‌لبه‌ت کاتی‌ک ئه‌و هه‌ستانه
 دروست ده‌بیټ، به‌پاستی وه‌ک من ئاشقی ھاوسه‌ره‌که‌ی
 خۆت بیټ.

ئانیا ر‌یک دوا‌ی ئه‌وه‌ی مه‌لا ماره‌ی بر‌ی و بۆ یه‌که‌م جار
 ده‌سته‌کانیم گرت، هه‌ستی‌کی تایبه‌تی پی به‌خشی‌م، کاتی‌ک
 ده‌ستی ده‌گرم له‌جیاتیی ئه‌وه‌ی بیر له‌وه بکه‌مه‌وه پ‌یویسته
 پاره‌ کۆ بکه‌مه‌وه و شتی جوانی بۆ بک‌رم، هه‌ست به
 ئارامیه‌کی زور ده‌که‌م، کاتی‌ک له‌ باوه‌شی ده‌گرم، هه‌ست
 ده‌که‌م هه‌موو دونیا له‌ باوه‌شم‌دایه، ر‌استیه‌که‌ی نازانم
 ئه‌ویش هه‌مان هه‌ستی بۆ من هه‌یه یان نا، به‌لام زور دل‌نیام
 ئه‌ویش منی زور خوش‌ده‌و‌یت. له‌ چاوه‌کانی و له‌و کاتانه‌یدا
 به‌ته‌نیا پ‌یکه‌وه‌ین هه‌ست به‌ خوشه‌ویسته‌یه‌که‌ی ده‌که‌م. ئه‌و
 کاتانه‌ی له‌ باوه‌شی ده‌گرم و پ‌یم ده‌لی «خۆشم‌ده‌و‌یت»،
 هه‌ست به‌ خوشه‌ویسته‌یه‌که‌ی ده‌که‌م... هه‌ر به‌پاستی
 هه‌ستی‌کی سه‌یر و شاعیرانه‌یه، من وام ده‌زانی ئه‌و هه‌ستانه‌ی
 ئیستا هه‌من، ته‌نیا له‌ چیرۆک و فیلمه‌کاندا هه‌ن، به‌لام نا، هه‌ر
 به‌پاستی ئه‌و هه‌سته ناوازه‌ ناسکانه له‌ واقعه‌شدا هه‌ن، به‌لام

ئەو ھەيە دەبی بزانی لە گەل کى ئەو ھەستانە ئالوگور دەکەیت
و چون دەیکەیینیت بە خوشەو یستەکەت، شتیکی زور
ناوازیە ھەستیکی وات بو کەسیک ھەبیت کە کەمتر لە سالیکە
پنی ئاشنایت و دەیناسیت.

ئەو ھەستە ھە پال بە مروڤەو ھە دەنیت تا نھینیتترین
نھینیەکانی ژیانى خوی لا بدرکینیت، ئەو ھەستە ھە وای لە
ئانیا کرد لە بەرانبەر پارە ھەکی زوردا، تەنانەت دواى ئەو ھە
ھەرەشەى کوشتنیشیان لى کرد، ئامادە نەبیت جەستەى
خوی ببەخشیت بە ھیچ کەسیک، بەلام لە پیناوا ئەو ھەستەدا،
ھەر یەکەم شەو ی پیکەو ھەبوونمان ئامادەربوو ئەو جەستە
بە نرخەى ببەخشیت بە من و منیش بە ھەمان شینو ھە
بیبەخشم بەو.

من پیم وایە، ھەرچەندە باسی ھەستی خوشەو یستیی
نیوان دوو کەس بکەم، بیسوودە و ھەرگیز کەسیک کە خوی
ئاشق نەبووبیت، ناتوانیت تیبگات چۆن ھەستیکە، کەسی وا
ھەرگیز لە حال و دلی کەسیکی ئاشق تیناگات. بەلام کاتیک
خوی بەو ئەزموونەدا تیدەپەریت، دەزانیت چ ھەستیکی
ناوازیە وا لە پیناویدا دەتوانیت بە نرخترین و تاییەتترین شت
کە جەستەتە، ببەخشیت بەو کەسەى خوشتەدەویت، ئامادەیت
ھەرچی نھینیەکانی ناو رۆحتە دەریبینیت و پنی بلینیت،
ئامادەیت ھەموو ئەو ھەستە ھەرزەکارانەییانەى رۆژیک لە

شه‌وینک من و ئانیا و دایک و باوکم دانیش‌تیبووین و
 خه‌ریکی میوه‌خواردن و باسی سه‌یاره‌ک‌رین بووین، چونکه
 ئانیا ده‌یویست پاره‌که‌ی خویشی له‌سه‌ر پاره‌که‌ی من دابنی و
 به‌یه‌که‌وه سه‌یاره‌یه‌ک بک‌رین، ئه‌و شه‌وه منیش له‌مال بووم،
 چونکه پینج‌شه‌ممان و جوم‌عان نه‌ده‌چووم بۆ ده‌رمان‌خانه، له
 دوا‌ی هاوسه‌رگیریه‌شه‌وه تا سه‌عات هه‌وتی شه‌و ده‌مامه‌وه،
 چونکه نه‌ده‌ویست زۆر له‌ ئانیا دوور بم و به‌رده‌وام خه‌ریکی
 نیش‌کردن بم و ئاگام لینی نه‌مینیت، ئه‌و شه‌وه‌یش هه‌ر وه‌ک
 هه‌موو شه‌وه‌کانی تر ئاسایی بوو، به‌یه‌که‌وه قسه‌مان ده‌کرد
 و پنده‌که‌نین و ده‌مانویست له‌سه‌ر سه‌یاره‌یه‌ک ریک بکه‌وین
 که به‌نزینی زۆر نه‌وینت، بۆ ئه‌وه‌ی بتوانم به‌پاره‌ی مانگانه‌که‌م
 مه‌سه‌ره‌فه‌که‌ی بکه‌م. به‌لام به‌پینچه‌وانه‌ی هه‌موو شه‌وه
 ئارامه‌کانی تره‌وه، له‌ناکاو یه‌کیک به‌توندی له‌ ده‌رگه‌ی
 هه‌وشه‌مانی دا، سه‌ره‌تا هه‌ر واما‌ن‌زانی میوانیکه و به‌بۆنه‌ی
 هاوسه‌رگیریه‌که‌وه هاتووه، به‌لام له‌دوا‌ی ته‌قه‌ی یه‌که‌م
 ئه‌مجاره زۆر به‌خیرایی و به‌توندتر له‌ ده‌رگا‌که‌ی دا،
 به‌به‌رده‌وامی له‌ ده‌رگای ده‌دا، وه‌ک ئه‌وه‌ی شه‌ق له‌ ده‌رگا‌که
 بدا، باوکیشم وتی: «ئیه‌و لیره‌ بن، من ده‌چم ده‌یکه‌مه‌وه.» که
 ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه، کۆمه‌لێک پیاو بوون، ماسکیان به‌ستبوو،
 پالیان به‌ باوکمه‌وه نا و خسته‌یانه سه‌ر ئه‌رزه‌که، پیش ئه‌وه‌ی
 هه‌ستیه‌وه دانه‌یه‌کیان ده‌مانچه‌ی له‌سه‌ر سه‌ری دانا و وتی:

«هەر بچولییەت دەتکوژم!» هەموو ئەو شتەکانە زۆر زۆر بەخێزایی روویاندا و هەموومان تووشی شوک بوو بووین، دایکم و ئانیا دەستیان بە قیزە قیز کرد و من ویستم بچم باوکم ڕزگار بکەم، بەلام پیاویکیان تەقەئێ کرد و گوللەیهک بەر قاچم کەوت، من لەسەر ئەرزەکه بووم کە بینیم یەکیەک لە پیاوهکان چووێ ژوورەوه و لەدوای ئەویشەوه ژنیکی دەرکەوت، هاواری کرد: «ئەو کچە گەنجە هەوه، بیهێنن!» کە باوکم ئەمەئێ بینی، نەیتوانی خۆئێ بگری، هەستایەوه و ویستی چەکەکە لە پیاوهکە وەر بگری، بەلام پیاوهکە زۆر لەو بەهێزتر و گەورەتر بوو، هەر بە چەکەکەئێ دەستی لەسەری باوکمێ دا و باوکم لە هۆش چووێوه و خوینی بە سەریدا هاتە خوارەوه. ئەوهئێ ئەو کاتە من گویم لێ بوو، تەنیا قیزەئێ دایکم و ئانیا بوو، کوتا شت کە بیرمە ئەو دیمە نەبوو کە پیاویکی ناپیاو بە قژ ئانیاکەمێ فریدایە ناو یەکیەک لە ئۆتۆمبیلەکانەوه و یەکیەک لە پیاوهکانێ تر دایکمێ بە دیوارهکەدا دا، ئەویش بوورایەوه...

من کاتیک بە هۆش خۆم هاتمەوه، لە نەخۆشخانە بووین و باوکم و دایکم لەسەر سەرم وەستابوون، ویستم بچوولیم و هەستمەوه تا بچم ئانیا ڕزگار بکەم، بەلام کە بە هۆش خۆم هاتمەوه، بینیم ناتوانم بچوولیم و دوو بتلی خوین بەسەر سەرمەوهن، دایک و باوکم هەردووکیان ڕهنگیان زەرد

ھەلگەرابوو و بەدیارمەوہ بوون. ئەو کاتە لە قاچەکانمدا
 ھەستم بە ئازاریکی بێئەندازە دەکرد، چاوم بە جوانی
 دەورو بەرمی نەدەبینی و خۆیشم نەمدەزانی شتەکان چۆن
 بێرە گەیشتوون، بەلام دوای ئەوہی بەتەواوەتی بە ھۆش
 خۆم ھاتمەوہ، دایک و باوکیشم چووبوونەوہ سەر
 قەرەوێلەکان و ئاویان بۆ ھەلواسرابوو، بۆم دەرکەوت
 ئەوانیش ھەردووکیان لە من نەخۆشتن، تەنیا لەتاو مندا
 ھەستابوونە سەرپێ تا بە ھۆش خۆم بێمەوہ و لە
 تەندروستیم دلنیا ببەوہ. ئەگینا ئەوانیش یەک لە یەک خراپتر
 بوون!

وتم: «دایکە، باوکە...» ھەر ئەو دوو وشە یەم وت و فرمیسک
 بە شیوہیەکی لەناکاو لە چاوانم ھاتە خواری و قسەکەم بۆ
 تەواو نەکرا، دەمویست بڵێم: دایە، بابە، چی بووہ؟ کوا ئانیا؟
 ئەہی ھاوار چی بووہ؟! پێش ئەوہی من ئەو قسانە بکەم، من
 ھەر دەگریام و قسەم بۆ نەدەکرا، باوکم بە دەنگیکی پر لە
 سۆز و متمانە بەخۆبوونەوہ وتی: «کۆرم، ھێواش بە، ئێرە
 نەخۆشخانە یە، خەلکی تریشی لێیە، ئێمەیش وەک تۆ نازانین
 چی بووہ، تەنھا ئەوہیە کاک پرزگاری دراوسیمان دوای ئەوہی
 لە مالی خۆمانەوہ گوێی لە دەنگی تەقە بووہ، ھاتووہ و ئێمە
 ھەوشەدا بە بێھۆشی بینیوہ، ھیناونی بۆ نەخۆشخانە، ئیتر
 ئێمەیش ھەر ئەوہندە دەزانین!»

من ئەو كاتە زۆر توورە بووبوم و چاوم هیچ شىتىكى
 نە دەدیت، بە گریانەو ھاوارم دەکرد: «ئەي كوا پۇلىس؟ ئەي
 كوا؟ بو كەس بو گەراندەو ھەي ئانىا كەم هیچ ناكات، ئاخىر ئەو
 زالمەنە ئازارى دەدەن... ئەي ھاواررر!» كە من ئەو قىسانەم
 دەکرد، دەمبىنى باوكىشىم سەرى نەوى دەکرد و دەگىرا،
 دايكىشىم دووبارە ھاواری دەکرد و دەقىژاند. بۇ ساتىك من لە
 گریان وەستام و بىنىم قاوشەكە ھەمووى سەيرى ئىمەيان
 دەکرد و ھەندىك لە نەخوشەكانى تىرش لەگەل ئىمەدا
 دەگىران، من نەمدەزانى لەو كاتەدا چ بگەم باشە و چ شىتىك
 خراپە، تەنیا دەموىست ئانىا بىنىمەو، يەك دنيا پرسىياری
 وەك ئەو ھىشى «چۈن بەو ھەيان زانىبوو ئانىا لە مالى ئىمەيە؟
 مالى ئىمەيان دۈزىبوو ھە؟ چەنىكە لە كوى بوون؟» ناو
 سەرمدا دەھاتن و دەچوون. بۇ ھىچىشىيان وەلامىكى گونجاوم
 پى نەبوو، بۆيە خەرىك بوو سەرم دەتەقى، بەردەوامىش
 سەرم دەسوورا، بەو ھەدا دەمزانى خوينىكى زۆرم لى
 پۈشتوۋە، لە لايەكى تىرى مىشكىشمەو ھەندىك بىرۈكەي
 سەيرى وەك ئەو ھەي «ئايا دەبى قاچم ئىش بكا؟» سەريان
 ھەلدەدا، ھەندىك بىرۈكەي تىرىشم لەناكاو بۇ دەھاتن، ئەو
 شەوانەيان بىر دەھىنامەو ۋا من و ئانىا چووبووين بۇ ھۈتيلە
 پىنج ئەستىرەيەكان، بۇ ئەو ھەي بەتەنیا كاتىكى خوش
 بەسەربەرىن... نەمدەزانى ئەو ھەموو بىرۈكەيە لە كويۋە

دین، که هیچیان په یوه نندیان به وی تریان هه نییه! بۆ نمونه
ریک له و کاته یدا بیرم له باوهشی نانا ده کرده وه، له ناکاو بیرم
بۆ ئه وه ده چوو ئه و نه خوشانه یش وا من و براده رهکانی
کولیزم دینه سهریان و پرسسیاریان لی ده که ین، هه مان ئه و
ههسته ی ئیستای منیان هه یه! دواتر بونی نانا ده هاته وه فیکر
و فرمیسکم به خورتر له چاوان ده هاته خواری.

ئه و ساتانه ی ناو ئه و قاوشه، به هیچ جوریک له یاد
ناچنه وه، هه رگیز ناتوانم ئه و ساتانه له بیر خۆم ببه مه وه و تا
ئیسستایش که ده خه وم، به هه مان یادی ئه و ساتانه وه خه و
ده چینه چاوم. دوا ی ماوه یه ک له گریان و ئه و بیرکردنه وه
ئالوزانه، پزیشکیک و ئه فسه ره کیکی پولیس هاته لام،
پزیشکه که به ئه فسه ره که ی وت: «فه رموو به ریز، ئیستا به
هۆش خۆی هاتۆته وه و ده توانن پرسسیاری لی بکه ن.»

ئه فسه ره که که سیکی زۆر به ریز بوو، سه ره تا وتی: «من
نه قیب ره وه ندیم و سه باره ت به پرو داوه که ی هه فته ی رابردوو
هه ندیک پرسسیارت لی ده که م!» که ئه وه ی وت، زیاتر تووشی
شو ک بووم، چونکه ئه و کاته زانیم هه فته یه که له نه خوشخانه م
و تازه به هۆش خۆم هاتوومه ته وه، ئه و کاته ی ئه و قسه یه ی
کرد، هینده ی تر دلم بۆ نانا پر بوو و پرسسیاری ئه وه ی ئاخو
ده بی چی به سه ر هاتی؟ ناو می شکمدا ده هات و ده چوو.

ئەفسەرەكە پرسىيى: «لەگەل ھىچ كەسنىڭدا كىشەيەكتان ھەيە؟» وتم، نەخىر، ھىچ كىشەيەكمان نىيە، تەنيا ئەو ھەيە ئانيا لە شوۋىنىكى واو ھاتوۋە و منىش يارمەتيم داو ۋ رزگارم كىردوۋە. ئىتر لە قاوشەكەدا ھەموو بەسەرھاتى ئانيام بۇ گىزايەو، ھەموو نەخۇشەكانى ئەوئى گوييان لە قسەكانم بوو، راستىيەكەي ئەو كاتە من بىرم لەو نەدەكردەو، بەلام ئىستا كە ئەم قسانە دەنوسمەو ھەم بىر دەكەمەو، باشە چۆن دەبى كەس حساب بۇ شتە تايبەتتەيەكانم نەكات و بىت و لەناو قاوشىكى ھەشت نەفەرىدا ئەو پرسىيارە تايبەتتەيەكانم لى بكات؟! من بەھوئى ۋەلامەكانمەو، زانىاريم تەنيا بە ئەفسەرەكە نەدەدا، بەلكە بۇ ھەموو قاوشەكەم باس دەكرد، ھەر بۇيەشە كە من قسەم دەكرد، ھەريەكە ۋ بە جۆرىك رەفتارى دەكرد و كاردانەو ھەبوو، ھەندىك ژن ورتە ورتىكيان لىو ھەت، ھىچ بە دلم نەبوو ۋ لەو نەدەچوۋ زمانى خىر بە بابەتەكەدا بىنن، بەلام چىيش بكەم، دەمويست ھەرچى زوۋە ئەو خەو ۋ ناخۇشە كۆتايى پى بىت و ئانيا بگەرپتەو ھەلام. كە ئەفسەرەكە پرسىيارەكانى تەواو كىرد، وتى: «زۆر باشە، ئىمە پەراۋى لىكۆلىنەو ھەمان كىردۆتەو ھەم بۇ دۆسىيەكەي ئىو ۋ بە زوۋىترىن كات ۋەلامتان دەدەينەو، ئايا ئىو ھەتاتان لەسەر ھىچ كەسك ھەيە؟ وتم: «بەلى بەرپىزم، داوام لەسەر كچىك ھەيە بە ناۋى شىنن، ناۋى باۋكى نازانم، داوام لەسەر خاۋەنى

سالونه کەیشی هەیه کە لە شەقامە دووسایده کە ی بینا تازەکانە، ئەوان بەرپرسی یە کە می ئەنجامدانی ئەو کارەن.» پیشتر ناوونیشانی سالونه کەم لە ئانیا پرسیبوو و لایم وەرگرتبوو، چونکە هەمیشە شەوان لەناو باوەشی یە کتری ژیا نی خۆمان بۆ یە ک دەگیرایە وە، بۆ یە دەمزانی ئانیا پیشتر ئیشی لە کوی کردوو و چون گەیشتوو بە من.

پاستە ئەو ماوە یە لە قاوشە بووم، تەنیا هەشت - نۆ پوژیک بوو، بەلام پیک وە ک ئەو وە بوو هەموو ژیا نی لەوی بووبم، کاتەکانی ئەم شوینە بە جوړیک سەیر بوون، دەقە یە ک بووبوو بە یە ک پوژی تەواو، جا وە تینە گە ی ئەو شتە تەنیا بۆ بەراورد کردن دەلیم، من هەر بە پاست پیم وە بوو یە ک دەقە ی ئەو شوینە یە ک پوژیا نی یە ک هەفتە یە. نەمدەزانی چۆن هاوار بکەم، چۆن بیر بکەمە وە، چۆن ئانیا کەم لە دەستی ئەوانە پزگار بکەم! نەمدەزانی ئایا ئیستا ئەو چۆنە؟ برسییە؟ تینوو؟ دەترسی؟ ئاخەر ئەو هەمیشە دەگوت لە باوەشی توانادا هەست بە هەموو تواناکانی خۆی دەکات و هەست دەکات بە هیژە، هەست دەکات یەکیک هەیه لە پستی پادەو هەستیت، بەلام ئیستا کە تواناکە ی بە قاچیکی زامدارە وە لە قاوشیکی بینازدا پاکشا وە و تەنیا بۆ میزکردن هەلدەستیتە وە... دەبی چەند بترسیت! ئالای خوا یە، لەوانە یە زۆربە ی خەلک بلین ئازاری لە دایکبوون گەورەترین ئازارە

مرۆڤىك تووشى بىيىت، بەلام نەخىر، ئەو كاتەى پىاويك
هەست دەكات كە بىدەسەلاتە، ئەو گەورەترىن ئازارىكە
مرۆڤىك لە ھەموو ژيانىدا ھەستى پى بكات و دەركى بكات..

ھەرچۆنىك بوو ئەو رۆژانەى نەخۆشخانە تەواو بوون،
ھىچ ۋەلامىكمان لە پۇلىس ۋەرنەگرتبوو ۋە، كەسىش
سەردانى نەكردبوو، چونكە خزمەكانمان لىمانە ۋە دوور
بوون، باۋەر ناكەم زانىبىتيان شتىكى ۋا پوویداۋە، تاكە كەس
رۆژانە دەھاتە لامان، كاك رزگارى دراوسىمان بوو، كە
بەردەوام لەگەل باوكم لە رىگەى مزگەوت بەيەكەۋە بوون،
بۆيە دەھات و لە ئەحوالى دەپرسىين، پرسىارى ئەۋەى دەكرد،
ھىچ شتىكمان پىويستە نىيە؟ ئەو كات ئەو كاك رزگارەى
ئەھلى مزگەوت، تاكە كەس بوو بتوانىت خۆشىيەكى زۆر
كەمىش بىت، بە ئىمە بىەخشىت، ئىمە لە خىزانىكى زۆر
بەختەۋەرەۋە گۇراين بۆ سى كەسى لەسەر قەرەۋىلەى
نەخۆشخانە كەوتوو...

ئەو رۆژەى لە نەخۆشخانە دەرچوو، دەموىست بە
زوترىن كات لەسەر پىيەكانى خۆم برۆم، بەلام پزىشكەكان
دەيانگوت بە لايەنى كەمەۋە دەبىت بۆ ماۋەى دوو مانگ
گەچەكەت پىۋە بىت، چونكە گۈللەكە راستەوخۇ داۋىەتى لە
ئىسكى قاچت و برىۋىەتى، بۆيە دەبى زۆر ئاگات لە خۆت بىت
و ئىسراحتەى لەسەر بكەيت.

ئاخر من كوا ئيسراحتەم ماو، من ئانيا تاقانەكەم لى
 دوورە، نازانم ماوە يا مردووە، نازانم سەر و سۇراغى چىيە و
 لە كويىيە، چۈن دەتوانم ئيسراحتەم بىكەم؟! كە دەپۇشتىنە
 دەرەوہ لە نەخۇشخانە، راستەوخۇ و تەم: «باوكە گيان، بە خوا
 من بى ئەوہى خەمىكى ئانيا بخۇم، ناتوانم بىنمەوہ ئەو مالە،
 دەبى راستەوخۇ بچىن بۇ بىنكەى پۇلىس.» ئەوانىش بى
 ئەوہى مناقەشەم لەگەل بىكەن، تەنيا سەرىكىيان لەقاند و
 وتيان: باشە. ئىتر ھەر لەوئوہ بەيەكەوہ چووين بۇ بىنكەى
 پۇلىس.

لەوئى دۇسىيەكەمانيان كىردەوہ و وتيان، ئەو كەسەى
 شكايەتتان لى كىردووە لەو شوئىنە نەماوە كە ئاماژەتان پىتى
 داوہ... پىش ئەوہى ئەفسەرەكە قسەكانى تەواو بىكات، ئاگر لە
 چاوانم بلىسەيان دا و بىركىرنەوہكانم بەتەواوہتى وەستان،
 ھەستم كىرد شىتىكى وەك پىشكوى ئاگر لەناكاو لەناو سەرم
 دانرا و گەرم بوو، ھەستم دەكىرد مىشكەم ئەوہندە گەرم بوو،
 خەرىكە لەبن پىشكۇ ئاگرەكەدا دەتوئتەوہ، بۇيە نەمەيشت
 ئەفسەرەكە قسەكانى تەواو بىكات، بە ھەموو توانستى خۇم
 بەسەرىدا ھاوارم كىرد و جىئوم پىتى دا، ھاوارم دەكىرد: «ئەى
 ئىوہ بۇچى لىرەن؟ ئەى بۇچى لىرەن؟ بۇ ناتوانن ئانياكەى من
 بدۇزنەوہ؟ ئاخر ئىوہ ئىشتان چىيە؟ چۈن دەتوانن بلىن
 نەماندۇزىيەوہ چۇوون؟!» ئەوہندەم زانى بەبى وىستى خۇم

قورگم پر بوو له گریان، فرمیسه که کانم یهک له دواى یهک هاتنه
 خوارده وه و بهرده وام نه و قسانم دوو باره ده کرده وه، باوک و
 دایکم لیم هاتنه پیشه وه تا نارامم بکه نه وه، به لام من جه رگم
 سوو تابوو، به هیچ شیوه یهک نارامم نه ده گرت، بهرده وام
 هاوارم ده کرد، تا باوکم زلله یه کی زور توندی لى نه دام،
 بیده نگ نه بووم! نه و زلله یه یه ی نه و کاته باوکم لى دام، پیک
 ناو زیندانی بیر هیئامه وه، نه و پوژهی بیر هیئامه وه که بو
 تاوانیک گیرابووم هرگیز نه انجام نه دابوو. له دواى نه و
 زلله یه وه یهک قسه ییش چی بوو، نه مکرد، نه وه ی هه بوو ته نیا
 هه نسکی گریان نه کانم بوو، له گهل نه و فرمیسه که نه ی له بهر
 زوریان ریگه یان لى ون بوو بوو و له لوو تمه وه ده هاتنه
 ده ری. پولیسه که وتی: «من لیت تیده گم گهنجی جوان، به لام
 بیله با قسه کانم ته و او بکه م، نیمه له دواى گه رانیکی زور، هه ر
 نه و شه وه تاوانبار (پا، عه ین، قاف) مان ده ستگیر کردو وه و
 خاتوو ئانیای تویشمان هیئاو ته وه و بو لیکولینه وه له
 دوسییه که ی، له مهرکه ز دامانناوه، نه گه ر توزیک سه برت
 هه بیئت سبه ی ده بیینیت، به لام له بهر نه و بیړیزییانه ی به
 حه رهمی بنکه که مانته کرد، به هیچ شیوه یهک ناهیلیم نه مړو
 چاوت پیی بکه ویت!»

نه و کاته، باوک و دایکم زهرده خه نه یهک هاته سهر لیوانیان
 و منیش دهمم کرایه وه، یهک وشه چی بوو نه مده توانی بیلیم،

نه مده زانی ده بی چی بکه م، نه وهنده ده زانم ئیستا که دایکم
 بوم دهگیریتته وه، نه وکاته ریک وهک رهنگی ته ماته یه کی
 خومالی سوور هه لکه راوم و لیوم له رزیون، نه مده زانی چ
 شتیک بلیم، هه موو گیانم بوو بوو به ناره قه ی شهرمه زاری
 له به رانه ر نه فسه ره که دا، ده مو یست نه وکاته له ناو ناره قه ی
 خومدا بخنکیم، هه ر له ویدا بمرم، به لام نه وهنده شهرمه زاری
 نه و نه فسه ره ی پولیس نه بم، بویه به بی ویستی خوم که و تمه
 سه ر چوک و ویستم له به ری بیاریمه وه بهیلى ئانیا بیینم،
 به لام هه ر که که و تمه سه رچوک، ئازاریک له قاچما دروست
 بوو، له هه موو ژیانمدا ئازاری جه سته یی له و شیوه یه م
 نه چه شتووه، یه کسه ر له تاو ئازاره که دا به ده مدا که و تم و
 به ربوو مه وه، ئیستایش که نه وکاته م بیر ده که ویتته وه، تاکه
 پیناسه ده توانم بوی بکه م بریتیه له زه لیلی، چونکه نه وکات
 له هه موو کاته کانی ژیانم زیاتر له به رده م که سیکا ده ستم به
 که می خوم ده کرد، هه م له به ر نه وه ی نه و ده سه لاتی له من
 زیاتر بوو، هه م له به ر نه وه ی نه و له سه ر حق بوو و من
 قسه م پی و تبوو و زور شهرمه زاری بوو بووم.

له دوا ی نه وه ی نه فسه ره که ئیمه ی وا به دامای بیی، -
 منیکی قاچ شکاو و دایک و باوکیک که نه وهنده ی خه میان له
 گریان به رده وامه کانی من و په فتاره سه ره رپویانه کانم
 خواردبوو، په نگیان زه رد زه رد بوو بوو- وتی: «هه سته وه،

ههستهوه، بهسه، پیاو نابیت ئاوا خوی بیدهسه لات بکات، ئیمه
ژنی تۆمان بۆچییه؟ خو زیندانیمان نه کردووه! ئهوا لهودیوه
شکاتی خوی لهسهه ره ئهوه کهسانه ی تاوانه که یان به رانبهر
ئه نجام داوه ده نووسیت و دیته دهره وه و له گهلت دیته وه
مالی، ئه و جا چی لی ده که ی لی بکه!

ئه و ساته دلم زور زور خوش بوو، نه مدهرانی چی بلیم،
میشکم وه ستابوو، نه مدهرانی بۆ ئانیا یه ک ههفته یه له بنکه ی
پولیسه و نه هاتووه بۆ نه خوشخانه، به لام به لایشمه وه گرنگ
نه بوو، گرنگ ئه وه بوو دهمزانی ماوه و وا زور لیم نزیکه، ئه و
کاته هیچ بیرم له و قسه بيشه رمانه ی ئه فسه ره که نه کرده وه و
ویستم هه ستمه وه، باوک و دایکم یارمه تی یان دام و
هه ستمه وه، بی ئه وه ی هیچ قسه یه ک بکه م، چوومه وه دهره وه
و له بهر دهرگا که چاوه رپی ئانیا مان ده کرد، ریک دوا ی هه وت
ده قه ئانیا دهرکه وته وه، چاوه کانم له وانه یه ئه وه نده ی له و
ماوه یه دا گریابوون، ئه و کاته وشک بووبن، چونکه له و ساته
خوشه دا هیچ فرمی سککیان لی نه هاته خواره وه، به لام دهمزانی
بی فرمی سک ده گریم!

هاتو باوه شیکی ئه وه نده پری پیدا کردم، خۆم هه رگیز
باوه رم نه ده کرد باوه شیکی بتوانی ئه وه نده مرو ئیک بگوریت،
بتوانی بارودۆخی ریک پیچه وانه بکاته وه، ئه و ساته ده کری
بلیم خوشترین ساتی ژیانم بوو، ته نانه ت خوشتر له یه که م

باوهشی یه کهم شهوی هاوسه رگیریشمان، چونکه هر به راستی من له و کاته وهی به هوش خوم هاتبوومه وه تاکه شتیک بیرم لئی ده کرده وه ئانیا بوو، ئایا ئه و له زیان ماوه یان نا، ئیستاش که له باوه شمه، به راستی ههستیکی پیناسه نه کراوه...

ئه و کاته، دایک و باوکم لیکیان جیا کردینه وه، وتیان: «به سه روله، به سسه، ته واو، هه ردووکتان سه لامه تن الحمد لله، لیک بنه وه، زانیمان یه کتان خوشده ویت!» له وانه یه باوه ر نه کهن، به لام باوکم ده یگوت چاره کیکی ته واو به بی هیچ قسه یه که له باوهشی یه کدا بوونه، له وانه یه که سییک ئه م قسانه ی من بیستییت و بلی جا چاره کییک چیه؟ ئه و کاته ده زانیت چاره کییک چیه، خوت تاقی بکه یته وه، له ناوه راستی شاردا یه که چاره که، بی قسه باوهش به که سییکدا بکهیت و لئی نه بیته وه، ئه وکات ده زانی چاره کییک باوهش چهنده زوره.

له ناو سه یاره دا بووین و ئانیا بو یه کهم جار له دوا ی باوهش و هه موو شتیکه وه قسه ی کرد، وتی: «توانا، دایه، بابه، توخوا بمبوورن، من هۆکاری هه موو ئه و ناخوشییانه ی خیزانه که تانم، زور داوا ی لیبورین ده کهم...»

بهشی دهیم

سپی

ھەر زوو پۆژانی ئازار و گریانمان لە بیر چوووە، چونکە
 ھەر بەراستی ئانیا توانستی سەرنجپراکێشی لە
 دلخۆشکردنی دلی دایک و باوکدا ھەبوو، منیش دەمویست
 بە وردبوونەو لە زەردەخەنە سەر لیوی دایک و باوکم
 بیروکە ی ئەو باندە لە مێشکم دەربینم، چونکە ھەر ئەو
 پۆژە خاوەنی سالتۆنە کە دادگایی کرا، ھەستم کرد ئیتر
 باندە کە لەبەر ئەم پووداوە دەترسن و چیتەر شتیکی وا ئەنجام
 نادنەو، لە ھەمان کاتیشدا بیرم لەو دەکردەو، ئەمجارە
 ئەگەر شتیکی وا بکەن ئەوا بە دلنیا ییەو یەکیکمان دەبینە
 قوربانی دەستی ئەو کەسە خراپانە... ئاخر ئیمە خیزانیکی
 زۆر بەختەو و بیزیان بووین، ھەمیشە باوکم ئامۆژگاری
 دەکردم دلم فراوان بیت و ھەول بەدەم لە مرقەکان خوش بێم،
 چونکە باوکم لە قوولایی دلییەو باوەری وا بوو ھەندیک لە
 مرقەکان تاقیکردنەو کەیان لەم دونیا یەدا ئەو یە، ئایا
 دەتوانن لە کەسانی زۆر خراپی چواردەوریان خوش بین یان
 نا؟

باوكم پىي وا بوو ئەو مرقۇقانى دەتوانن شىتەكان لە بىر
 خويان بىبەنەو و لە خراپەى خەلكانى تر خوش بىن،
 ديارىيەكى خودايان پى بەخىراو، بەھوى ئەو ديارىيەو
 دەچنە بەھەشتەو. بۆيە ھەمىشە زۆر بەئاسانى لە خەلك
 خوش دەبوو، سەرم زۆر لەو ساردىيەى باوكم دەسورما كە
 ھەمىشە دەموچاوينكى تايبەت و يەكجار نوورانى ھەبوو،
 بەردەوام زەردەخەنەيەكى زۆر نەرمىشى لە روخساردا دەبينرا،
 تەنيا زەردەخەنەيەكى ئاسايى نەبوو، بەلكو شتىكى بەردەوام
 و ھەمىشەيى بوو. لەو دەچوو ھەر لە ئەزەلەو باوكم وەك
 پياوينكى مزگەوتى دەمبەخەندە ھاتىتە دونياو، رىك باوكم
 لەو پياوانە بوو وا كاتىك لە شوينىك گەنجىكى وەك من
 دەبينى، ئايىنى لە لا جوان و خوشەويست دەبوو و دەويست
 ژيانى وەك ئەو بىت. ھەرچۆنىك بىت، من نەمدەتوانى يەكجار
 وەك باوكم دلنيا و ئاسوودە بىم، بۆيە رۆژىك بە دزى
 ئەوانەو چوومە بنكەى پۆلىسەكە و ئەو ئەفسەرەم دۆزىيەو
 كە لە نەخۆشخانە پرسىارەكانى لى كردم، پىم وت: «تكاىە
 دەمەوى ھەندىك قسەت لەگەل بكەم.» ئەويش وەك پىشەى
 ھەمىشەيى خوى زۆر بە رىزەو مامەلەى لەگەل دەكردم، من
 لە لايەك شەرمەزارى رىزەكەى بووم، لە لايەكى تىرش
 شەرمەزارى بىرىزىيەكەى ئەو رۆژە بووم وا ئانىيان بۆ
 گەراندىنەو، بەلام ئەو رۆژە ھەرچۆنىك بىت پىم نا بە دلى

خۆمدا و چوومه ناو بنكهكهوه بۆ قسه كردن له گهه له ئه
ئهفسه ره دا.

وتم: «جه نابی ئهفسه، ئيمه خيزانیکی بیکهس و فه قیرین،
باوكم مامۆستایه کی ئاساییه و منیش و ده بیینی هم ته له بهم
و همیش کار ده کهم، خیزانه کهیشم له بهر ئه و پروداوانه
وازی له کارکردن هیناوه، ئیستا ده مه وی ئیوه دنیاییمان پی
بدن جاریکی تر ئه و باند هیرش ناکه نه وه سه رمان، ئاخ
ته نیا یه ک کهسیان گیراوه، که خاوه نی سالۆنه کهیه، ئه ی ئه و
پیاوانه ی گوله یه کیان له قاچی من دا له کوین؟ ئه ی ئه وان بۆ
کوی براون؟»

وام هه ست ده کرد ئهفسه ره که کاتیکی گویی له قسه کانم
ده گرت، به پیچه وانه ی ئه و کهسه سه ره بازیانه وه وا چن
جاریکی بینوومن له ناو بازاردا له عه ره بانه چی و ده ستگیران
داوه، به پیچه وانه ی ئه وان وه، زۆر میهره بان دیار بوو، هه موو
ئه و ماسوولکانه ی ده موچاوی که له کۆلیژ خویندبوومن
له گهه له قسه کانمدا خاوه ده بوونه وه و هه ر به ده موچاویدا
ده مزانی به جوانی گویی بۆ گرتووم و خه می باب ته که یه تی.

له وه لامی قسه و چیرۆکهکانی مندا ئهفسه ره که وتی:
«گه نه گیان، ئه وه ی له ده ستمان بی ده یکهین، هه میشه ییش
ئه وه بزانه ئه م ئیشه انه ئه گه ر کهسی گه وره تریان له پشت
نه بییت، به کهسی ئاسایی ناکرین، ئیتر بۆیه هه ول بده زۆر

له و ناوه خۆت دهرمه‌خه، هه‌ول بده خۆت له بابته‌كه دوور
بخه‌يته‌وه و خۆت نه‌كه‌يته خاوه‌نى كه‌يسى‌كى له‌و شى‌وه‌يه،
چونكه به‌م كاره‌ت له‌وانه‌يه خيزانه‌كه‌يشته له‌ناو به‌رى!»

من، كه‌ ئه‌فسه‌ره‌كه‌ ئه‌م قسانه‌ى كرد، تووشى شووك بووم،
پيم وا بوو ئه‌فسه‌رى‌كى پولىس كه‌ چه‌كى پييه و هه‌يكه‌لى‌كى
ريك و پته‌وى هه‌يه، هه‌رگيز قسه‌يه‌كى وا ناكات و ناليت
شتى‌كى له‌ ئيمه‌ گه‌وره‌تر هه‌يه، به‌لام له‌ قسه‌كانى‌يه‌وه له‌وه
تىگه‌يشتم كاره‌كانى ئه‌م بانه‌دى من له‌گه‌لىان تيوه‌گالوم، ته‌نيا
له‌ ده‌ستى چه‌ند هه‌رزه‌كارى‌كى وه‌ك شينى و ژنى‌كى وه‌ك
خاوه‌ن سالۆنه‌كه‌دا نيه‌يه، به‌ دلنياه‌يه‌وه كه‌سى گه‌وره‌ترى واى
له‌ پشته‌ من ناتوانم هه‌چيان به‌رانبه‌ر بكه‌م. بۆيه دواى ئه‌و
قسانه‌ى ئه‌فسه‌ره‌كه‌ كردنى، له‌وه بيه‌هيا بووم ئه‌مان بتوانن
شتىك بۆ دۆسى‌يه‌كه‌مان بكه‌ن، له‌وه بيه‌هيا بووم بتوانم له
ريگه‌يه‌كى فه‌رمى‌يه‌وه تۆله‌ى خۆم بكه‌مه‌وه، يان هه‌چ نه‌بيت
له‌وه دلنياه‌م جارى‌كى تر كه‌س هه‌يش ناكاته‌وه سه‌رمان!

نه‌يشده‌كرا به‌و شى‌وه‌يه و به‌و بيباكي‌يه‌ى باوكمه‌وه ژيان
به‌پى كه‌م، به‌لام چيشم له‌ ده‌ست ديت؟ هه‌ركه‌س چيروكى
ژيانى من بخوينيته‌وه، ره‌نگه‌ پيم بلێ: «ئاخر ته‌له‌به‌يه‌كى
پزىشكى، كورپى مامۆستايه‌كى داماو، له‌به‌رانبه‌ر كاربه‌ده‌ستان
و كه‌سانى ده‌وله‌مهندى ئه‌م شاره‌ چى له‌ ده‌ست دى؟ تو خۆت
له‌ جى من دابنى، ئه‌گه‌ر به‌سه‌ره‌هاتى ژيانته‌ خویندمه‌وه،

شته که به گالته وهرمه گره و بۆ ساتیکیش بووه خۆت له وهها
دۆخیکدا وینا بکه، بزانه چیت پی دهکریت!

ئاخر له بارودۆخیکى له م شیوهیه دا مروڤ، ههز دهکات
سهرى خۆى هه لگريت و نه گه پیتته وه ئه و نیشتمانه، ئاخر که
مروڤ ههستی به بیده سه لاتی خۆى کرد، ههستی به وه کرد
ئه و دهزگایانه ی ده بی بیاریزن، هه پشه ن بۆ سه رى، ئیتر
ژیانی له و شوینه مانایه کی نامینیت. بۆیه من له و کاته وه، هه ر
له قوناغى دووه وه، تۆوى بیروکه ی پۆیشتن و به جیهیشتنى
ئه م ولاته له سه رمدا گه شه ی کرد.

تۆویک پۆژ به پۆژ گه وره تر و گه وره تر ده بوو، ئاخر
مروڤ چۆن ده توانی ببینیت ئه و که سه ی هه موو ژیا نی به
پاله وانى خۆى دانا وه، باوکی، به بیده سه لاتی له به رانبه ر
باندیکى مافیا ییدا ببینیت؟ زۆر سه خته ... راستیه که ی هه موو
خه لکی ئه م شاره وان، باوکانیان به بیده سه لاتی له به رانبه ر
باندیکدا ده بینن، به لام ئه وه یه جار ی هه ندیک که س هه ستیان
به وه نه کردو وه و بیریان لی نه کردۆته وه، هه ر کاتیک بیرى لی
بکه نه وه، راسته وخۆ بۆیان ده رده که ویت له ژینگه یه کی چه ند
قیزه وندا چاویان به دنیا دا هه له ینا وه.

چه ند مانگیک به سه ر ئه م پرووداوانه تیپه رین، من و ئانیا و
دایک و باوکم ورده ورده پیره وى ئاسایى ژیا نی خو مانمان
وه رگرت ه وه و ئانیا بۆ یه که م جار له مالى ئیمه ئاههنگی

له دايكبوونى خوى گيڤا، ئەو كاتەيشى مۇمى سەر كىكى
 پوژى له دايكبوونەكەى خوى كوژاندەو، بە دەنگىكى بەرزەو
 هيوای خواست تا كوتايى ژيانى لەم مالدەدا بىت و بتوانىت
 خزمەتى دايە و بابە بكات و ژيانىكى خوشيشى لەگەل مندا
 هەبىت. ئەو ئاھەنگى پوژى له دايكبوونەيش يەكك بوو له
 كاتە ناوازهكانى خىزانەكەم، هەر بەراستى زور دلم خوش بوو
 كاتىك دەمبىنى ئانيا بەو شىوئەيه ريزى له دايك و باوكم
 دەگرت و ئەوانىش بەو شىوئەيه پر بە چاويان پىكەنين و
 زەردەخەنەى خوشەويستيان دەبەخشيەو، بەلى بەلى پر
 بە چاويان، من پىم وايە هەرچى دەوترىت و نايشتوترى،
 بەرپرسى سەرەكى لى چاوهكان، چاوهكان وەك زمان نين،
 هەرگىزا و هەرگىز درۆ ناكەن، بۆيه من هەر بەراستى ئاشقى
 ئەو زەردەخەنە راستەقینانەى دايك و باوكم بووبووم كە بە
 پرووى ئانيدا دەيانكرد.

ژيانمان بەو شىوئەيه بەردەوام بوو، ژيانىكى ئارام، خەويكى
 ئارام، كۆمەلىك پوژى يەك له دواى يەكى زور ئاسوودە،
 لەلايەك چاى دەستى دايكم، لەلايەك ئاموژگاريەكانى
 باوكم، لەلايەك باوەشى گەرمى ئانيا، بەراستى من هەست
 دەكەم ئەو كاتە له ئاسوودەترين كاتەكانى ژيانم ژياوم، هەر
 بەراستى مروڤ كاتىك ئەو هەموو ئاسودەيەى هەيه هەندىك
 جار گومان له واقعبوونى ئەو كاتانە دەكات.

ئاخر منىك كه متمانهى تەواوەتىم بە كچان لە دەست
دابوو، ئىستا ئىواران لە ناو پاركه گەورەكانى شارد، لە گەل
ئانبادا، رۆژانى پىنجشەممە و جومعه دەست لە ناو دەستى
يەك پىاسە دەكەين، پىدەكەنىين، بە مۇبايله كەى خۆى وىنەى
دەگرم، ئەویش وىنە دەگریت، پىدەكەنىت، هەردووكمەن لە سەر
چىمەنى پاركه كە دادەنىشىين و گۆرانىيە خوشەكانى ئەو
لیندەدەين، ئەو زیاتر گۆى لە گۆرانىيە عەرەبى دەگرى، من
نازانم بۆ، بەلام هەمیشە كچان حەز بە گۆرانىيە عەرەبىيەكان
دەكەن، ئىتر منىش ئەم ماوەىە حەزم لىيانە، چونكە ئانبا
ئەوئەندە بە سۆزەووە بۆ منیان دەلێتەووە، ئىتر هەموو هەستە
خوشەكان بە يەك جار لە لەشمەووە تىشك دەدەنەووە، جارێك
دەرۆنەووە ناو ناخم و جارێك دەرۆنە دەرەووە، ئىتر من چۆن
لەپال ئەم پەرىيە نازدارەدا ئاسوودە نەبم!!

ئىنجا چوونەووەمان بۆ مال و بەخىرەاتنەووە بىكىنەكانى دايە
و بابە لە هەردووكمەن، باوەشە راستەقىنە پاكەكەى ئانبا و
دايكم، كە هىچ كاميان لە باوەشە درۆيىنەكانى ژنانى تر
ناچىت، هەر بە راستى كاتىك ئانبا باوەش بە دايكمدا دەكا،
هەست دەكەم بۆنى دايكى خۆى لى دەكات و خوشىدەوویت،
بە هەمان شىووە، دايكىشم بۆنى كچە نەبووەكەى لە ئانبادا
دۆزىووەتەووە، ئىتر ديارە بۆيە ئەوئەندەى خوشدەوویت.

ئەو ماۋەيە، ھەموو قىسەكانى باۋىك دەربارەي ئەو ەو ەوون
مروڧى بەندەي خۇدا، پىۋىستە ەك شەيتان مامەلە نەكات،
پىۋىستە ەردەم لىۋورەدە بىت، ئەو ەمىشە دەيگوت ئىمەي
مروڧ دەبى چاۋ لە خۇداي خۇمان بىكەين، چەند بەخشندەيە،
دەبى خەلك بىەخشىن بۇ ئەۋەي ئەۋىش لىمان خۇش بىت.

بەلام ئاي، ھەموو ئەو رۇژە خۇشانە ەك شەنەبايەك
ەوون لە مالى ئىمەدا، شەنەيەك بۇنى بارانى لەگەل خۇي
دەھىنا، رىك ئەو بۇنەي بارانى ەۋەلى پايىز لە خۇلى
ەلدەستىنىت. ئەو بۇنە بەناۋ مالەكەماندا دەھات و ئىمەش
بەدەم پىكەنين و چاخواردنەۋەۋە چىژمان لى ەردەگرت، ەەر
بەراستى پىر بە پىستى وشەي ئاسوۋدەۋەوون، ئاسودە ەووين.

ھەموو ئەو شەنەبا و ئاسوۋدەيى و خۇشىيە، لە ماۋەي
يەك دەقەدا، بە يەك بروسكەي ناخۇشى لە گەروومەۋە
ھىترانەۋە دەرى، لە شەۋىكدا كە لە خۇشتىن شەۋەكانمان
ەو، رىك لە يادى لەدايىكەۋونى ئەزىزتىن ەوۋ كەسمدا،
ەردەۋەكىان ۷/۱ ەك زۇربەي مروڧە كۇنەكانى ئەم
نىشتىمانە لەدايىكەۋونيان تۇمار كرابوۋ، لەو شەۋە گەرمەي
ھاۋىنى ئەم شارەدا، ھەموو شتىك لە زىستانىكى باراناۋىي
تەماۋىي پىر پىر لە بروسكە و ەۋرەگرمە دەچوۋ. من
بەتەۋاۋى بىرم نايە چى رۋویدا، شتەكان ەك فلاش دىنە
بەرچاۋم، بەلام دلىام يەكىك دىتە ژوورەۋە بە شەق لە

دەرگاځه ددها، دلنښام ته نښا يه ک کهس بوو يه ک کهس،
که سيکی زور باريک و بالا بهرز، به بی ماسک، به بی هيچ
شتيک ديت و دوو گولله دهنی به دايکمه وه و دووان به
باوکمه وه و يه کيک به ئانياوه، دووانيش به خوځمه وه، ئيتر
هه موو شتيک ته واو!

که ئاوا دهينووسم، ئه وهنده به کورتي... هيی ئه وه يه هه موو
شته کان ته نښا له ماوه ی يه ک خوله کدا پرويان دا. ئيتر دوور
نيه کاتي گيړانه وه که ی دهبيستيت و دهخوينيته وه، هيچ
کاريگه ريبه کی ئه وتوی له سهرت نه بيت، ئاخر خویشم پيک له
دواي ئه و گوللانه وه، پيک له دواي دهنگی ئه و ته قه يه وه
هه موو شتيک له دهست دا! نازانم، ئيستا خه لک بېرن، بکوژن،
خه لکی بمرن، نه مرن، خه لکی ببينم ئازار ده چيژن... هه ر
به راستي هه ستيک له ناخمه وه دئ و ده لئ: تو، پيويسته
ئيستا بگرييت! پيم ده لئ: پيويسته خه می ئه و منداله ت بيت،
ده لئ: ده بی خه می خه لکت بی... به لام له دواي ئه و شه وه وه
ئيتر شتيک نه ما شايه نی باس بيت، شتيک نه ما شايه نی
خه فته بيت، شايه نی پيکه نين يان گريان بيت. بووم به به رديک
که نه پيډه که نی و نه ده گرييت، نه هه ستي هه يه و نه قسه. نه
ره فتارم له هيی مروف ده چي و نه گو فتارم، نه دهمه وي بژيم،
نه دهمه وي بمرم، نه دهمه وي ده وله مند بم، نه دهمه وي هه ژار
بکه وم. نامه وي بمينمه وه و ناشمه وي بروم، نه دهمه وي

به ردهوام بم له خویندن، نه دهمه وی وازیښم، نه دهمه وی له
زیندان بم و نه دهمه وی ئازاد، ئیتر لیږه وه هه موو شتیځ له
هیچ دهچیت و هه موو رهنگیځ به رښ دهبینم....

من دواى ئه و کاره ساته، له هه مان ئه و قاوشه ی پیشتر
به خه بهر هاتمه وه، به لام ئه مجاره کهس به دیار سه رمه وه
نه بوو، ژووره کهم پر بوو له خه لکی عه مه لیا تکر او که ته نیا
هاواریان ده کرد و ده رښانه وه، هیچ شتیځی تر له و که شه دا
نه بوو من هه ستی پی بکه م، که به خه بهر هاتمه وه ده گریام، وا
ده زانم ئه و کاته ی له هوش خویشم چووم هه ر ده گریام،
چونکه هه ر به گریان وه به خه بهر هاتمه وه. له دواى ئه وه ی
چاوم کرده وه، شته کانم هاته وه یاد، بیرم که و ته وه چوون له
دهقه یه کدا ته واوی خویشی و ئاسووده ییه کانم له لایان
که سیځی لاوازی بالا به رزه وه به حه وت گولله کو تاییان پی
هات...

له دواى به خه بهر هاتنه وه که مه وه بو یه ک دهقه یش له گریان
نه وه ستام، به لام به بیډه نگی، ئه وه ی هه بوو، ته نیا فرمیځسک
بوو به چاومدا ریځای خو ی دودوزیه وه بو ئه وه ی به
پرومه تمدا بیته خواری، تاکه شت هه ستم پی ده کرد ئه وه بوو
فرمیځسکه کانم زور گهرم بوون، که به پرومه تمدا ده هاتنه
خواری، هه ستیځی تاییه تیان پی ده به خشیم، وه ک ئه وه ی هه ر
دلویځیک له فرمیځسکه کان هاوار بکا و بلئ: تو نه توانیت، تو

هیچیت، تو زیانت هیچ مانایه کی نه ماوه، هر هیچ شتیک
 نه ماوه تو به دنیاوه بیهستیتیه وه، هر دلۆپه فرمیسیکیک
 کومه لیک قسه ی له و شیوه یه ده کرد. من ده مزانی شتیک
 گوراوه، به لام نه مده زانی چ شتیکه، نه وهنده ی له بیرم بیت
 چهند سه عاتیک دوا ی بیدار بوونه وه م بو یه ک ده قهیش نه بووه
 فرمیسیک له چاوم نه هاتبیته خواره وه و نه و قسانه ی پی
 نه وتبم!

دوا ی نه و چهند سه عاته، په رستاریک هاته ژووره وه، هر
 که منی بینی به خیرایی رایکرده دهره وه، که هاته وه دوو که سی
 تری له گهل خویدا هینابوو، هر دووکیان جلی مؤده یان له به ردا
 بوو، وامزانی هاتوون بمکوژن، به لام دواتر بۆم دهرکه وت
 نه وانه پزیشکه کانمن، نه و پزیشکانه ی پینج عه مه لیاتیان بو
 کردبووم تا گولله کان له سنگ و زگم دهر بهینن، بو نه وه ی
 پیکه وه شته کان تاوتوی بکه ن و من تیانه گهم، هر دووکیان
 به ئینگیزی قسه یان ده کرد، به لام من چون قوتایی پزیشکی
 بووم ئینگلیزیم ده زانی و تیانه ده گه یشتم. بۆیه هه موو
 قسه کانیا م به ته واوه تی له بیره.

پزیشکه گه نجره که ده یگوت: «دکتور، من یه که م جاره
 که یسیکی له و شیوه یه ببینم بتوانی دوا ی مانگیک و پاش نه و
 هه موو عه مه لیاته، به بی کیشه چاوه کانی بکاته وه، نازانم تو
 پیشتر شتی وات بینیه؟» نه ویش وه لامی ده دایه وه: «منیش

یهک جار بویان باس کردووم، بهلام شتی وام نه بینووه، ئه وه
یهکه م جار ه که یسیکی وا ببینم.»

من ئه وکاته زانیم ماوه یهکی زوره لیڤه ماومه ته وه و له و
هه موو ماوه یه دا بیهوش بوومه، ئیستایش له دوا ی
هوشهاته وه م یهکه م شت کردبیتم گریانیکی دوورودریژ
بووه، دواتریش قسه ی ئه م دکتورانه... له دوا ی قسه کانی
ئه وانه وه بۆم ده رکه وت ئه و که سه لاوازه دوو گوولله ی له
منیش داوه.

پیم سهیره و نازانم که سیکی چۆن ده توانی وهک ئه و کورپه
که نهجه باریکه ی ئه و شه وه هات و خیزانیکی به خته وه ری
گوولله باران کرد، ئازا بیت و ئاوا بیڤهحم بیت! دواکه س که
گوولله کانی پیوه نا، من بووم. بۆ ئه وه ی هه موو ئه وانه ببینم.
هاواری دایک و باوکم و خو شه ویسته که م له پیش چاوی خۆم
ببینم، من هه ر بیرم له و شتانه ده کرده وه، کاتیکم زانی یه کیکی
له دکتوره کان لیم هاته پیشه وه و وتی: «کاکه، کاکه، ده مبینی؟
گویت له ده نگمه؟»

وتم: «یهس دکتور، گویم لیته.» بهلام که من ئه و قسه یه م
کرد، دکتور هیچ وه لامیکی بۆ قسه که م نه بوو، هه ر هاواری
ده کرد که ئایا من گویم لیته تی؟ ده ببینم یان نا؟ من هه ر
ده مگوت: «به لئ. یهس دکتور...» هیچ سوودی نه بوو، ئه و هه ر
هه مان قسه ی دووباره ده کرده وه، دوا ی چه ند جاریک بۆم

دەرکهوت دکتور گویی له من نییه، ئەو قسانە ی دەیانکەم تەنیا
 لەناو مێشکی خۆمدا، پرووینشە پزیشکە که گویی له
 قسەکانی ناو مێشکم نابێت. من نەمدەزانی چۆن بلیم گویم
 لێتەتی، دەمویسست هەر جیگایەکم بجوولینم، نەدەجوولا،
 هەرچیم دەکرد نەمدەتوانی دەستم یان لیوێکانم بجوولینم بۆ
 ئەوێ ئیشارەتیکیان بدەم؟ که گویم لێتەتی، لێتەتی تێدەگەم،
 منیش دەبم بە پزیشک... ئاخر دەمویسست قسەیان لەگەڵ
 بکەم، بزەنم ئەوانی تر چۆن؟ له کوێن؟ چییان بەسەردا
 هاتوو، بۆچی کەسیان له دەورووبەرم نین؟

دوای ئەوێ هیچ وەلامیکم پێ نەبوو بۆیان، پزیشکەکان
 پۆشتن، پێش ئەوێ له ژوورەکه بچنە دەرەوێ پەرستارەکه
 وتی: «دکتور، پێی بلێن خێزانەکه ی هەموویان مردوون یان
 جارێ پتویست ناکا؟»

دکتورەکه وتی: «نا، جارێ با بیتەوێ هۆش خۆی و تۆزێ
 باشتر بێ ئەوکات هەموو قسەیهکی پێ دەلێن، جارێ بەس
 دەرمانەکانی بدەن و تەواو.»

ئەو کۆتا قسە ی ئەو پۆژە بوو که گویم لێ بوو، ئێتر که
 ئەو قسانەیان تەواو کرد، لەپەر پرووناکییهکی زۆر له پێش
 چاومدا دروست بوو، بەرچاوم پەر بوو له پەنگی جیاوازی،
 لەناکاوی یەکنیا دەنگ لەناو گویمدا هاواریان دەکرد و شتیکی
 وەک بروسکه له بەر چاوم پرووناکیی گەورە گەورە ی دەدا و

دهكوژايه وه، رهنگه كاني ئه و كاته ده مبینین جوریکي سهیر
 بوون، وهك ئه وه وا بوو هه رگیز ئه و رهنگانه م نه بینیییت، ئه و
 دهنگانه یشی ئه و كاته ده مبیستین، هه مووی دهنگی
 ئاموژگارییه كانی باوكم و دهنگی دایكم بوو كه قوربانم ده بوو،
 دهنگی ئانیا بوو له و كاتانه ی دهیگوت تواناكه م، ئه و دهنگه
 ناسكه ی له كاتی پیکه وه خه و تنماندا به گویمیدا ده چپاند... بۆ
 ساتیک دهنگی غازفرۆشی بهردهرگامان و دهنگی دكتوره كانی
 زانكو و هه زاران دهنگی تر تیکه ل بوو بوون، دواتر ئاگام له
 هیچ شتیک نه ما...

دواي ئه و حاله ته سهیر و نامۆیه ی وام ده زانی ئه وه مردنه
 و منیش وا ده مرم، دووباره به خه بهر هاتمه وه، ئه مجاره له
 بانگی پزیشکییدا به خه بهر هاتمه وه كه له گه ل دوو
 پزیشكه كه ی تر دا دووباره هاتبوونه وه، ئه م پزیشكه یان دیار
 بوو پزیشکی شتیکي تره، چونكه دووانه كه ی تر كه
 عه مه لیاتیان كرد بووم لیان ده پرسی: «دكتور، ئه م فییانه بۆ وا
 له ناکاو بۆ ئه م كۆره هاتوون؟ هیچ هوکاریک هه یه؟» ئه ویش
 دهیگوت: «فه حسه كانی هیچ شتیکمان پیشان نادهن، به لام
 پیویستی به چاودییری بهردهوام هه یه، چونكه له وانه یه ئازاری
 خو ی بدات، ئه و شیوازه له ناکاوه له فی له وانه یه زیان به
 میشکی بگه یینییت.» ئه وانیش ته نیا سهریان ده له قاند، ئه و كاته
 دووباره زانیم کیشه یه کی تریشم بۆ دروست بووه، ته نیا

به هوی قسه کانی ئه وانه وه نا، به لکو له دواى ئه و کاته وه من
شته کانم به جورىكى تر ده بينى، هه ستم ده کرد من شته کان
جياوازتر له خه لک ده بينم! زۆرم لا سه ير بوو ئه و شتانه ي من
ده يانبينم ئه وان نايانبينن، ئه و دهنگانه ي من گويم لىيان ده بى،
که سى تر نالى چين و گوئى لىيان نابى، من ده مزانى
کيشه يه ک له و خه لکه دا هه يه، ئاخر چۆن ئه و شتانه نابينن؟
که ي ماقووله گوئيان له و هه موو هاواره نه بى؟ نازانم!

ئه و پۆژه، که پزىشکه نوويه که هاتبووه لام، وتى: «توانا
چۆنى؟» وتم: «سو پاس دکتۆر گيان، من باشم، تو چۆنى؟»
يه کيکى ترىش له دواى دکتۆره که وه وه لامى دايه وه: «ئا، ئا
دکتۆر، زۆر باشه، ناييىنى پالى داوه ته وه!» که چى دکتۆر چه ند
جاريک هه ر پرسىاره که ي دووباره ده کرده وه، نه گوئى له من
بوو و نه له و پياوه يشى له پشتيه وه قسه ي ده کرد! زۆرم پى
سه ير بوو، به راستى تا ئىستا شتى وام نه بينىبوو.

ئه و هه نديک شتى ترىشى کرد که دکتۆره کانى تر
نه يانده کرد، هه نديک ده ستى له قاچم دا و ده يگوت: «هه ست
به ده ستم ده که ي؟» منىش ده مگوت: «به لى دکتۆر گيان،
هه ستى پى ده که م.» ئه مجاره مندالک سه دريه ي دکتۆره که ي
ده گرت و ده يگوت: «ئا، ئا دکتۆر، ئه وه تا ده لى هه ستى پى
ده که م.» دکتۆر سه رى ده له قاند و ده يگوت: «پيناچى هه ست
به هيج بکات!» من چاوه کانم زه ق ده بوونه وه، چونکه دکتۆر

نه گویی له من ده‌بوو، نه گویشی له من‌داله‌که ده‌بوو.
نه‌مده‌زانی چوون تییانگه‌یینم!

دکتوره‌کان هر له‌وی بوون، که باوکم له‌پشتیان‌ه‌وه هاته
پیشه‌وه و وتی: «توانا کورم، چونی؟ باشی؟» وتم: «باوکه
کیاان، به‌خیرینی، سوپاس بو خودا که سه‌لامه‌تی، زور باشم
باوکه، به‌لام نازانم نه‌و دکتوران‌ه بو گویم لی ناگرن؟!» باوکم
ده‌یگوت: «کورم، گوییان لینه لی، به‌نه‌نقه‌ست جوابت ناده‌نه‌وه،
نه‌وه ئیمتیحانت ده‌که‌ن بزائن ده‌رده‌چی؟» باوکم نه‌و قسانه‌ی
ده‌کرد و له ژووره‌که ده‌چووه ده‌ره‌وه، من هه‌ستم ده‌کرد
هه‌موو قسه‌کان بی‌مانان، ده‌رکه‌وتنی باوکم و نه‌و پزیشکانه و
منداله‌که و پیاوه‌که‌ی پیش‌وو‌تریش و ئیمتیحانات... بوچی
هه‌موو شته‌کان ئاوا تیکه‌لاو بوونه؟ نه‌مده‌زانی باب‌ته‌که چیه
که پیویسته باس بکریت، هه‌موو شتیک ئالوز ده‌رده‌که‌وت.

چهند پوژیک نه‌و شتانه دووباره بوونه‌وه، من هیچ
هه‌لبزارده‌یه‌کم نه‌بوو جگه له قبوول‌کردنیان، تا پوژیک
پزیشک‌ه‌کان هه‌ولیان دا هه‌لم بستیننه‌وه بو نه‌وه‌ی به‌پی
خۆم برۆم. منیش پویشتم، پزیشک‌ه‌که ده‌یگوت: «باشه مادام
ده‌توانی برۆیت، بوچی چهند پوژه وه‌لاممان ناده‌یته‌وه؟!»
منیش ده‌مگوت: «دکتور گیان، به‌خوا وه‌لامم ده‌دایه‌وه، به‌س
تو گویت نه‌ده‌گرت.» دووباره دکتور پی نه‌ده‌چوو گویی لیم
بیت یان له قسه‌کانم بگات، به‌پزیشک‌ه‌کانی تری ده‌گوت: «به

خوایان له حاله تیکی شوکدایه یان زمانی له دهست داوه! «
منیش مناقه شه له گهلی دهکرد و ده مگوت: «دکتور، ئاخر من
گویم لیته و وا وه لامت ددهمه وه، بوچی وه لامه کانی من به
هه ند وهرناگری و گویم بو ناگری؟ زور سه یرم پیت دی،
دکتور چون وا ده بیت ئاخر؟!»

دوای یه که م هه ستانه وه م له نه خوشخانه که، هه ستم به وه
کرد هه ر به راستی خه لکه که هه موویان شیت بوونه، چونکه
که س وه لامی که سی نه دده دایه وه، که س گوئی بو که س
نه ده گرت، کاتیکیش قسه ت بو یان ده کرد، ده یانگوت: ئه وه بو
هیچ قسه ناکات؟ پوژانه هه ر ده هاتم و ده چووم، خو م به
پتیه کانی خو م ده پویشتم بو ئاوده ست، نانم به ده سته کانی
خو م ده خوارد، هیچ عه یییکم نه بوو، تاکه کیشیه ک هه مبوو
ئه وه بوو خه لکه که هه موویان شیت بوو بوون!

پوژیکیان پیاویکی پیر هاته ژووره که مه وه، سوالی ده کرد،
دواتر مه لایه ک له پشتیه وه هات و قسه ی ناشرینی پی
ده گوت، دواتر دکتوریک هات و هه ردووکیانی له ژووره که م
کرده دهره وه، دواتر باو کم هات و دایکم به ویدا تیپه ری،
هیچیان قسه یان نه ده کرد، هه ندیک جار له گه ل یه کتردا به شه ر
ده هاتن، له ناو خه سته خانه که دا ده یانکرده هه را، به لام که س
قسه ی له گه ل نه ده کردن، نه خوشه کانی تریش هیچ ته ماشای
دایک و باو کمیان نه ده کرد، دکتوره کانیش نه ده هاتن ده ریان

بکهن، هه‌ندیک جاریش شتی سه‌یر و سه‌مه‌ره ده‌هاتنه‌ ئه‌و
 نه‌خۆش‌خانه‌یه، جاریکیان پیاویکم بینی ده‌ستیکی له‌ سه‌ردا
 روابوو، پیم وا‌بوو هاتبوو به‌ نه‌شته‌رگه‌ری ئه‌و ده‌سته‌ی بۆ
 لایبه‌ن، به‌لام دکتۆره‌کان چوون ده‌ستیکی تریان له‌ناو
 چاویه‌وه‌ ده‌ره‌ینا و ئه‌ویش زۆر سوپاسی کردن که‌ له‌و
 ده‌سته‌ پرزگاریان کردووه‌! ئه‌و ماوه‌یه‌ چه‌ندین شتی له‌و
 شیوازه‌م بینی، که‌ نه‌مه‌ه‌زانی بۆچی جگه‌ له‌ من، هیچ کام له‌
 نه‌خۆشه‌کانی تری ژووره‌که‌ هیچ کاردانه‌وه‌یه‌کیان بۆ ئه‌و
 که‌یسه‌ سه‌یرانه‌ نییه‌! دواتر له‌ می‌شکی خۆمدا ده‌مگوت، ئیتر
 ئیتره‌ نه‌خۆش‌خانه‌یه، له‌وانه‌یه‌ هه‌موو شتیکی لی بیت، دیاره
 ئه‌و خه‌لکه‌یش له‌گه‌لیدا راها‌توون، به‌س من نه‌مبینیوه‌ بۆیه
 پیم سه‌یره‌.

ئه‌و ماوه‌یه‌م له‌و نه‌خۆش‌خانه‌یه‌ به‌ ڕی کرد، پۆژ به‌ پۆژ
 زیاتر دلم ده‌گوشرا، نه‌مه‌ه‌توانی خواردنه‌کانم بخۆم،
 نه‌مه‌ه‌توانی له‌ جینگه‌ی خۆم هه‌ستمه‌وه‌، هه‌ندیک جاریش
 فلاشه‌کان ده‌هاتنه‌وه‌ به‌رچاوم و له‌ هۆش خۆم ده‌چووم.
 چه‌زم له‌ هیچ شتیکی نه‌مابوو، نه‌مه‌ه‌ویست وه‌رزش بکه‌م،
 نه‌مه‌ه‌ویست سه‌یری په‌رستاره‌ جوانه‌که‌ی نه‌خۆش‌خانه‌که‌
 بکه‌م، ئه‌وه‌ی هه‌موو کات که‌ ده‌هاته‌ ژووره‌وه‌، پینج کوپ له‌
 پشتیه‌وه‌ ده‌هاتن و سه‌یری جه‌سته‌یان ده‌کرد، ئینجا له‌ناو
 قاوشه‌که‌دا هاواریان ده‌کرد و ده‌یانگوت: ئه‌ی بابا!!! له‌و جسمه‌

چه‌نده جوانه! من پیم دهوتن: وا مه‌که‌ن، وا مه‌که‌ن، عه‌یبه
چون ده‌بی شتی وا بلین؟! به‌لام نه په‌رستاره‌که قسه‌ی ده‌کرد
و نه نه‌خوشه‌کانی تر، په‌رستاره‌که هر هیچ قسه‌یه‌کی پی
نه‌ده‌گوتن، پولیسه‌کانیش ده‌ریان نه‌ده‌کردن، ئه‌وانیش هه‌موو
روژ هه‌مان شتیان دووباره ده‌کرده‌وه.

هه‌ندیک جار به‌یه‌ک جار ۱۰۰ که‌س بو سه‌ردانم ده‌هاتنه
نه‌خوشخانه و گولیان بو ده‌هینام، نازانم چون ئه‌و هه‌موو
خه‌لکه جینگه‌یان ده‌بووه! جاری وا هه‌بوو له‌و ۱۰۰ که‌سه ۱۰
که‌سیان باوکم بوون، پینجیان دایکم بوون، ۱۵ که‌سیان ئانیا
بوون، جاری وا هه‌بوو ئه‌و که‌سه‌ی ئه‌وانیشی کوشت، ده‌هات
و ده‌مانچه‌یه‌کی به‌دیاری بو ده‌هینام، هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی
نه‌خوشخانه‌که سه‌یر بوون، نه‌مده‌زانی چون مامه‌له‌یان
له‌گه‌لدا بکه‌م، به‌لام هه‌ندیکیان کومیدییش بوون، جاری وا
هه‌بوو پیده‌که‌نیم، هه‌ندیک جاریش ده‌گریام، به‌لام نه‌ده‌مزانی
بو پیده‌که‌نم و نه‌ده‌یشمزانی بو ده‌گریه‌م!

روژیک پزیشکه‌که‌ی منی هه‌ستانده‌وه سه‌رپی، له‌گه‌ل
پزیشکیکی تری که‌چه‌ل هاتن و سه‌یری منیان کرد، پزیشکه
نوییه‌که زور زیره‌ک بوو، زور... وتی: «توانا، که من پرسیاریکم
کرد تو هه‌ول مه‌ده قسه‌ بکه‌یت، ته‌نیا به‌په‌نجه‌کانت جوابم
بده‌ره‌وه، ئه‌گه‌ر په‌نجه‌ت جوولاند، ئه‌وه یه‌عنی به‌ئی، ئه‌گه‌ر
نه‌تجوولاند، یه‌عنی نه‌خیر، باشه‌ کوپم؟» منیش په‌نجه‌م

جوولاند، مه به سستم ئه وه بوو باشه دکتور، ئه وه جاره هيچ
قسه يه کم نه کرد، چونکه زانيم خه لکی ناو ئه م نه خوشخانه يه
شیتن و له قسه کانم تیناگهن، بۆيه بریارم دابوو به په نجه
قسه يان له گه لدا بکه م!

دکتوره که وتی: «توانا گيان، تو ده زانی له کوی؟» منیش
په نجه م جوولاند.

وتی: «باشه ده زانی چیت به سهر هاتووه؟» دووباره په نجه م
جوولاند.

وتی: «باوکت هاتووه سه ردانت بکات؟» دوباره په نجه کانم
جوولاند، چونکه زۆربه ی پۆژه کان باوکم ده هات.

دواتر وتی: «ئه ی ده زانی باوک و دایکت و ژنه که ت
کوژراون؟» دووباره په نجه م جوولاند.

وتی: «ئه ی باشه ده زانی که سی مردوو ناتوانی بیه
سهردانی نه خوش؟»

که ئه وه پرسیاره ی کرد، هیچم نه کرد، په نجه یشم نه جوولاند،
به لام چهند چرکه يه ک دواي ئه وه دووباره پووناکیه زۆره کان
و دهنگی کاتی خه وتنی من و ئانیا و دهنگی وتاری جومعه و
باوک و دایکم و ته قه و هه زاران دهنگی تر تیکه ل بوون و... که
هه ستمه وه، له جیه کی جیاواز بووم، شوینیکی سپی سپی
بوو، به س منی لئ بوو، له سه ره وه یله يه ک دانرا بووم، نه

كانیولام له دەست بوو و نه هیچ شتیکی تری له نه خو شخانه ده چوو.

دوای ئەو هی به خه بهر هاتم، راسته وخو په رستاریک هاته ژووره وه، په رستاره که وتی: «چونی؟ باشی توانا؟» منیش په نجه م بهر زکرده وه بو ئەو هی تیښگات، چونکه وهک وتم هه موویان شیت بوو بوون و هیچ کام له و شتانه یان نه ده بینی وال له ژووره که مدا پروویان دها. وتی: «ئی، که واته باشی؟» دووباره په نجه م جولانده وه.

وتی: «توانا، تو ئیستا پاریزراوی، هیچ خه مت نه بی، که س دهستی پیت ناگات، ئەو ژووره یشمان داوه ته تو، تایبته به خوته، سهیر که هه موو شته کانیشمان بو سپی کردووی، بو ئەو هی دلت پیان بکریته وه، لیره وه ده توانی بیته باخچه که، چهند هاوړییه کی تری وهک خوتی لیه، ده توانن له وی پیکه وه دابنیشن و قسه کانتان بکه ن، دلنیا به ئەوان له تو تیده گهن. ئەوه یش کتیبخانه یه، ده توانی کتیبه کان بخوینیته وه و ده فته ریشی لیه، ده توانی له سهر ئەو میزه سپیه شتی تیدا بنووسی، شه وانیش زوو بخه وه، لیره گلویی لی نییه، بویه دوای ئیواره ژووره که ت تاریک ده بی، هه ول بده زوو بخه وه بو ئەو هی به یانیا ن خوره لاتن بینی، دیمه نیکی زور ناوازه ی هه یه زور.»

ئەو قسانەى کرد و رۆیشت، من خیرا هەستامەوہ برۆمەوہ
مالی، دەموت بۆ لیڤە بمینمەوہ؟!

چوومە باخچەکە و سەیرم کرد لە شویننیکى زۆر بەرزەم،
وہک بلیى لەسەر چیاىەکم، کە سەیری خوارەوہى چیاىەکە
دەکەیت، هیچ شتیک دیار نییە جگە لە هەندیک دەشتى زەرد
و هەندیک ئاوى زۆر شین و جوان! خەلکى ناو باخچەکەیش
هەموویان جلکى سپییان لەبەردایە، منیش جلەکەم هەر وہک
ئەوہى ئەوانە، ئەوانەى لیڤە لەو باخچەىەن من و ١٠ کەسى
ترین، ٨ کەسیان کچن و من و دوو کورپى تری لیڤە، کەسیان
قسە ناکەن، ئەوەندەى سەیریان دەکەم، ئەوانیش سەیرم
دەکەنەوہ، بێ ئەوہى هیچ قسەىەک بەکەین، جارى وایە لەسەر
هەمان کورسى دادەنیشین، بەلام بەر یەکتەر ناکەوین و لەگەل
یەکیشتدا قسە ناکەین! هەموو بەیانیان پەرستارە باشەکە دیت
و هەندیک حەبم دەداتى، شەوانیش دیت حەبیکم دەداتى کە
دواى خواردنى، یەکسەر خەوم لى دەکەویت.

نازانم ئیڤە چییە؟ لە کویم؟ بەلام ئەوەندە دەزانم ئیستا
ماوہیەکە فلاشەکانم نەماون، نایشزانم سالى چەندە و چەند
پۆڤە لیڤەم، بەلام هەست دەکەم شویننیکى خۆشە، بۆیە ناوم
لى ناوہ (زیندانە سپییەکە)، لەو پۆڤەوہى پەرستارەکە ئەو
قسانەى پى و تم و ژوورە خۆشەکەى پى دام، بریارم دا ئەو
شتانەى لە بیرم ماون، بنووسمەوہ و بیان دەم بە پەرستارەکە،

تا ئىرەم بىرە چى ۋویداۋە، ئەو شتانەى ئىستا دەيانىنىم زۆر
 سەيرىن، ھەست دەكەم ئازەلى ئەو شاخە بەرزەن كە ئىمەى
 لەسەرە، ھەندىك جار دەبىنىم شتى زۆر گەورەى شىن كە لە
 حوت دەچن، ۋەك ئەۋەى لەناۋ ئاۋدابن بە ئاسماندا دەفەن!
 ھەندىك جار كۆمەلىك بۆق دەبىنىم ملىان ھىي نەعامەىە و
 سەرى نەعامەىان پىۋەىە، ھەندىك جارى تر دەبىنىم بزنىكى
 رەش دىت، سەرى مانگای پىۋەىە، جا چونكە سەرى مانگاگە
 زۆر گەورەىە ناتوانىت بە رىگادا بروا، بەردەۋام پالى داۋەتەۋە!
 ھەندىك جار دەبىنىم ئانىا لىرەىە، ئەو پۇژانەى ئەو دىت، لە
 ژوورەكەمدا بەىەكەۋە خۇمان ۋوت دەكەىنەۋە، سەىرى
 يەكتىرى دەكەىن، بەلام نازانم بۆ، نە ئانىا دىتە پىشەۋە و نە
 من دەچمە پىشەۋە، تەنھا سەىرى يەكتىر دەكەىن، كە
 پەستارەكەىش دىتە ژوورەۋە و دەبىنىت ۋوتم، خىرا ھاۋار
 دەكات و دىن دەرزییەكم لى دەدەن و ئانىا لە ژوورەكە ون
 دەبىت و منىش خەۋم لى دەكەۋىتەۋە، ھەموو شتىك بۆ
 بەىانى ئاساىى دەبىتەۋە و پەستارەكە ھاۋار ناكات و منىش
 جلم لەبەرداىە. ھەرچۇنىك بىت، ھىۋادارم ئەو پۇژەى
 پەستارەكە ئەم كىتبە دەدات بە خەلك، خەلكىكى زۆر
 بىخویننەۋە، ھەر كاتىكىش كەسىكىان خویندىانەۋە، بىدەن بە
 ۱۰ كەسى تر تا ئەۋانىش بىخویننەۋە، بۆ ئەۋەى ئەگەر
 پۇژىك ھات كەسىك زانى ئەو شاخە بەرزەى منى لىم كویە،

بیت و دهرم بینیت، چونکه زور بیرى شینى دهکهه، دهمهوی
بزانه ئه مړو سنایى بو کردووم یان نا...

هه نديكجار ته نيا نه خوار دنه وهی چایه کی دهستی
دایکت، تا کو تایی ته مه نت گه وره ترين په شیمانی
له دوا ده بیټ... دوا جار ناتوانیت هیچ شتیکیش له
باره یه وه بکه یت.

+++ دینار

ISBN:978-9922-646-60-2

9 789922 646602